DIKKEN ZWILGMEYER

MAREN AGNA

ET STYKKE LIVSHISTORIE

KRISTIANIA
FORLAGT AF H. ASCHEHOUGH & CO (W. NYGAARD)
1907

Printed November 16, 1907.

DET MALLINGSKE BOGTRYKKERI

Forord til den elektroniske udgave

Dette verk av **Dikken Zwilgmeyer** (1853-1913) er digitalisert i mars 2012 av Nasjonalbiblioteket i Oslo og tilpasset for Projekt Runeberg i februar 2015 av Ralph E.

5m

B Nasionalbiblioteket89GA02626Et stykke livshistorie

af

Dikke*i Zzvilgmeyer

Kristiania /907 % Forlagt af ft. Jlscbehoug er Co. (W. TVygaard)

Hovedkomm. for Danmark ' Ti- TiagerupMAREN RAGNADIKKEN ZWILGMEYEH

MAREN RAGNA

ET STYKKE LIVSHISTORIE

1 KRISTIANIA

FORLAGT AF H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD) 1907Published November 16. 1907.

Privilege of copyright in the United States reserved under the Act approved March 3. 1905, by H. Aschehoug & Co.n klar septembersol faldt indigjennem spis-

kammervinduet i den gamle kjøbmands-gaard og dannede et gyldent, skarpt afgrænset solvindu paa det hvidskurede gulv.

Det var et spiskammer eller fadebur af den gode gamle sort. Et stort, lyst værelse med brede hylder langs alle

vægge, hvor solen blinkede i de brune, glaserede, hollandske syltekrukker, i de blanke dæksler og i det store, blaamonstrede kjøbenhavnske spisestel, der var opstillet i rad og række. Solen og lyset, alt det blankpudsede, al den krydrede duft, der bragte tanken hen paa den gode veltillavede mad, som maatte ha sit udspring fra dette sted, all tilsammen gjorde det næsten festligt derinde.

For ikke at tale om madvarerne. Der var hauger af løvtyndt fladbrød, skinker under taget indsyet i snehvide poser, og bortover det lange gulv stod der to tre ankere med hjemmelavet vin.

Inde i dette spiskammer befandt sig denne morgen to herrer. Den ældste, en liden, undersætsig mand med graat, tæt haar og runde, ligesom

1 — Zwilgmever: Maren Ragna.forskrækkede øine havde for øieblikket meget travelt med vinankrene. De skulde spundses og en blikplade slaas over hullet, men saa passede ikke spigerne, og hammeren faldt af skaftet — den gamle herre smaabandede, jabbede ud og ind, lidt lud i ryggen, han boldt armene paa en vis stiv, ubehjælpelig maade, naar ban gik.

Den anden var yngre, han var i kapteinsuniform, og var meget mager. Uniformen slog bugter og skrukker, men ban gik rank og let. Ellers havde ban tyndt graasprængt haar, store, side øienlaag, der laa ham nedover øinene, og en tynd, lysebrun moustache. Han spankulerede frem og tilbage, mens han gnavede paa et rib-benstegben, ban boldt i haanden uden gaffel. Paa hylden ved siden af stod et drammeglas med en Lysholmer.

«Smager det, gutten min?» spurgte den gamle herre.

«Excellent, Lødrup,» den anden gnavede lystig videre, mens den gamle herre lyttede ned i vinankrene.

«Ja skulde ikke denne frøken Broman ha ris paa sin bare r—,» begyndte han, «her kommer hun og siger til mig, at vinen bar gjæret fra sig, og saa gaar den jo fremdeles i haarde taget» — voldsom jabbing ud og ind af spiskammeret, mens han raabte i døren — «ja du er en lykkelig mand, som ikke dependerer af husholdersker — Horten.»«Aa jeg synes ikke netop, du kan klage paa stellet» — kapteinen gjorde en bevægelse med den haand, han havde fri, ud over rummet.

«Tror du ikke, jeg maa ha min næse allevegne — det er sgu mig, der holder orden.»

«Forresten maa jeg vel ogsaa siges at depen-dere,» tyggede kapteinen — «har jeg da ikke Gurine?»

Han skarrede stærkt, og Gurine rullede festlig fra hans læber.

«Puh Gurine,» blæste Lødrup — «Gurine fordrer ingen dikkedarer hun.»

«Nei gudskelov — for det er jo en afgjort sag, Lødrup, at du er i tjeneste hos frøken Broman, og ikke Broman hos dig.»

Lødrup sad nu paa huk og stirrede paa sil ribsvinanker: «Frøken Broman biir jeg aldrig

i evighed kvit,» sagde han haabløst, «hun myrder mig en dag med sine knappenaaler i mysosten; hvis jeg endda kunde like hende,» fortsatte han, «men bare i hendes ansigt, er der noget, som hyr mig imod.»

«Tag mod til dig og sig hende op da, mand, ohne weiter.»

Lødrup rystede paa hovedet: «Jeg slog paa

det engang, hvad blev følgen — hoffmanns-draaber og graat — nei hun faar bli i Guds navn. Forresten er det jo godt, jeg har hende nu,» fortsatte han ligesom lettet, «ellers havde jeg jo aldrig kunnet tænke paa at ta dennejentungen til mig — ja du ved vel, hun kom igaaraftes?»

«Nei jasaa er frøkenen ankommet — hvad-slags sort af unge damer rangerer saa hun under?»

«Bikjungen er ikke værst, hun — det er rart med ens eget kjød og blod, du,» fortsatte han høitidelig, «ser jeg ikke min afdøde søster igjen, bare slig, hun holder hovedet — men hun er mig noget sky.»

«Sky?»

«Ja, sky som en hind, som skrevet staar — jeg vilde kysse hende, da kun kom igaaraftes, hun er jo min kjødelige broderdatter — men mener du, hun vilde, hun var ikke vant til det hjemmefra, sagde hun.»

«Ha, ha — du stod der tørmundet, du.»

Lødrup stirrede ud i septembersolen.

«Ja, herefter skal hun være hos mig da,» sagde han høitidelig, «for min bror har seks dotre — seks døtre — og tre tusind kroner om aaret.»

«Huf,» sagde kapteinen og begyndte paa et nyt ben.

«Ja, derfor skrev jeg til min bror: Kan du

ikke gi mig en af disse pigebarn til arv og eie, skrev jeg — hun skal ikke angre det, hverken hun eller du, skrev jeg, helst vil jeg ha hende, der heder efter vor velsignede mor, saa skal jeg være hende en far, saa sandt hjælpe mig Gud — ja alt det skrev jeg.»

«Du var høitidelig da, Lødrup.»«Ja, det er saamænd en vigtig sag al ta en saadan ung tingest paa sin samvittighed.»

«Ja, det er vel det,» kapteinen tømte sin Lysholmer — «men vent nu bare lidt, saa forlover hun sig, de pleier jo det denslags væsener — og saa er dit ansvar forbi.»

«Hun ser ikke rigtig saadan ud heller,» sagde Lødrup grundende.

Der gik nogen forbi ude i gangen: «Holloi!»

raabte han — «er det dig Maren Ragna?»

«Ja, onkel» — en ung pige stod i døren.

«Ja, her er jentungen,» presenterede han, «og det er kaptein Horten — dere biir nok gode venner, tænker jeg.»

Den unge pige hilste generet, den tynde, kanske for høic skikkelse knækkede lidt sammen, øinene, som var store, blide og dunkelblaa, saa usikkert bort paa kapteinen.

«Ja De ser paa dette, De frøken,» begyndte kapteinen.

«Nei — slet ikke — jeg saa slet ikke —.»

«Jovist saa De — nægt bare ikke — De synes, det var et underligt syn at se en ældre kavaler som mig med et ribbenstegben i haanden.»

»Horten gaar ud og ind som graakatten her i huset, ser du, vennen min,» forklarede Lødrup.

Det line ungpigehoved med det tætte, brune haar, der laa glat paa begge sider af hovedet, var nu aldeles bøiet, hun saa ikke op og vilde smyge ud af døren.«Bliv nu her og konverser Horten,» sagde Lødrup, «jeg maa paa kontoret.»

— Et øiebliks pause. «Vilde De helst gaa, frøken?» sagde kapteinen venlig.

«Aa nei da —» hun kastede et barnligt, sky blik paa ham.

«Ja, men De vilde jo ud af døren.»

«Ja, jeg troede, De helst vilde, jeg skulde gaa —» det tindrede op til et smil i de blide øine.

«Nei, hvorfor skulde jeg ville det?»

«Aa jeg ved ikke' —» det tindrede atter op i hendes øine, som et lidet, glitrende lyn, der kom og forsvandt.

Pokker til øine, tænkte kapteinen — ellers er det hele jo intet — hun ser ikke ud, som hun er udvokset engang — ialfald ikke af den slags ydre, der slaar en i svime.

«0g De skal være her hos Deres onkel for godt og vel — De frøken?» fortsatte han høit.

«Ja» — de blide øine søgte ud i solen.

«Det er vakkert derborte paa Vestlandet, hvor De har Deres hjem, sjøen og heierne er deilige derborte — jeg reiste der forbi itjor sommer.»

Intet svar. Men han saa hendes øine pludselig dugges og saa løbe fulde af taarer. Hun gik hurtig hen i vinduet og stod med ryggen til ham.

Han saa forskrækket paa hendes ryg: «De

kan tro, vi morer os lier,» sagde han hurtig,

«fuldt af baller til jul, og fuldt af løitnanter — ja for De liker vel løitnanter?*Lommetørklædet blev tat op og næsen hastig pudset derborte i vinduet.

«Liker De ikke løitnanter?» spurgte kapteinen igjen.

«Jeg kjender ingen.»

«Det skal vi snart raade bod paa — ak, hvor De kommer til at more Dem, frøken — for De vil vel gjerne more Dem?»

«Jeg ved ikke» — fremdeles med ryggen til.

«Jo det ser jeg paa Deres øine — hvor gammel er De, lille frøken?»

«Nitten aar.»

«De synes kanske, det var indiskret at spørge om Deres alder?»

Hun havde nu vendt sig rundt, smilet var der igjen i øinene: «Nei da — men hvor gam-

mel er De?»

Kaptein Horten spankulerede med stegebenet høit tilveirs henimod hende, de side øienlaag hævede sig en smule:

«Har De hensigter — tænkte De maaske, jeg var et passende parti — hvad?»

Den unge pige trak sig undaf: «Nei det

tænkte jeg slet ikke — det var bare, fordi De spurgte, hvor gammel, jeg var —.»

«Forstaar De da ikke den himmelvide forskjel paa dette uskyldige spørgsmaal — ærede frøken — men De skal faa vide det, vide min store hemmelighed — jeg er femti aar, min frøken, hverken mer eller mindre.»«Femti aar!» hun saa helt op paa ham for første gang.

«Synes De, det er forfærdende gammelt?» «Ja, jeg synes nok, De er gammel da.»

«Der nedslog De med engang mine stolte for-haabninger.»

O

«Hvilke forhaabninger?»

Der blev en bitte liden pause, de side øien-laag løftede sig igjen en smule, mens han saa paa hende.

«I)e heder Maren Ragna, hører jeg,» sagde han, uden at svare paa hendes spørgsmaal.

«Maren Ragna* — han skarrede voldsomt, «nei ved De hvad, det vil jeg ikke kalde Dem — aldeles ikke — jeg brækker min tunge itu paa det navn.»

«Ja, det er saa stygt saa —.»

«Ja, De passer slet ikke til at hede det heller

— en Maren Ragna skulde være bastant med

bomstærke arme og kind---------nei jeg vil finde

paa et navn for Dem — aa der maa være et navn, der passer — jeg skal nok finde det —» hans øienlaag laa nu næsten ned over hans øine

— «det maa være noget, der ligner en blomst.»

Hun saa alvorlig paa ham: «Aa nei, jeg

ligner da ikke en blomst.»

»Hvorfor ikke?»

«Nei tænk blomster da —.»

«Ja, hvad mener De nu igjen?»

Hun var atter halvt vendt mod vinduet, ho-vedet helt boiet: «Jeg synes bare at —» saa

stoppede bun igjen.

«Ud med sproget — hvad synes De?»

«Jeg synes, ingen mennesker ligner blomster — for blomster er jo yndige.»

Kaptein Mikal Horten holdt paa at rive af sig en banal kompliment, men fik den ikke til ligeoverfor det unge, bøiede hoved.

Der blev atter en pause. Det var netop ordet, tænkte ban — den skjære, unge ynde.

Det lod ikke til, at kapteinen længer havde lyst paa sit stegeben og sin Lysholmer.

De stod der midt paa gulvet i det gyldne solvindu paa det hvidskurede gulv.

«Ved De hvad, det er da deiligt for Deres onkel, at De er kommet bid,» sagde han saa pludselig.

Intet svar, hun saa ikke op.

«Hvad skal De saa egentlig foretage Dem her?» vedblev han.

«Jeg skal vist læse en masse — onkel skrev om del til papa.»

«0g saa gaa i huset under frøken Broman?»

«Nei skal jeg det?» hun saa hurtig op.

«Blev De ræd for det?»

Ude i gangen hørte de Lødrups stemme.

«Har De mistet Deres hørsel, frøken Broman, «kan De da ikke høre, at det suser i vinen endda?»

Og derefter frøken Bromans stemme:

«Det er Deres egen sus, De hører, De klagerjo altid over, at det suser for ørene Deres, konsul.»

«Vis, vas, menneske —.»

Der var de begge i døren. Frøken Broman, overvældende stor med junofigur, tyk, hvidgul hud og ubevægelige, lyseblaa øine. Kastede et forurettet blik paa kapteinen og Maren Ragna og svarede sin husbond med knusende ro og overlegenhed.

Kapteinen fik travelf: «Jeg maa gaa — jeg maa gaa, jeg skal være i kasernen klokken tolv — ribbenstegen var «lovely», frøken Broman, adjø, adjø.»

Konsulen og frøken Broman disputerede fremdeles om sus eller ikke sus, da kaptein Horten igjen stak sit ansigt

indigjennem døren.

«Jeg har det — jeg har det,» skarrede han — «1 i 11 e blaa Perleblomst skal De hede — det er det brillanteste navn, jeg endnu har fundet paa — lille blaa Perleblomst.»

Han nikkede straalende til Maren Ragna, og hovedet forsvandt igjen skyndsomt.

«Hvad var det for noget forbasket tøv,» sagde konsulen.

«Aa han sagde bare — tænk han sagde, jeg lignede en blomst —.»

«Aa den lyrikeren — men hor nu her, frøken Broman — læg øret Deres ind til ankeret.» Frøken Broman hørte til med kjølig ro i sine ubevægelige øine.«Nei ved De hvad, konsul, jeg lægger mig ' ikke paa gulvet.»

«Nei, nei, nei,» sagde konsulen og jabbede sin vei.

— Men Maren Ragna glemte den bele dag ikke det, kaptein Horten havde sagt om den blaa perleblomst. Aldrig havde nogen sagt noget saadant til hende for. Tænk bun, som var saa lidet pen -- næsten styg kanske.

Om bun skulde skrive og fortælle søstrene det! Skjont nei, det vilde hun ikke. De vilde bare le af det. Og det var ikke noget saa frygtelig i verden, som naar folk lo af en.

Lille blaa perleblomst! Hun gik bort i speilet og saa paa sig selv. Egentlig havde bun aldrig set paa sig selv paa den maade for. Det var jo intet pent i hendes ansigt, undtagen tænderne kanske. Det var ubegribeligt, at han kunde tinde paa, at bun lignede en blomst.

Men det var morsomt ogsaa!

Han var vist snild den gamle kaptein, men hvor ilaut, at hun begyndte at græde, da han talte om, hvor vakkert der var hjemme.

Aa slig som hun længtes hjem!

Hun holdt ikke ud at være her, nei hun vilde ikke — hun vilde ikke.

Og her skulde hun være bestandig, hele livet sagde de.

Hun gik omkring som i søvne, snakkede ikke, bare stirrede ud af alle vinduer.onsul Lødrup havde stor en gros forretning

i den svære, brungule træbygning længst ude i Strandgaden. Son fra et fattigt embeds-mandshjem havde han arbeidet sig frem, lagt krone paa krone, forsigtig og ængstelig, for at naa frem til det, der i ungdommen stod for ham som det første — en tryg økonomisk stilling.

Egentlig forretningsmand var han ikke.

Men han havde havt heldet med sig i en ganske utrolig grad, og med en forsigtighed og samvittighedsfuldhed uden lige havde han arbeidet sig fremover skridt for skridt og var nu langt oppe i sekstiaarene en rig mand. Den sum, han i sin ungdom havde sat som maalet, han arbeidede hen til, var to tre gange oversteget, men hans ængstelige natur følte sig endda ikke tryg — det gjaldt at være forsigtig og paa-passelig til det yderste.

Der var en dobbelthed ved hans natur, som faa eller ingen kjendte. Udadtil noget gemytlig raskt, en kunde næsten kalde ham barnslig, og indadtil en forsigtig beregnende ængstelighed —især da i pengesager. Ellers kom jo ogsaa denne hans forsigtighed frem i andre af livets forhold. Naar han fandt sin broderdatter for sky, saa havde han ikke saa lidet af dette i sin egen natur. Det var faa, han kunde egentlig slutte sig til, kaptein Horten var rent en undtagelse, lidt efter lidt havde disse to ensomme vænnet sig til at være sammen. Det var næsten ikke en dag, uden at de saas, kapteinen kom gjerne til lunch og gik igjen straks.

Konsul Lødrup havde aldrig været gift. Saa-vidt folk vidste, havde han heller aldrig forsøgt noget i den retning. Den lille, sky mand gjorde alle tilnærmelser umulige, om der nok kunde været dem blandt byens damer, der i aarenes løb fik trang til at residere i den svære, gamle gaard. Det var snart sagt nu ikke andre end frøken Lubben

Malthe igjen, der endnu gik om med et svagt haab i den retning.

Frøken Broman havde nu i femten aar styret hans hus. Nogen egentlig let stilling var det ikke, hans nøieseende, forsigtige paapasselighed var over hende stadig. Men hendes koldblodighed var stor, og hun var jo ogsaa den nærmeste til at se alle hans gode sider. Og de var mange. Haabet om at bli frue i huset havde frøken Broman maaske opgivet, skjønt hvem gransker de lønlige stier —.

— Inde i det store, lavloftede kontor, der vendte ud mod haven, stod begge kontoristerneOthar og Reckan, og tittede efter Maren Ragna, der gik nedover havegangene. Da familien jo var meget liden, bare de to, konsulen og frøken Broman, og der var overflod af rum i det svære hus, boede disse to kontorister i huset med fuld pension. Dette kom vel af, at den ene af dem, Hans Othar, havde konsulen tat sig af, fra han var gut, siden faldt det af sig selv, da han blev voksen og kom i hans brød, at han boede der i huset. Og da nu denne ene havde sit tilhold der, fandt frøken Broman, at de ligesaa godt kunde ta den anden kontorist med det samme. Konsulen havde ikke sagt noget videre imod delte arrangement, og dermed var det fastslaat.

Det havde forresten i sin tid været en gaade for alle, hvorfor konsul Lødrup tog sig af den værste spilopmager og utyske af en gut, der gik i byen. Der fandtes ikke det, denne gutunge ikke var op i. Skøierstreger og slagsmaal, naskeri og uredelighed med det mest aabne, uskyldige, vakreste fjæs — og altid var hans gavtyv-streger slig, at folk lo af dem. 1 hans hjem var forholdene elendige, faderen havde været et slags musikus og drak. moderen havde alle ondt af. Nok er det, konsul Lødrup tog sig af gutten, holdt ham frem paa en god skole, siden handelseksamen, og tog ham saa paa sit kontor.

Hans Othar var nu en lidt tykfalden, ung herre med smaa, men retskaarne ansigtstræk i det runde bløde ansigt. Haaret var krøllet,øinene lystige med hastige blink og smil, en hitte liden moustache over den smilende mund. Under den velformede hage med den dybe kløft sad et stort ildrødt slips.

«Saa det er husets nye beboer,» sagde han interesseret, «naa ja skjønheden ser ikke ud til at trykke hende — laan mig kikkerten, Reckan — hun er jo nærgaaende styg — indtilbens gaar hun ogsaa — nei tak, intet for mig.»

Og Hans Othar tog op en liden lommekam og begyndte at rede sin lille moustache og sine tykke, lyse øienbryn. Især fik oienbrynene en meget indgaaende behandling.

Kontorist Reckan, med mørke, næsten sorte oine, dybt under en bred pande og et lidet sammenknebet ansigt nedenfor denne, var imidlertid endnu ikke færdig med at iagttage Maren Ragna. 1)et lille, skarpe ansigt blev endnu mere sammenskruet, øinene stak.

«Ja, det biir jo en guldklump,» sagde han henkastet.

»Guldklump?» Othar vendte sig hastig rundt

fra speilet.

«Ja hun skal jo adopteres af Gamlen — hun er mindst værd sine — tohundretusind, der hun gaar.»

«Dod og polse — hvor ved De det fra — Reckan?»

«Gamlen har ladt sig forlyde med det nede hos fru Malthe.»«Det gamle hønsehoved, gaar han slig rundt og kundgjør det ogsaa.»

«Kanske det er beregning med i spillet, varen kan bli mere værd.»

• Othar plystrede. — «Ja jeg hænger mig ikke for den pris.»

«Tohundredtusind forgylder ganske godt,» sagde Reckan, han stod med begge hænder i lommerne og veiede, først paa taa, saa paa hæl, som hans maade var.

«Ja — og saa vralte i takt med en saadan andegang gjennem livet» — Othar kastede paa nakken udigjennem vinduet efter Maren Ragnas skikkelse dernede i havegangen.

Reckan lo uden at aabne munden: «Hm hm hm» — og var høit paa taa og lavt paa hæl igjen.

Middagsklokken lød, de to herrer var alter borte i speilet og viste sig straks efter i spisestuen.

Det var et stort, dybt værelse i husets anden etage, holdt i en mørk tone med egetræs pane-linger og indfældte malerier i væggene, forresten af lidet kunstnerisk værd. Buffeten var stor og tung; høiryggede gyldenlæders stole stod i rad og række langs væggene.

Konsulen sad alt for bordenden med servietten under hagen og det graa, stive haar ret tilveirs. Frøken Broman øste værdig suppen op.

«Men kommer da ikke pigebarnet,» sagde konsulen — «har De ikke sagt hende til, frøken Broman?»«Jeg har sagt hende, at hun maa hore efter klokken.»

«Stakkars barn — hun er jo endnu ikke inde i husets skik.» — Lodrup reiste sig med servietten om halsen og vilde jabbe ud, men Reckan var alt oppe fra sin stol.

«Maa jeg faa lov at hente frøkenen, jeg saa, hun spadserede i haven.»

— Maren Ragna sad paa en bænk, længst nede i haven, mod sjøen. Hun stirrede ned i grusgangen, mens hendes lange, spinkle fingre legte med havebænkens tremmer. Hun saa hurtig op, da Reckans lille, sortmuskede skikkelse nærmede sig.

«Undskyld — jeg skulde hente frøkenen til middag — jeg er kontorist Reckan.»

«Er klokken saa mange?» Hun hilste næsten ikke, løb foran ham op af havegangen; derpaa pludselig, som hun kom i tanker om, at hun var uhøflig, sagtnede hun sin gang — — hvad ialverden skulde hun dog finde paa at sige!

«Frøkenen har alt beseet sig i haven?» Reckan havde nu vundet op paa siden af hende.

«Ja.»

«Den bænk, frøkenen havde valgt, med udsigt over sjøen, er ogsaa havens vakreste punkt —.»

«Ja der var vist pent —.»

»Frøkenen udtrykker sig saa ubestemt.»

Han fik et hastigt blik fra siden, men intet svar, Reckan gik paa med dødsforagt:

2 — Zwilgmeyer: Maren Ragna.«Synes virkelig ikke frøkenen, at udsigten derfra er ganske usædvanlig vakker?»

«Jo, den var vist nydelig — jeg sad bare og tænkte dernede —» hun løb hurtig op af trappen.

Hans Othar reiste sig fra sin suppe, gik bortover gulvet og bukkede overordentlig dybt for hende, da hun kom ind.

«Du maa passe spisetiderne, barn,» sagde Lødrup.

«Undskyld —.»

Men hvor grusomt — skulde de altid spise sammen med disse to fremmede herrer! Nei, det var frygteligt at være her — for al tings skyld.

Der begyndte den anden, ban den tykke, lyse, ogsaa at konversere hende. Aa — hun som var saa lidet vant til at tale med herrer — alle søstrene var saa meget flinkere end hende til at snakke — hun havde altid skjøvet sig under dem, naar de var ude i selskab — — og nu sad hun her og skulde snakke ganske alene!

«Du maa svare ordentlig og konversere herrerne, barn,» sagde konsulen efter bordet.

«Ja men det er saa generet, onkel Adam,» de blide, dunkelblaa øine saa indtrængende ind i hans — «jeg kan ikke se paa dem heller aa det er saa flaut.»

«Naar de begynder at kurtisere dig paa ballerne da, lille barn.»

«Nei, ingen kurtiserer mig, onkel, nei det erbare søster Julie og Emma, som er i vinden — ingen snakker noget videre til mig, ser du.»

Da onkelen ikke vidste, hvad han skulde sige til dette, sagde han ingenting.

— Hun forsøgte at læse, men var søvnet efter middagen i den store stol. Det unge, uskyldige ansigt laa bøiet ned mod stolens mørkebrune skindtræk, bogen laa aaben paa hendes skjød.

— Da hun vaagnede, laa en enslig, blaa perleblomst paa bogens hvide blade. Det blussede op i de fine, unge kinder — hvem havde dog lagt perleblomsten der?

«Det maa være kapteinen,» sagde frøken Broman, «han var inde som snarest i spisestuen og spurgte efter konsulen — jeg hørte, han gik straks.»

Maren Ragna tog perleblomsten og lagde den i sin salmebog. For siden den rare, gamle kaptein sagde, at den lignede hende, saa maatte hun jo gjemme den paa det bedste sted, hun eiede.

— Men konsul Lødrup glædede sig i sit stille sind, fordi han havde tat den bestemmelse at ta broderdatteren til sig. Jeg kjender mig sgu selv igjen i det barn —.aar man dreiede om fra Havnegaden og ned

til bryggerne, laa der et lavt, lyserødt hus med en hoi stentrappe lige om hjørnet. De tre vinduer tilvenstre for gadedøren var kaptein Hortens ledighed. Ovenfor stentrappen med de umaadelig høie trin, var der en meget høi dørtærskel og en bitte liden gang. Del første værelse var saa et lidet kontor med et bord fuldt af papirer og regnskaber, bag døren en tlad, lav sofa, paa væggene et utal af piber og salder. Ellers absolut intet i det bele rum.

Værelset indenfor havde to fag vinduer, et ensligt, koldt bord midt paa gulvet, en sofa alene paa en væg og fire stole rundt om. Over sofaen paa det blaablomstrede tapet hang et stort kobberstik. Ellers intet. En let, blaalig tobaksrøg svævede under det lave tag.

Paa sofaen i kontoret laa kaptein Horten og nød sin skumringssiesta i slobrok med en brun-røget snadde i munden.

Ak ja — denne verden — denne verden — kapteinen sukkede op mod taget.Først var det nogle meldinger og rapporter, der for gjennem hans hoved — saa smilte han pludselig.

Du store Gud — hvor var det ikke et billede paa ubevidst ynde, det sovende pigebarn deroppe idag hos Lødrup. Det kunde været el maleri af uforlignelig skjønhed — den rene pande og de bløde, sænkede øienlaag — især var jo øien-laagene deilige — lad være, at trækkene ikke er smukke — der er noget uberørt, fortryllende over det hele.

Gud i himmelen — hun ligner jo hende — hende fra hine forlængst forsvundne dage! At han dog ikke havde set ligheden før — der var blot med engang noget ubevidst tiltalende------

Jovist lignede hun hende, som nu i tredive

— tredive aar havde ligget i sin grav.

— Hvor dog de gamle tanker kan komme op i en — ungdoms tanker! Ungdommens tanker er lange, lange tanker, stod der i en gammel engelsk sang.

Javist er de lange! Ligger jeg ikke her, min gamle kavaler og kjender den skjælvende fryd i mit hjerte fra hin aften, vi forlovede os i baa-den dernede ved bryggen — vi sad paa hver vor tofte, saa jeg ikke kunde faa kysse hende

— som jeg gjerne vilde------

-----Og alt dette er Perleblomsten skyld i!

Du fine blomst — du har sendt mig hilsen og bud fra glade dage!Kaptein Horten laa med lukkede øine, snadden gik ud, og skumringen sneg sig ind i det lave rum.

Han för op. Bankede det ikke? Jovist.

«Kom ind!» — med streng militær røst. Det var naturligvis en soldat, der skulde be om «permasjon» for at besøge kjæresten.

Døren gik op, og det var Maren Ragna.

«Lille blaa Perleblomst!» raabte kapteinen og sprang op — «tak, at De kommer til mig, Perleblomst»

«Onkel skulde paa toldboden, og saa sagde han, at jeg skulde gaa herind og sidde og vente paa ham — han fulgte mig hid til døren.»

‘Kom ind — kom ind i salonen,» raabte Horten og trak Maren Ragna med sig ind i den anden stue — «i sofaen skal De sidde, Perleblomst, midt i sofaen — se saa — ja, hvad siger De — er her ikke ganske pent?»

«Jo» — hun smilte op til ham.

«Ja ikke sandt — her er noget saa hjemligt — flunkende nye gardiner, Perleblomst, — de er maaske for korte — eller hvad synes De?»

«Aa nei,» sagde hun, «de kan da heftes op.»

«Ja netop — og længer behøver de ikke at være — og se paa dette kobberstik — det er storartet, ikke sandt? — det forestiller dommedag— nei, hvor morsomt, De kom, Perleblomst.»

Maren Ragna sad og undrede sig over, at hun ikke syntes, det var generet at sidde herganske alene hos kaptein Horten, som hun dog ikke havde kjendt mere end disse par dage, siden hun kom til onkelen.

Kapteinen blev staaende foran hende og saa ned paa hende, — øienlaagene laa nu aldeles ned over hans øine.

«Bor De alene her?» spurgte hun.

«Ja —jeg og Gurine.» — Det blev en liden pause, han sagde ikke mere, blev staaende urørlig og stirre paa hende med de underlige øine.

Nei, nu maatte hun vist snakke: «Men —

men er det ikke ensomt at bo saadan alene?»

«Aa jo, Perleblomst.»

Atter en pause. Dette var da gruelig leit, at han ikke snakkede, hun blev rent bryd: — «Tænk at De ikke har giftet Dem,» sagde hun saa pludselig.

Øieblikket efter angrede hun det, kanske det var næsvist at sige saadant til den gamle kaptein.

Men han blev ikke det mindste vred: «Ja,

det er meget rart,» sagde han, det glimtede op i de smaa, næsten skjulte øine — «men naar man skal gifte sig, maa man jo elske, ikke sandt?»

Hun saa ned: «Ja man maa vel det,» sagde

hun. Atter en liden pause.

«Tror De, kjærligheden falder i ethvert menneskes lod De, Perleblomst?» spurgte han saa.

«Det ved jeg ikke,» — hun rystede paa hovedet og stirrede udigjennem vinduet.Han stod fremdeles og saa ned paa hende:

«Har De aldrig tænkt paa, at kjærligheden kunde komme til Dem?»

«Nei aldrig,» — hun saa op paa ham og smilte — «for det ved jeg, den aldrig gjør.»

«Hvorfor ikke?»

«Nei, for det er saa umuligt — ingen biir glad i mig paa den maade naturligvis.»

«Paa hvilken maade?»

Uf, at hun var begyndt at snakke om dette, det var forfærdelig flaut — han hare ertede hende, hun forstod det godt:

«Jeg mener saa'n — saa'n — forelsket,» — hun kjendte, at hun blev ganske rød.

«Hvorfor skulde ingen bli forelsket i Dem?»

«Nei, det var da ganske rimeligt — naturligvis.»

«Naa, hvad mener De?»

«Det kan jo ingen bli forelsket i mig naturligvis,» de dunkelhlaa øine saa alvorlig op paa ham.

«De Perleblomst — De Perleblomst,» sagde han og gjorde et slag hortover gulvet.

Nei, hun maatte begynde at tale om noget andet, dette blev saa gruelig generet saa.

«Nu kommer vel onkel snart.»

«Hvor snildt af Dem, De kom herind til mig, De maa ofte komme igjen.»

«Ja tak.»

«De er da ikke fornærmet, fordi jeg kalder Dem Perleblomst?»«Nei, det er pent,» — hun smilte nu helt og straalende op til ham.

«Ja, det synes jeg ogsaa, derfor kalder jeg Dem det.»

— En skarp hanken paa vinduet, ligesom med spidsen af en paraply, hørtes pludselig.

«Det er frøken Malthe,» sagde han, «hun banker altid slig.»

Han gik bort i vinduet og hilste ud: «Jovist,

kom ind, kom ind, frøken,» raabte han, «her er damevisitter før hos mig idag.»

Døren aabnede sig, og frøken Lubben Malthe traadte ind. En flot, feiende dame i tredive-aarene med gløgge, hastige øine og høi, leende stemme: «Naa det maa jeg sige — nu maa De

være lykkelig, kaptein, to damevisitter paa en eftermidddg!» raabte hun leende.

«Jeg er ogsaa i den syvende himmel — tag plads, min naadige — tag plads!»

«Naturligvis konsulens lille niece?» spurgte frøken Malthe og fæstede sine udfordrende øine paa Maren Ragna i sofaen.

«Ja, det er lille blaa Perleblomst,» skarrede kapteinen.

«Uf, kaptein, vær nu ikke sindssvag, som De pleier,» — hun slog efter ham med sin pom-padur — «synes De ikke, lille frøken, at denne herre er en ganske underlig fremtoning?»

«Nei.»

«Naa det maa jeg sige — her har De vistfaat en beundrer, Horten — jo, ved De hvad, lille frøken, han er et meget besynderligt eksemplar af mandeslægten — jeg vier jo alle mine kræfter til at gjøre ham til et nogenlunde folkeligt mandeben — men det lykkes mig vistnok aldrig.»

«Jeg synes dog selv, at jeg har gjort enorme fremskridt i livsvisdom, og hvad dertil hører, siden jeg kom under Deres behandling.»

Frøken Luhhen lo og kastede øinene: «Aa

ja saamænd, men De ved aldrig, hvad der passer sig — f. eks. i dette øieblik, hvad var rimeligere, end at De fandt

paa noget at traktere os med, naar to smukke, unge damer sidder her i Deres sofa.»

Kaptein Horten fik med engang travelt, saa slobrokken svingede: «Ja, De har ret — De har

ret —

«Det har jeg altid,» indskjød frøken Luhhen Malthe.

«Jeg har jo en krukke med «munk», ekstra fine varer — vent hare — vent bare — Gurine — Gurine,» skarrede han og raabte udigjennem døren i baggrunden af værelset.

Nei, ingen Gurine viste sig. Kaptein Horten løb ud, de borte han rumstere derude, skarrede og brølte:

« Gurine!»

«De liker Dem vel storartet her hos Deres mageløse onkel?» konverserede frøken Malthe —«ja for jeg skal sige Dem, vi er alle forelskede i konsulen.»

Hun havde en udmærket figur, Lubben Malthe, og et storartet korset; hun sad meget rank og smuk og saa paa Perleblomsten med sine gløgge øine.

«Jo tak godt,» sagde Maren Ragna.

«Godt,» gjentog frøken Malthe, «altfor svagt udtryk, lille frøken — jeg synes, De maa ha det himmelsk, jeg.»

Der var kapteinen igjen. «Nei Gurine er gaat ud desværre — og hun har nøglerne — hun har gjemt «munken» — og saa har jeg jo ingen ting at traktere Dere med »

«Ja, der kan De bare se, kaptein,» begyndte frøken Lubben, «at De nu kan stelle Dem slig at la et saadant væsen som Gurine ha haand og hanke over Dem paa den maade, at De ikke flyr ud af Deres militære skind og gjør flunkende oprør mod hele greien — jeg spør hare, hvad har Gurine med Deres «munk» at gjøre?»

«Gurine passer paa alt,» skarrede Horten.

«Visss — vasss,» hvislede frøken Lubben — «kan De forstaa, lille frøken, at ikke de dumme mandfolkene gifter sig — det er da dem, der har alle fordelene og behagelighederne ved ægteskabet — det er da skam ikke os kvinder — ikke sandt, lille frøken?»

Maren Ragna svarede ikke paa denne henvendelse.«Ja, ved De hvad, Horten,» fortsatte frøken Malthe, «nn har De intet andet at gjøre end at invitere os ind til konditoren for at drikke chokolade — vi er tiks færdige hegge to til at tage imod indbydelsen.»

«Nei, jeg maa vente paa onkel,» sagde Maren Ragna.

«Puh, vi gaar nedom ham,» sagde frøken Malthe afgjørende.

«Ja gjerne det,» skarrede Horten.

Snart stod de ude paa trappen og begav sig nedover gaden.

«Hvorledes lever Deres mor?» spurgte kap-teinen frøken Malthe.

«Jo saamænd — hun maa jo altid finde op sorger, ved De, nu har hun ingen anden, end at hun sidder og pønser paa, om jeg biir salig.»

«Ja, jeg vilde rigtignok ogsaa stille mig temmelig skeptisk ligeoverfor denne mulighed,» sagde kapteinen og lo.

«Pas Deres egen salighed, De,» sagde frøken Lubben og slog igjen efter kapteinen med sin silkepompadur.

Maren Ragna stirrede med store øine.

De gik nedom toldboden og fik fat paa konsulen, og snart sad de alle fire i de røde plydses sofaer rundt marmorbordet i Rergboms konditori.

Frøken Lubben havde tat sin kaabe af og svulmede i et høirødt silkeliv, mens hun koketterede og kastede øine til

høire og venstre.«Ved De hvad, nu er De sandelig mere lubben, end De før har været ogsaa,» sagde kapteinen, «nu passer De til Deres navn som amen i kirken.»

«Uf, kaptein, vær ikke fuldt saa utaalelig, begynd nu ikke De ogsaa —.»

Han fik et hurtigt, mørkeblaat, fortørnet øie-kast — og efterpaa et lidet smil. — —

«Den frøken Lubben kan jeg ikke like,» sagde Maren Ragna, da hun og onkelen spadserede hjemover.

«Hvorfor det?»

«Nei — hun snakkede saa — saa letsindig ligesom — om at bli salig — og saa'nt skal man ikke snakke om paa den maade.»

«Du kan sgu ha ret, lille barn,» sagde konsulen.

For en forstand det barn har, tænkte han.a Maren Ragna et par dage efter kom op

af trappen, hørte hun sang og musik indefra værelserne. Det var to meget store stuer ved siden af hinanden med aabne døre mellem, men noget koldt var der over dem begge. Blankt, velstelt og regelret al ting. Den første stue havde blegviolette vægge med nogen kobberstik hist og her og hvidt overtræk over sofaer og stole. Det næste værelse knaldgule vægge og sort damask paa møblerne, smale speile og tomme, blanke borde. Ellers ikke en blomst, ikke en bog. Vinduskarmene var lysebrune.

Det var kaptein Horten, der sad og spillede piano, han var i uniform, sabelen slæbte henover gulvet. Da Maren Ragna kom ind, sang han mod hende;

• Du hast Diamanten und Perlen Hast alles was Menschen begehrt,

Du hast ja die schönsten Augen,

Mein Liebchen, was willst du doch mehr, Mein Liebchen, was willst du doch mehr?»

Han snurrede sig hastig rundt paa pianostolen, saa sabelen klirrede.«Det passer paa Dem det, Perleblomst.»

Det var saa morsomt, at hun ikke generte sig for ham — kunde se ham ret ind i øinene — smile og le til, som hun aldrig havde gjort lige-overfor nogen herrer før.

«Gjør det det?» sa hun smilende. Hun stod med albuen oppaa pianoet og saa ned paa hans hænder, mens han igien begyndte at spille.

«Jo det passer netop,» fortsatte han — «se paa mig da — jo pine død har De ikke nogen vidunderlige øine.»

Hvor rart, at han sagde noget saadant til hende, det var aldeles ubegribeligt — men tænk, at han bandede — det var stygt — det var jo synd ogsaa. Men hun kunde naturligvis ikke sige det til ham.

Kapteinen præluderede fremdeles, mens han uafbrudt saa paa hende.

«Gaar det bedre nu, Perleblomst?» spurgte han pludselig.

«Aa ja, men jeg længes forfærdelig hjem — aa jeg har aldrig vidst, hvad det var at længes før — er det ikke rart, at jeg længes mest om morgenen?»

«Aa nei — for da skal De jo ud mellem alle os fremmede mennesker igjen.»

Hun stirrede langt ud af vinduet.

«Nu ser jeg det,» sa kapteinen— «igrunden er det nogle ganske almindelige øine, De har, men det er blikket — hvor har De nu faat dette blik fra?»Hun saa fremdeles ud af vinduet, men smilte, saa sagde hun stille: «Det er saa morsomt —»

«Hvilket?»

«Jo, at De siger det der.»

Han saa længe paa hende uden at sige noget, hun sagde heller ikke mere.

«Jeg saa De spadserede med Bina Høy igaar,» vedblev han — «er nu det egentlig en veninde for Dem?»

«Frøken Malthe kom herop med hende — vi skulde hli veninder, sagde hun, fordi det gik ikke an, at jeg vandrede omkring saa højtidelig som et langt kirkelys, sagde hun.»

«Har det hjulpet paa højtideligheden?»

«Nei, jeg er bestandig ligedan.»

«Perleblomst — Perleblomst,» — han spillede nogle lange løb opover og nedover, saa holdt han pludselig op og sagde hen mod hende:

«I gamle dage kaldte vi slige som Bina Høy for flyfiller — jeg ved saamænd ikke, hvad de kaldes nu.»

«Nei, hun bryr sig vist slet ikke om at fly paa gaden — for hun vil helst bare hele tiden spadsere i haven her.»

«Ha ha — hvem er det, det gjælder — den blonde Adonis eller den lille svarte Satan?»

«Jeg ved ikke — men — jo, De maa ikke sige det til nogen, men jeg tror, hun liker hr. Othar forfærdelig godt.»«Hvorfor tror De det?»

«Jo for hun ler saa svært, naar hun snakker

med ham.»

«Er latter altsaa et ubedrageligt tegn paa kjærlighed?»

«Ja — for hun ler ikke saa'n, naar hun snakker med andre.»

«Ha ha — nu skal jeg se paa Dem — naar De begynder at le, saa ved jeg, hvad klokken

er slagen.»

«Aa nei da,» sagde hun hurtig, hun blev lidt rød, hendes lange, smale, hvide fingre strøg frem og tilbage paa pianoet.

«Hvem synes saa De bedst om af de to unge herrer — Othar eller Reckan?»

«Jeg liker bedst hr. Othar.»

«Hvorfor er han den lykkelige?»

Hun smilte lidt bryd: «Aa han er saa gruelig sort i øinene, den anden.»

«Jeg priser min lykke, at mine øienlaag saa godt skjuler mine øine, at ikke farven skal afskrække Dem.»

«Nei — jeg ser aldrig paa Deres øine naturligvis — nei jeg mener — jo jeg mener — jeg mente naturligvis ikke —»

Han holdt op at spille og tog begge hendes hænder i sine: «Hvad mente De nu, lille, blaa

Perleblomst? Det nytter ikke at skjule noget for mig — jeg ser gjennem Dem som glas.»

Hun var blit endda rødere og saa usikkert

3 — Zwilgmeyer: Maren Ragna.paa ham: «Nei, jeg tænkte bare at — nei det

er saa leit at sige det.»

«Kom bare med det.»

Hun saa ikke paa ham: «Maa jeg absolut

sige det.»

«Ja absolut.»

«Jeg blev bare bange — for De saa ud, som De blev fornærmet.»

«Fordi De sagde, at De ikke saa paa mine øine —?»

Hun var nu stupende rød og vedblev hurtig: «Ja, for det er jo anderledes med Dem, som er gammel, fordi da — nei — uf —»

«Fordi da ser ingen paa en længer —?»

«Ja naturligvis — ikke sandt?»

Kaptein Horten slap hendes hænder og tog nogen hurtige løb opover og nedover pianoet, hans øienlaag laa nu helt ned over hans øine.

Nei nu havde hun vist sagt noget forfærdelig galt — hvad skulde lnin dog gjøre — bare hun ikke havde saaret ham eller været uhøflig — men han sagde jo selv, han var gammel — og han var jo virkelig ogsaa gammel.

Nei, det var forfærdelig vanskeligt at snakke med fremmede mennesker.

Kaptein Horten spillede fremdeles i taushed — det var vist et vanskeligt stykke — nei, hun kunde Umulig se paa ham, hvad han tænkte, hele hans ansigt var med engang blit ligesomlukket. Det han spillede, var som noget vildt og klagende paa samme tid.

Nei, nu maatte hun tale, for nu blev det altfor pinligt — men hun maatte snakke om noget ganske andet.

«Ved De, at her skal være danseskole?»

«Ja» — musikken stilnede noget af.

«Jeg glæder mig saa forfærdelig.»

«Saa — jeg troede ikke netop, det laa for Dem,» — han saa hastig op paa hende.

«Jo naar man flyver afsted, er det ligesom ingen ting er leit mere.»

Han holdt op at spille lige pludselig, som han var begyndt.

«Der burde ikke være noget leit, naar en er ung — Perleblomst,» — saa var det som han tog sig sammen og reiste sig hurtig.

«Nei, jeg sidder her og drøier saa altfor længe

— hils onkelen og Bromanen!» — og den magre, slunkne skikkelse bugtede sig fort ud af døi'en.

Jo, jo han var bestemt fornærmet — aa hvor forfærdelig bedrøvet hun var. Han, som havde været saa snild, den snildeste af allesammen herborte i denne fremmede byen.

Aldrig i verden var da en gammel herre med graat haar blit fornæi'met paa hende før. Bare hun kunde faa be ham om forladelse

— men hvad skulde hun egentlig be ham om forladelse for!

Hun saa efter ham ud af vinduet — han;havde truffet en anden officer og stod og talte med ham lige udenfor paa gaden.

Der lo han — det var maaske bare noget, hun havde indbildt sig, at han var bedrøvet.

— Det sagde de hjemme ogsaa, at hun bestandig indbildte sig saa meget og tog sig saa nær af alting. —Det blev en usædvanlig mild høst. De store birketræer nederst i haven hang endnu i slutten af oktober tætte af gyldengult løv, enebærbuskene stod fulde af de tykke, blaa enebær, og buksbomhækkene stod friske og stærkt-grønne. Men midt paa dagen i det klare, skarpe solskin duftede resedaen endnu som midtsommerstid, der den bredte sig udover allevegne med stærke, kraftige skud, dyngvaad af høstdug

Endnu kunde det hænde ved aftenstid, naar solen gik ned i brandgult og blodigrødt over de mørkviolette aaser i

vest, at der kunde komme slig underlig stemning af vaar i luften, med mildere luftninger, der førte med sig lugten af vaad jord og vaadt løv, af græs og torv, mens solnedgangen gyldnede de gamle furustammer opover aaserne og luede i vinduerne paa husene der høit oppe.

Maren Ragna spadserede alene den gamle vei, der førte fra byen udover landet, den gamlevei under kastanje træerne langs det høie, vaade plankegjærde.

Det gule, stive græs i grøftekanten laa klask ned, dyngvaadt og vissent, mens de blanke, brune kastanjenødder, der havde sprængt sit grønne hylster, laa strøet allevegne paa den opblødte vei mellem gule blade. Solen var nede, blot en smal, rosenrød stribe lyste endnu gjen-nem kastanjetræernes svære, knudrede grene.

Maren Ragna gik hurtig og stirrede ned i jorden i dybe tanker — igrunden var det bedre at spadsere saaledes alene — hun passede ikke mellem alle de andre unge. Igrunden havde hun ikke gjort det hjemme heller, og nu begyndte hun ligedan her.

Bina Høj7 havde jo ført hende sammen med dem allesammen, men hun kunde godt mærke, at ingen af dem syntes, at hun var noget morsom. Hun kunde ikke le og snakke om ingenting — umulig kunde hun det — naar hun sagde noget, blev det ligesom saa tungt og alvorligt mod det de andre sagde.

Hvor forfærdelig kjedeligt, at hun bestandig skulde være anderledes end andre.

— Længer nede mod tjorden gik den nye vei; helt heroppe fra høiden hørte hun skarpe, leende stemmer i den bløde, stille luft.

Maren Ragna stirrede nedover og lyttede: —Ja se dernede gaar de alle — de er ligesom saa sikre allesammen — og saa kjække.Gud, jeg er ikke det mindste kjæk — og saa er jeg ikke pen heller.

Hun satte sig paa en sten, støttede albuen paa knæet med haanden under kind og stirrede paa den rosenrøde solstribe.

— Ja, jeg vil bare arbeide og være flittig, andet er det ikke for mig i verden.

— Men mon hvad der gik af kaptein Horten, han var slet ikke, som han havde været før. Han var ikke fornærmet heller — men alligevel var han anderledes. Han kom saa sjelden op til dem nu, og naar han kom, gik han og saa ud af alle vinduer og var næsten ikke at formaa til at sidde ned.

Ja, onkel Adam havde ogsaa snakket om det.

Skjont det var jo rimeligt, at saadanne gamle herrer ikke altid kan være saa muntre.

Der kom nogen plystrende længer oppe.

Hun vendte sig raskt, men blev siddende.

Det var Hans Othar. Han var i lys vaarfrak med hatten skudt langt tilbage, saa det krøllede haar stod frem, mens han svingede sin stok som et hjul i luften.

«Nei dette var uventet,» — han saa smilende paa hende — «skal vi virkelig nogeh gang træffes paa tomandshaand — den tanke havde jeg skrinlagt for evige tider.»

Hun maatte smile, han havde nogen medfødt komik, kunde faa folk til at le blot ved sit ansigtsudtryk.Han blev staaende foran hende: «Ja, har vi ikke siddet ligeoverfor hinanden nu i fem uger og spist frøken Bromans tykke supper, og idag er det første gang — ja altsaa — at jeg tør snakke til Dem.»

«Nu overdriver De skrækkelig,» — hun lo.

«Ja var det ikke det, jeg har forstaat, at det var humør i Dem — aa ingen skal lure mig der — sidder De forresten her og sværmer?»

«Nei sværme kan jeg slet ikke.»

«De kan bare — sandelig vil jeg ikke sætte mig her, jeg ogsaa — det ser saa altfor hyggeligt ud — hvor koseligt

dette var — De sidder der, og jeg sidder her og stirrer ind i solens rosenrøde eventyrland —»

Han snakkede uafbrudt: «Kan De tænke

Dem noget saa bedaarende som høsten — lad andre prise vaaren — jeg ved ikke en saa herlig luft at drømme i som mild, blød høstluft — saa'n at gaa ganske alene, er ikke De ogsaa glad i det?»

«Jo, det er det bedste, jeg ved.»

Der blev en liden pause. «Jeg har længtes efter at tale med Dem, jeg, frøken,» — han saa udover, ikke paa hende.

«Hvorfor?»

«Tjah» — ikke et ord mere.

Der blev atter en pause. Saa vendte han sig smilende mod hende: «Sig mig, hvad tænkte

De saa egentlig om os to stakkars syndere, Be-ckan og mig, der har siddet der som to stive pinder foran Dem i fem samfulde uger — synes De ikke idetheletaget, at vi saa noksaa hyggelige ud?»

Hun lo igjen lidt: «Jeg saa ikke paa dere.»

«Nei det skal Gud vide, De var sparsom med blikke — og der sad jeg og ønskede ikke noget bedre, end at De skulde se hen paa mig.»

Hun kastede et hastigt blik paa ham.

Der hørtes igjen ung lys pigelatter fra den nedre vei, han saa nedover.

«Der er de andre,» sagde hun, «Bina Høy og Jenny Guldahl og allesammen.»

«Og De har ikke lyst at gaa med dem —?»

«De har det ligesaa morsomt uden mig.»

«De taabegaaserne,» sagde han lavt.

Hun saa forbauset paa ham: «Jeg troede,»

sagde hun hurtig, saa stoppede hun op.

«Hvilket?» Han saa skøieragtig paa hende.

«Jeg troede, De gjorde kur til Bina Høy.»

«Ha ha — nei nu maa jeg le — ha ha,» saa pludselig alvorlig — (tiltror De mig virkelig saa slet smag?»

Hun saa alvorlig udover: «Jeg kjender Dem jo ikke.»

«Nei De gjør ikke det,» — han stødte sin tynde stok haardt mod marken — «men Gud give, De lærte mig at kjende.»

(Hvorfor siger De det?»«Kan jeg' faa lov at slaa følge — skal vi gaa opover?»

De reiste sig og gik nogle skridt i taushed.

«De spurgte, hvorfor jeg sagde det,» — fortsatte han — «tror De da ikke, jeg forstaar, at De er gjort af andet skrot og korn end hele sulamitten dernede,» — han gjorde et kast med hovedet nedover mod den nedre vei — «tror De ikke jeg skjønner, der er dybde i Dem?» — de gik en stund uden at sige noget, saa fortsatte han: «Slige naturer, som jeg, trænger kvinder som Dem.»

Hun saa paa ham, et stort forundret blik.

«Tror De mig ikke kanske — vil De, jeg skal bande paa det?»

«Aa nei da — det behøver De slet ikke.»

Han satte hatten ned i panden: «Det er

sandt, det,» sagde han alvorlig, «jeg trænger noget at se op til — noget rent — noget jeg kan tro paa —»

Nei dette var forfærdelig rart, hvor kunde dog den fremmede unge herre tale saaledes til hende; hvis han mente det, satte han hende jo hare altfor høit.

«De maa ikke ha saadanne høie tanker om mig,» sagde hun forskrækket, hun stoppede op og saa paa ham — «jeg vilde gjerne hjælpe Dem, hvis jeg vidste, hvad jeg skulde hjælpe Dem med — men jeg kan det vist ikke.»

«Jo De kan — lad mig bare faa lov at træffeDem undertiden og snakke med Dem — som nu idag — faar jeg lov?»

«Ja naturligvis — men jeg er ikke spor af prægtig, De maa ikke tro det.»

«Aa jeg har studeret Dem disse fem uger.»

«Jeg er nok ingen ting at studere paa.»

«Aa De har rige muligheder i Dem, De,» —saa fortsatte han lavere — Hille, blaa Perleblomst.»

Hun svarede ikke, gik og saa langt udover, did hvor solen var forsvundet.

«I)e blev da ikke vond, fordi jeg kaldte Dem det?»

«Aa nei —»

«Se paa mig da — og sig De ikke er vond — jeg vil ogsaa kalde Dem Perleblomst.»

Hun saa paa ham og smilte lidt generet.

«Tak skal De ha,» sagde han hurtig, «nu gjorde De mig glad — dengang var gamlingen heldig, da han fandt det navn til Dem.»

«Jeg kan ikke forstaa, at det skal passe paa mig.»

«Kan De ikke — ha ha — nei, hvis De forstod det, saa var De kanske ikke længer den lille, blaa Perleblomst.»

De gik nogle skridt tause.

«Vil De love mig, at De vil spadsere en tur med mig hver dag, jeg har fri fra kontoret — opover her?»

«Ja gjerne det.»

«Tak — nu gjorde De mig glad igjen,» —stokken svingede som et hjul. — «Sig mig, har De hørt, jeg har spillet paa mandolin undertiden?»

«Ja.»

«Aa gid jeg kunde ta den med opover her

— jeg synger nogen italienske sange — aa De vilde like Dem,» han plystrede nogle indsmigrende lette toner.

«Kan De ikke ta mandolinen med ovenpaa og synge for os deroppe da?»

«Nei Broman vilde himle af forfærdelse

— forresten vilde ikke onkelen heller like det.»

«Onkel Adam er da gruelig snild.»

«Ja en hædersmand helt op i sin skaldede isse, men mandolin og kjærlighedsviser oppe i den gule kolde stue — hvaba?»

— Paa en gjenvei gjennem skogen kom pludselig de unge damer en tre—fire i følge lige mod dem.

«Og her kommer dere!» raabte Bina Høy.

«I)et kan man kalde et uheld,» hviskede Othar.

Bina Høy og Jenny Guldahl tog dennegang Maren Bagna imellem sig.

Maren Ragna var paa den tur livligere, end hun pleiede.S aa kom det første pust af vinter med fygende nordenvind og fin kornet sne, der føg paa-skraa gjennem luften og lagde sig som lange, hvide striber langs husmurene, og hvor den ellers fik ligge i ro for vinden.

Det var søndagsmorgen. Himmelen var lav og graa, kirkeklokkerne lød dumpt og kom stødvis, da vinden stundimellem tog lyden og førte den tilsjøs; rundt hushjørnerne bautede gjennem-blæste folk sig til kirke med salmebog og søndagsklædte.

Kaptein Horten laa endnu i sin seng, da kirkeklokkerne ringede tredie gang. Hans soveværelse var i anden etage i den lave gaard med vindu ned mod bryggerne. Foran hans seng stod nu Gurine med sine trillende runde æblekinder og sin eneste tand i munden og med hans kaffekop paa et hret.

«Godmorgen, Gurine,» skarrede kapteinen, «hvorledes er veiret idag?»

«Aa idag er han sur,» — og gardinet blev trukket op med et smeld.«Hu hu for en kulde!» grøssede kapteinen, «det kunde være godt at faa lidt i ovnen idag, Gurine.»

«Neisaamænd om kapteinen maa forvænne sig saa og faa i ovnen alt nu — skynd Dere bare og staa op, saa faar Dere nok varme i kroppen.»

Kapteinen slurpede sin katfe: «Ja, kanske

du har ret — men denne kaffeen er slap, Gurine — det er bare brunt skyllevand.»

«Gud forlade Deres synd, kaptein, at snakke slig om Guds gaver — kaffeen er god han — — Dere har bare ligget forlænge, kaptein — da hiir alting ilde — Dere skulde heller staa op og gaa i kirke, det skulde Dere.»

— Katfeen var drukket, Gurine var gaat, og kaptein Horten forsøgte at læse sin morgenavis, men det var for koldt, saa han igjen trak dynen op til hagen.

Kanske han kunde faa sove en liden stund igjen — skjønt da blev det vel rent galt med Gurines humør — det stod vistnok alt paa jord-skjælv.

Han troede næsten, han vilde staa op og gaa bort til Lødrup en tur.

—Jeg har jo ikke set hende siden torsdag aften.

Saa vendte han sig pludselig rundt ind mod væggen med dynen endda tættere om ørene.

— Du er gal, Mikal Horten — splitter, pinegal — det er bare en indbildning af dig, at du har gaat hen og forelsket dig i det barn------

Nei Gud om det er. Det er saa virkelig, som det kan bli — jeg er forelsket i hende — op over ørene væk i hende.

Jeg taaler ikke at se hende, og gaar dog efter hende — torsdag, da jeg mødte hende og frøken Broman, maatte jeg, sandt for dyden, ta op mit lommetørklæde og lade som jeg skulde pudse min næse—jeg følte, jeg blev rød — ubehjælpelig, ungdommelig rød.

Herregud, Mikal Horten, hvad er dette for noget tøv — husk du er femti aar, mand.

Et ganske almindeligt pigebarn med nogen blide, blaabrune øine og et godt smil.

Godt — fortryllende er det.

Og saa er hun begyndt at spadsere med denne Othar.

Det løseste, uvederhæftigste mandfolk med sit smiskende ansigt.

Perleblomsten er altfor fornuftig til at bide paa denslags — men alligevel.

— Maa jeg ikke aldeles betvinge mig, naar jeg er sammen med hende, for ikke at røre ved hende, ta hendes haand — klappe det fine kind.

Du deilige lille, blaa blomst — hvad er det ved dig, der har rørt mit gamle hjerte?

Er det minderne, der trænger sig frem igjen — gjemte, glemte følelser?Nei, det er hende selv — hende selv — dei har rørt ved det d)djeste i mig — bragt denne underlige sitren indi mig — denne jubel og denne fryd.

Du er for mig det deiligste, jeg har mødt — du fine, blaa blomst — baade sjæl og legeme — yndefuld — yndefuld!

Herre Gud i himmelen — kapteinen reiste sig raskt op og begyndte hurtig at klæde sig paa.

Gurine var fornuftig, som hun altid var, da hun ikke vilde lægge i ovnen, det friske kjølige gjorde godt.

Nedenunder røg ovnen. Gurine blev kaldt ind og forsikrede, det var nordenvinden sin skyld. Aviserne var kjedelige — nei han gik alligevel op til Lødrup, han kunde jo høre, om han ikke vilde gaa en tur. — Hun var vistnok i kirken.

Entredøren hos konsulen stod aaben. Han gik lige ind, der var ingen i det første værelse, men der var lunt og varmt — og duftede der ikke af roser?

I det andet værelse sad Maren Ragna alene i en gyngestol med benene paa en skammel, i skjødet en stor prækenbog.

«Nei goddag, er det Dem? Onkel og frøken Broman er i kirke.»

«Jeg vilde gaa en tur.»

«Kan De ikke sidde saalænge, onkel kommer vist snart.»«Nei, nei — jeg maa gaa straks.»

«Ja, men se først paa dette rosentræ, der er fem store roser og seks knopper — lugt paa dem — tænk, det er mit træ.»

«Har De faat det af onkel?»

«Nei, af hr. Othar — jeg har aldrig faat en hlomst før i mit liv — aldrig af nogen.»

Hun tog omkring den største rose med begge sine hænder og bøiede sit ansigt ned til den.

«Aa — jeg skulde gjerne drukne i et hav

af roser!»

«Huf, vær ikke saa overspændt.»

Hun blev rød, satte sig igjen i gyngestolen og gyngede sagte.

«Hvorfor er De ikke i kirke?» spurgte han, stemmen hørtes vred.

«Nei, jeg er forkjølet — og det blæser jo saa svært.»

«Ja da maa De ikke gaa ud idag — det er et hundeveir ude.»

Kaptein Horten stod med ryggen til og stirrede ud af vinduet.

Hun gyngede sagte: «De Horten —»

«Ja,» — fremdeles med ryggen til.

«Det er noget, som er saa leit, som jeg gjerne vil snakke med Dem om — fordi jeg synes, jeg kjender Dem bedst af alle her.»

«Hvad er det da?» Han rørte sig fremdeles ikke fra vinduet.

i — Zwilgmcyer: Maren Ragna.«Nei De maa ikke staa med ryggen til, det er saa ondt at snakke da.»

«Jo, snak bare væk, jeg hører lige godt.»

En liden pause. »Jeg synes, De er blit saa rar, kaptein Horten, har jeg fornærmet Dem igjen?»

Han vendte sig hurtig rundt: «Hvor kan De tale saa'n,» — han smilte mod hende og begyndte at gaa op og ned af gulvet:

»Hvad var det, De vilde spørge mig om?»

«Ja, det er igrunden rart og leit og kanske det er galt at sige det ogsaa, men jeg har faat et bestemt indtryk af det — og det er saa kjede-ligt for mig,» hendes lange, hvide lingre strøg henover gyngestolens arm, hun saa ikke op.

»Hvad er det da?» Kaptein Horten stod nu lige over hende.

Hun saa op paa ham: »Jo det er det, at

frøken Broman slet ikke kan like mig.»

«Ha ha — ikke andet!»

Hun saa ham fremdeles op i øinene: »Ja,

men De kan tro, det er ondt — det er, ligesom jeg altid er i veien, alle steder.»

De stirrede hinanden ind i øinene: »Du lille Perleblomst,» sagde han sagte, saa gik han igjen hurtig op og ned.

»Jeg kan ikke forstaa det, for jeg gjør hende aldrig imod, jeg hjælper hende med alt, og gjør altid det hun siger, og endda er hun sur.»

»Er hun virkelig ubehagelig mod Dem?»«Ja, netop ubehagelig,» sagde hun og nikkede paa hovedet, «jeg vilde ikke sige det til onkel — — men hvis dette skal vare ved, vil jeg tusind gange heller reise hjem — tænk, da jeg vilde støve af herinde idag, saa rev hun støvekluden ud af haanden min uden at sige et ord.»

«Det asen,» sagde kapteinen.

«Men ved De, hvad stuepigen sagde — ja dette maa De ikke sige til nogen, Horten, tænk, hun sagde, at frøken Broman vil gifte sig med onkel.»

<Ha ha — ja det tror jeg saamænd

gjerne.»

«Stuepigen sagde ogsaa: «Hun er vond, fordi

De er kommet her i huset, frøken» — og det er saa leit, saa leit, at jeg er kommet her.»

«Men, søde Perleblomst da, De maa ikke græde for det — bare et ord til Deres onkel, saa kommer frøken Broman paa dør øieblik-kelig.»

«Nei, De maa endelig ikke sige noget til onkel om det — men hvad skal jeg gjøre?»

«De skal aldeles intet gjøre — hun lider jo bare af den sorteste jalousi.»

«Før i høst skulde jeg gjerne reist hjem igjen, hvad øieblik det skulde være,» — hun gyngede nu stærkt — «men — tænk, nu synes jeg, her er saa deiligt at være, saa jeg vilde sørge, om jeg skulde reise.»Kaptein Horten stod igjen i vinduet med ryggen til.

«Hvorfor synes De, her er saa deiligt nu?» — fremdeles vendt mod vinduet.

«Jeg ved ikke rigtig» — hun saa høit op mod himmelens skyer og smilte. Der kom intet svar.

«Uf, jeg kan ikke snakke med Dem, naar. De staar med ryggen til bestandig,» vedblev hun.

«Ja, jeg faar nok gaa, jeg kan ikke vente længer.»

«Aa, men De skal faa en rose, Horten, vælg, hvilken De vil ha.»

«Nei,» sa han tvært, «jeg vil ingen rose ha, adjø — adjø!»

Hun saa forskrækket efter ham — jo noget var der iveien med ham.

Der stak han igjen hovedet ind af døren:

«Tag Dem ikke nær af det med frøken Broman,» sa han venlig — «ingen ting at bry sig om, Perleblomst.»

Borte var han igjen. Hun løb efter ham ud i entréen og raabte paa ham. Han maatte ha hørt hende, hun hørte hans ilsomme skridt i den nedre gang, og ud gadedøren. Men han svarede ikke.

Hvad gik der dog af ham!Nei det maatte være en drøm — saa ubegribeligt og utroligt det var!

Hun kunde gjerne knibe sig selv i armen og spørge: Er det virkelig dig Maren Ragna?

For tænk, Othar var vist forelsket i hende. Virkelig, ordentlig forelsket.

Hun havde ikke villet tro det til at begynde med — det var saa over alle grænser underligt, at nogen kunde like hende.

Aa Gud, hvor det var deiligt.

Der gik som et underligt stød gjennem hende, bare hun tænkte paa ham.

Straks hun vaagnede om morgenen, för det gjennem hende, hvor deilig al ting var. Hun stod tidligere op end før, det var ligesom noget, hun mistede, hvis hun ikke stod tidlig op.

Om aftenen havde hun næsten ikke raad til at kaste tiden hort og lægge sig til at sove — alt det, hun havde at tænke paa.

Tænk hare, for to—tre maaneder siden anede hun ikke, at han fandtes i verden, og nu tænkte hun hare paa ham den hele dag.Igaar havde han sagt, at han var blit et bedre menneske, siden han havde lært hende at kjende.

Tænk, saa deiligt!

Ret som hun sad inde i stuen mellem de andre, eller gik ude og spadserede, hun kunde for den sags skyld gaa midt mellem alle veninderne,— saa maatte hun folde sine hænder, rigtig knuge dem sammen og sige: «Tak Gud»—inde i sig.

Fordi hun var saa forfærdelig lykkelig.

Du store Gud, hvor deiligt livet var — og saa mærkelig indholdsrigt.

Og hun, som havde syntes, at det var saa sørgeligt, da hun skulde reise hid, og havde længtes saa grænseløst den første tid.

Der kunde man bare se, hvor godt Gud stelte al ting. Hun var ligesom mere glad i Gud ogsaa nu og læste i testamentet hver eneste aften — men tænk, ofte havde hun læst et langt stykke og ikke tænkt det mindste paa Gud, men bare paa Othar.

Det var vist synd.

Altid naar han havde fri, spadserede de nu sammen. De aftalte, at de skulde mødes paa forskjellige steder, fordi folk ikke skulde mærke, at de gik saa meget sammen.

Aa det var moro — bare det at gaa og møde ham —.

Paa disse ture fortalte han saa meget om sigselv, hvor doven han havde været og lei og styg mange gange — men nu angrede han det saa forfærdelig.

Naar han havde talt om sig selv, saa vilde han, at hun skulde fortælle om sit liv.

Men hun havde intet andet at snakke om end om alt hjemmefra, og det brydde han sig vist ikke om at høre.

Tænk om han engang spurgte hende — ja friede til hende altsaa!

Gud — hun begyndte at smaaskjælve indvendig, bare hun tænkte paa det.

For hun maatte sige ja — endda det vist maatte være umuligt at overleve det.

Og nu skulde de være sammen paa den bazaren ogsaa!

Den store velgjørenhedsbazar, der skulde holdes paa klubsalen, og som hele byen talte om.

Frøken Lubben Malthe var i komitéen, og havde det ustyrtelig travelt, men hun var frygtelig flink. Tvert over gaden raable hun efter folk: «Har De intet til bazaren — fy for en

skam — send noget øieblikkelig.»

Langs begge langvæggene i klubsalen var der indrettet boder, hvor byens damer skulde staa og sælge lodder.

Frøken Lubben havde bedt Maren Ragna om at hjælpe sig i sin bod. «Men pynt Dem bare pent, Perleblomst,» sagde hun.Alle byens damer og herrer med den allermindste evne i artistisk retning skulde være med paa varietéen. Othar skulde være i pagedragt med mandolin og synge.

Bare dette var forfærdelig morsomt — for han havde sagt, at han kun vilde synge de sange, hun likte. F. eks. den: «Jeg kunde slet ikke

sove — for nattergalens sang —.»

Alle hans sange nynnede indi hende den hele dag.

Hvor godt, at folk ikke kunde se indi en, alt det, en gik og tænkte paa. Forresten havde onkel Adam sagt nylig: «Du liker dig vist her

nu, harn — du ser glad ud.»

Endelig kom da den dag, hazaren skulde aabnes.

Hele klubsalen var som et ferige — [med store, kulørte, dæmpede lygter under taget, flag, kranse og levende blomster allevegne.

Smukkest var alligevel frøken Lubbens bod, for hun havde alle gamle fru Malthes palmer og bregner til baggrund og gule silkedraperier med gule lygter.

Tænk, derinde i alt det nydelige skulde hun faa staa.

Hun havde sin peneste, hvide kjole paa — men den faldt ikke i frøken Lubbens smag:

< De ser jo ud som en konfirmand — menneske!»

Frøken Lubben selv straalede i al sin glans, i græsgrøn silke og pudder.«Men sig mig, Perleblomst — har De set noget til kaptein Horten i det sidste ?»

Nei, Maren Ragna havde ikke set ham paa mindst fire dage.

«Det er aldeles ufatteligt, hvad der gaar af manden, for har han jo været aldeles uundværlig ved denslags tilstelninger, sunget niggersange og været rent ud kostelig — nu sagde han tvært nei — øienlaagene ligger helt ned over øinene paa ham til stadighed nu.»

Ja, det var rart, men hun forstod ikke, hvad der gik af ham, Maren Ragna heller.

«Nei, det troede jeg saamænd heller ikke, De gjorde, Perleblomst,» sagde frøken Lubben overlegent.

— Slig trængsel af mennesker, pak-yrende fuldt, haand i haand som et bølgende hav i den dæmpede orientalske belysning —.

Perleblomsten i sin hvide kjole mellem de gyldenguie silkedraperier med tindrende øine og varme, blussende kinder.

Inde fra sideværelset hørtes der klunk af en mandolin og bløde, smeltende toner: «Jeg kunde slet ikke sove — for

nattergalens sang —.»

Surr af snak, latter og udraab, en bølge af hundreder af stemmer, der steg og voksede og bredte sig udover — saa igjen musik og høi latter — og slig trængsel, folk maatte formelig skubbe sig frem til boderne.Saa travelt hun havde det, Maren Ragna, — du verden, det var rent et arbeide.

Der var Othar ogsaa i sin rødbrune fløiels-dragt med baret og hvid tjær. «De frøken Malthe, ved De, hvilken idé jeg fik — jeg sætter mig i palmernes ly inde hos dere og synger — det vil trække folk enormt.»

«Vi har mer, end vi kan overkomme — men kom bare.» Othar blev placeret under en vældig viftepalme med mandolin og: «Hvor skulde jeg

kunne glemme dig — som gjennem mit hjerte drog» — brusede forbi Maren Ragnas øre.

Hun var aldeles hed og skjælvende, der hun sad.

Naar Othar ikke sang, hjalp han med at sælge lodder, spillede fuldstændig komedie derinde bag disken, folk brølte af latter — trængtes om at komme frem til deres bod — Perleblomstens øine tindrede af fryd — det var jo hende, han tænkte paa den hele tid — hun forstod det nu.

— — «Naa saa der er De,» raabte pludselig frøken Lubben, «kaptein Horten — kaptein Horten, det nytter ikke, De stikker Dem bort — giv plads for kapteinen. naa det maa jeg sige — endelig har vi da fakket Dem.»

Kapteinen var civil, hvad han ellers sjelden var, i en gammel yderfrak med slidt fløielskrave og sin tynde moustache.

«Jeg har vist ikke raad til at komme i Deresnærhed, frøken,» — han skarrede næsten mere, end han pleiede.

«Aa pyt — har De ikke raad til at være snild da, mand — hvad siger De om at vinde dette herlige gulvteppe, hare for at være lidt snild engang, De ogsaa,» og frøken Lubben kastede sine runde mørkeblaa øine.

«De frister mig,» skarrede Horten.

«Og se her — dette toiletetui ønsker jeg mig i den grad — ta nogen lodder til mig.»

«Min gage — min gage.»

«Puh — snak ikke om saa kjedelige ting som gage — ikke sandt, Perleblomst, han skal ta lodder for Dem ogsaa?»

«Nei langtifra — han har jo ikke raad.»

«Huf saa’n evig skikkelighed — men vil De ikke ta lodder — mand — saa maa De traktere med Deres fraværelse — forsvind — forsvind!»

Men kaptein Horten forsvandt ikke. Han rykkede tvertom nærmere og tog fast stade lige ved disken. Othar sad under viftepalmen, det gyldengule skjær af den store lygte kastede et varmt skjær over det ungdommelige, smilende ansigt under baretten, det ene hen med den hvide silkestrømpe kastet over knæet, mandolinen i et haand om halsen.

Maren ftagna sendte hastige, varmt tindi'ende blik til ham i al sin travlhed, frøken Lubben straalede og snakkede, bad hvert øieblik kapteinHorten forføie sig bort og frydede sig over, at han ikke gik.

Og menneskemængden bølgede nd og ind, frem og tilbage — varmen steg — det var en tropisk hede under de store, brogede lygter og et forvirrende brus af snak, latter og raab, som steg og sank, og brusede op igjen — inde fra varietéen kom en fonografs skarpe, skrattende stemme — saa igjen latter og bravo.

«De ser saa varm ud,» sagde kaptein Horten pludselig til Maren Ragna — «vil De ikke ha noget at drikke?» Hun tog sig om de blussende kinder:

«Ja, det skulde være deiligt.»

«Følg i mit kjølvand da.»

De bugtede og klemte sig ud mellem menneskemylderet. I kaféen var alle pladse optagne, men kapteinen gav det ikke op.

«Her er et anretningsrum over paa den anden side gangen — der er vistnok kjøligere ogsaa.»

Der var ikke et menneske derinde.

Et lidet rum, med et uhyre af et skab, ovenpaa skabet stod der en enslig liden lampe, ellers var der blot et bord, nogle kasser med flaskehylstre, indpakningspapir, halm og rusk, brugte kopper og tallerkener, et rod uden lige — støien og musikken indenfor lød dæmpet derud.

Kaptein Horten havde erobret en flaske brus og et glas. «Se her, Perleblomst!»Hun ryddede tilside og satte sig op paa bordet med benene svævende i luften, han blev staaende foran hende med Ilasken.

«Drik ikke fort — det er koldt.»

«Aa det svalede deiligt — for en varme!»

Han stirrede paa hende den hele tid: «Morer De Dem?»

«Aa over alle grænser.»

«Hmm.»

«Ja synes ikke De, her er morsomt da?»

«Nei, Perleblomst.»

»Hvorfor ikke?»

«Det kan jeg ikke sige.»

«Hvorfor er De forresten ikke med i varietéen — frøken Lubben siger, at De er saa morsom.»

«Af den samme grund.»

Hun saa paa ham med de varme, blide øine: «Er det noget sørgeligt, Horten?»

«Ja meget sørgeligt — for mig.»

«Kan jeg ikke hjælpe Dem — Horten — aa

jeg vil saa g jer ne.»

«De Perleblomst — De Perleblomst,» sagde han sagte.

Nei, hvor rar han var, hun blev næsten lidt ræd.

«Tak, nu skal jeg ikke ha mere,» hun vilde hoppe ned af bordet.

Han holdt hende igjen: «Faar jeg lov at sige Dem noget — De hiir nok ikke vred, hvad? — Jeg mener Dem det godt.»«Kjære, De maa sige, hvad De vil,» hun saa spørgende paa ham.

«Det er bare det — lad ikke denne Othar gjøre hovedet kruset paa Dem — han er det ikke værd.»

Hun blev stupende rød og saa usikkert paa ham.

«Jeg ved godt, at De har et altfor klart blik til at la Dem blænde — men slig som han nu sidder derinde og klimprer og kaster øine — og gjør sig til —»

Maren Ragna hoppede ned af bordet: «Det

der har De ingen Ret til at si,» sagde hun alvorlig.

«Hvad har jeg ingen ret til?» hans øienlaag hævede sig paa en næsten urovækkende maade.

«Det — det — at De bagtaler Othar,» hun blev blodrød helt op i haaret, det flammede op i hendes øine.

Han stirrede paa hende i taushed to—tre sekunder, saa kom det langsomt:

«Saa naa — er det kommet saavidt — ja — saa er jeg ogsaa nødt til at sige Dem ren besked — Hans Othar er et daarligt menneske — et løst, elendigt stykke mandfolk, hvis liv ikke er uden sine mørke skygger.»

Hendes øine lynede næsten: «Det ved jeg

saa godt,» sagde hun overlegent — «han har selv sagt mig det.»

«Hvad har han sagt — Perleblomst — duhar da ikke forlovet dig med denne — denne slubbert?»

Kaptein Hortens stemme skalv — han havde sagt «du» — ingen af dem havde mærket det.

«Nei, nei, vi er ikke forlovet, men det er stygt af Dem, Horten, forfærdelig stygt at snakke paa den maade om ham — De skulde bare vide —» hendes læber skalv nu.

«Da anser jeg mig heller ikke bundet til ikke at fortælle, hvad jeg ved om denne figur.»

Det var som Maren Ragna voksede, hendes nakke blev rank, og øinene rolige og stolte:

«Jeg vil aldeles intet vide — kaptein Horten — han har fortalt mig om sit liv, hvor ondt han har havt det, og hvor ulykkelig han har været, og at han har gjort mange ting, som han angrer paa.»

«De har talt meget med ham, lader det til.»

«Ja, vi spadserer lange turer — han fortæller al ting — jeg har saa ondt af ham igrunden — at De, som er saa snild, Horten, kan snakke saa hjerteløst om ham.»

Hun havde lagt sine hænder paa ryggen~og saa nu udfordrende paa ham, i hele sit liv havde Maren Ragna aldrig været saa vakker, som i dette øieblik.

Han stirrede paa hende: «Jeg kjender Dem

ikke igjen,» sagde han lavt.

«Ja, slig er jeg, naar nogen snakker ondt om nogen, som jeg — som jeg liker — slig har jegværet bestandig hjemme ogsaa — naar folk er uretfærdige, saa rører det sig aldeles for brystet paa mig — jeg kjender det virkelig her,» hun lagde haanden paa sit bryst og pustede fort.

«Perleblomst — De har stærke følelser.»

«Det ved jeg ikke noget om,» sagde hun but.

Der blev en liden pause.

«Jeg tor mine hænder,» sagde kaptein Horten og gjorde en bevægelse, som han kastede noget bort.

De stirrede hinanden ind i øinene, hendes veg ikke.

«Perleblomst,» sagde han igjen blødt og nærmede sig hende — «hør paa mig.»

«Nei, nei, ikke naar De snakker ondt om Othar.»

Der blev igjen stilt.

«Aa Gud, barn, De elsker ham.»

Maren Ragna stirrede som lamslaat, forfærdet paa ham et sekund eller to, saa gjorde hun hurtig helt om, aabnede døren og løb ud.

Kaptein Horten blev staaende urørlig igjen.I alverden, hvor har De og det gamle amfibium holdt til saalænge?» hviskede Othar, da Maren Ragna igjen kom ind i salen, «jeg holdt paa al forgaa her af utaalmodighed.»

Hun smilte usikkert til ham: «Men det er

stygt, at De kalder ham et amfibium, Othar.»

«Sig om det ikke passer — De synes det selv ogsaa — nægt det ikke.»

«Del synes jeg aldeles ikke,» — hun saa alvorlig paa det lystige ansigt under baretten.

«Nei, Maren Ragna, nu maa De hjælpe mig,» kom frøken Lubben, «jeg er segnefærdig — hvor blev forresten kaptein Horten af?»

«Jeg ved ikke.»

«Det var da mærkeligt — forsvandt han uden at sige farvel.»

— Endelig var det da slut for den aften. Lokalerne tømtes lidt efter lidt, vinduer og døre blev sat op, den friske, kjølige luftning stod i store strømme indgjennem de ophedede rum, saa lygterne blaffede, og flag og dekorationer viftede i det stærke luftdrag.

5 — Zwilgmeycr: Maren Ragna.«Faar jeg følge Dem hjem?» havde Othar hvisket, «vent blot, til jeg faar skiftet dragt.»

Maren Ragna stod ude i gangen og ventede i aftenkaabe med hætte over hovedet. Folk strømmede hende forbi, hun stirrede ned i gulvet og mærkede det ikke.

Igrunden vilde hun nu helst gaat alene hjem — hun havde saa meget at tænke paa.

Hvor flaut, at hun havde løbet sin vei fra kaptein Horten, men det blev saa frygtelig generet, ligesom ikke til al udholde — og saa vidste hun ikke af, før hun løb.

For det var jo sandt det, han sagde — det var vist saaledes at elske!

Hun stirrede ned i klubgangens vaade, tilsølede gulv — hun havde jo aldrig anet, hvad kjærlighed var før.

Der kom han, hatten bag paa hovedet, som han pleiede, naar han var oprømt, frakken aaben, han lugtede af punsch.

«Her staar De og venter paa mig — ja De er det sødeste, jeg har mødt i mit liv.»

De var kommet ud paa gaden, det var nu ganske mørkt, lygterne lyste dunkelt i den taa-gede luft. Det havde været fast sne og føre nogle dage, var saa pludselig blit tø veir, det dryppede fra tagrenderne, og fortaugene var glatte — aa der gik et dundrende snerap.

Hun blev staaende: «Nei noget saa glat!»»Jeg skal hjælpe Dera,» — hun kjendte en stærk arm om sig og sin aftenkaabe.

«Nei, ikke gjør det — det er saa flaut.»

«Flaut,» hviskede han — «alverden maa gjerne se, jeg holder min arm om Dem.»

«Ja, men jeg liker det ikke,» — hun havde en underlig ør, svimmel fornemmelse.

Han slap hende. Øieblikket efter gled hun og holdt paa at falde igjen.

«De kan ligesaa gjerne gi Dem over paa naade og unaade,» sagde han og lagde igjen sin arm fast om hende — «vi kan jo gjerne gaa Bjerggaden hjem. Der møder vi ikke et liv, vi kjender — saa er den sorg slukket.»

Dryp — dryp — siir fra tagrenderne.

«Hvorfor er De saa taus, Perleblomst?»

«Er jeg taus?»

«Ja, De tror kanske, De er meget underholdende og livlig.»

«Jeg tænkte ikke paa mig selv.»

«Hvem tænkte De paa, Perleblomst?»

Intet svar. Han gjentog sit spørgsmaal hviskende, svarede sig saa selv lige lavt: «De tænkte paa mig, blaa Perleblomst — gjorde De ikke?»

Fremdeles intet svar. Han stansede op og dreiede hendes ansigt, som hætten skjulte, mod sig.

«Ja, ved Gud, er ikke De sød,» — han trak hendes hoved nærmere til sig, hun dreiede ar sigtet hastig, hans kys traf hendes kind.«Nei, nei, det er ikke rigtigt, at De kysser mig, det er galt, slip mig — De skal slippe mig.»

«Perleblomst da,» han gik nu rolig ved siden af hende, «skjønner De ikke, at jeg elsker Dem.»

Hun svarede ikke, gik og gled, gled og gik fremover.

«Skjønner De ikke, at jeg frier til Dem, Perleblomst?»

Intet svar.

«Vil De ha mig da?»

«Ja.»

Med et kraftigt, hurtigt tag havde han igjen armen om hende og knugede hende op til sig.

«Vil du virkelig — sig det igjen.»

«Vi maa gaa,» sagde hun sagte.

Han snakkede uafbrudt, var aldeles yr, dansede bortover gaden med hende, saa igjen knugede han hende op til sig.

Hun havde en følelse af, at hvis han ikke havde holdt paa hende, havde bun ikke kunnet staa paa sine ben. Det var ligesom ikke hende selv, Maren Ragna hjemmefra, — nei, det var et ganske andet menneske som oplevede dette vidunderlige.

«Aa mor vil bli glad, kan du tro,» sagde han pludselig.

«Mor — lever — Deres — din — mor?»

«Kan du ha hjerte til ikke at sige «du» til mig — javist lever mor.»

«Bor hun her i byen?»«Ja — paa hospitalet — den deiligeste, gamle mor, som nogen kan ha — skjønt jeg tror ikke, nogen har magen.»

«Er hun — er hun fattig, siden hun bor paa hospitalet?»

«Ja, Gud, er hun fattig — eier ikke naalen i væggen — ja, det er en lang historie — aa Perleblomst lad os ikke snakke om det, som er sørgeligt nu.»-------

Perleblomsten sov ikke den nat, laa spillende vaagen til den lyse morgen.

Du verden, hvor dette var mærkeligt! Nei at kjærlighed var saa deilig — det var næsten til at dø af.

Men at Horten kunde tale slig om ham, som var saa god og snild og aaben og kjærlig.

Hvor nydelig talte han ikke om sin gamle mor. Aa hvor glad hun skulde være i hende, fordi hun var fattig — og mor til Othar, som var saa forfærdelig sød.

Othar havde sagt, at de ligesaa gjerne kunde gjøre forlovelsen offentlig med en gang, jo før det var overstaaet, desto bedre. Men hun maatte først skrive hjem til far og mor — naar hun havde faat brev fra dem, vilde hun fortælle det til onkel Adam.

— Midt om natten stod Perleblomsten op af sin seng, lagde sig paa knæ og takkede Gud, fordi Othar var glad i hende.

Da hun havde lagt sig om aftenen, havdehun ikke husket paa at takke Gud — da havde hun bare tænk paa Othar.

Hvor forfærdelig snild Gud var!

«Hans Evald» hed han. Han havde bedt hende kalde sig «Evald» — skjønt han ellers blev kaldt Hans — fordi Evald var saa meget penere. Men det vilde hun ikke, hun vilde kalde ham det, som hans mor kaldte ham — men hun kom vist aldrig til at kalde ham ved fornavn — det vilde være saa rart.

Aa det var deiligt — og underligt at leve.Konsulen og kaptein Horten gik sin sædvanvanlige eftermiddagstur. Den bratte, gamle vei opover «Kleiva», indigjennem skogen og Nyveien tilbage. Konsulen liden og lud, med den venstre haand paa ryggen, stokken i hoire, med smaa, korte skridt og rappe, hurtige sideblik og slængord til kjærringer og ungdom, de mødte opover. Ivapteinen i sin falmede uniformskappe med det tynde haar i nakken og sin ikke meget militære gang.

«Det lader til, de soper penge ind paa den bazar.»

«Tjah.»

«Du har vel været der?»

Ja, han havde da det.

«Jentungen er aldeles som forvandlet, hun — øinene dansede i hovedet paa hende igaaraftes.» «Jaasaa — er humøret saa godt.»

«Jeg kjender ikke barnet igjen — det er liv i hende nu — du ved, da hun kom, var hun jo sky som en vild fugl, nu snakker hun og prater — ja det er rigtig en koselig pige — ja,synes ikke du ogsaa det — du nævner hende forresten aldrig, liker du hende ikke?»

«Jo, du har ret, der er noget koseligt ved hende.»

«Ja, jeg er skam glad, jeg har faat hende hid, for min brors skyld ogsaa, seks døtre og tretusind om aaret.»

«Tjah.»

De strævede opover den bratteste del af Kleiva, kapteinen let paa foden foran, konsulen pustende, altid med den ene haand paa ryggen, efter. Midt oppe i hakken mødte de en ung pige med vandbøtter, konsulen pirkede bort i hende med stokken: «Aassen lever kjæresten?»

«Kjendte du hende?» sagde kapteinen.

«Langtfra —- men de liker det — hun gren jo som en ormunge i solskin.»

«Du, hvorledes var egentlig den historie med den musikus Olafsen?» — vendte kapteinen sig tilbage mod den anden.

«Hans Othars far?»

«Ja.»

«Aa — det var fusk og fanteri, det.»

«Men hvad var det egentlig?»

«Det var meget, det — en gang satte han nu bevislig ild paa huset sit — turede og drak bestandig og plagede kone og barn — heldigvis skrev han falsk tilslut.»

«Heldigvis?»

«Ja, jeg siger det, for saa fik vi ham over til Amerika, og saa blev det en ende paa den elendighed.»«Var det ikke en begavet fyr paa sin vis?»

«Jo — han var kanske det,» konsulen stoppede op og stirrede paa kapteinen — «huf, jeg er saa kjed af at hore om begavelser — møder man kanske en ungdom nu, som ikke er begavet?»

«Jeg troede det var ham, sønnen lignede paa,» sagde kapteinen uden at indlade sig paa den disput, som konsulen øiensynlig ventede — jeg mener alle de kunstneriske anlæg, ban lader til at ha.»

«Ssss,» vrissede konsulen uvillig — «able-gøier og kvinkelering — han ligner ikke moderen,» — der blev en liden pause — «ja, det var et snildt menneske,» fortsatte han.

«Hun bor jo her i byen?»

«Hun gjør saa — oppe paa hospitalet — hvorledes kom du forresten til at tænke paa de menneskene?»

«Aa, det var egentlig igaaraftes, efterat jeg havde været oppe paa bazaren — han sang deroppe, Othar.»

Konsulen svarede ikke, saa ned i marken, de gik videre i taushed. «Hun sang pent, moderen ogsaa,» sagde han pludselig — «du har maaske hørt, at Lydia Eng var min husholderske, da jeg kom her til byen.»

«Joh — jeg har vist hørt det.»

«Hun var vakker, kan du tro.»

«Jasaa.»Konsulen stoppede op og saa stivt paa kap-teinen, han havde det idethele med hyppige stansninger: — «Ja, jeg siger saa stort et ord, al den slags fruentimmer er uddød.»

«Siger du det?»

»Ja, denne selvhjulpenheden og forbaskede kjækheden hos fruentimmerne nu for tiden, det er ikke Vorherres mening med det kjøn — det kan du ta gift paa — gutten min.»

«Har du konfereret med Vorherre om det?»

«Det har jeg læst mig til i bibelen — men hvad en ser mindre af hos fruentimmerne nu, det er godheden det — far min — godheden — godheden,» for hver gjentagelse stødte han stokken i marken, «den skulde vi mandfolk se mere efter, end vi gjør.»

«Tjah — saa du kanske mere af den før i tiden?»

«Jamen gjorde jeg saa — se nu hende, vi taler om, Lydia Eng — der var godhed tilbunds, der.»

De var nu kommet ind paa skogveien mellem snedækt ener og smaa, vantreven granskog — det mørknede fort.

De gik i taushed, konsulen altid med venstre haand paa ryggen: »Det er rart at lænke til-

bage, du,» sagde han pludselig.

»Det er rart altsammen,» sagde kapteinen lakonisk.

»Du har ret,» — atter gik de videre i taushed.«Naar en tænker tilbage,» begyndte konsulen igjen, saa neimen om en kan skjønne, at en kunde bære sig slig ad mange gange — en biir ligesom et fremmed menneske for sig selv.»

Kapteinen svarede ikke. «Aa ja,» sukkede konsulen, «ungdoms synder kan trykke haardt, du »

»De kan det.»

De stirrede begge to ud i den graa sneluft tilbage gjennem de lange rækker af aar.

»En biir ligesom forhekset,» fortsatte konsulen, «jeg tror, det er djævelen rent ud, jeg — og saa gaar en hele livet siden og trækker paa onde minder og tunge tanker — og angst for folkesnak ogsaa forresten.»

«Er det — er det Lydia Eng?» spurgte kapteinen — han saa fra siden undersøgende paa konsulens lille, firskaarne, ludende skikkelse.

«Ja du — det er det,» — konsulen stoppede igjen op og stirrede stivt paa kapteinen.

Kaptein Horten saa ud i luften: »Undskyld,

at jeg begyndte at tale om dette — det var sandelig ikke min mening at være indiskret.»

«Aa, det kan være godt at snakke om det engang ogsaa — sligt en gaar alene med hele livet.»

Kapteinen svarede ikke, Lødrup gik og saa ned i marken.

«Jo sandelig vil jeg fortælle dig hele historien,» sagde han og saa op — «du er en hædersmand — og jeg tror, det vilde lette at snakke ud.»«Du kan gjøre det trygt.»

«Jo, ser du — hun kom jo til mig som hus holderske, Lydia, da jeg satte hus her — det er otteogtredive aar siden, i høst, hverken mer eller mindre, og hun var otteogtyve aar dengang, det husker jeg godt.

Men Gud fader forbarme sig, hvor vakker hun var, du — lyst haar — da, ser du, og røde kinder og let og rank og smil og godhed bestandig. Ja, saa begyndte det da — ja, hvad siger du, at kjærlighed er for noget?»

«Et kunstværk af Guds finger, siger digteren.»

«Ja, jeg siger nu, det er et slags forhekselse, jeg — en ser og hører ikke andre end den ene

— skal jeg si, at en er lykkelig eller ulykkelig, naar en har det paa det hedeste.»

«Findes der idethele lykke i verden, saa er det vel da,» — man kunde paa hans stemme mærke, at han smilte.

«Naa ja — slig havde jeg det for Lydia Eng

— jeg var væk i hende dagen lang, hang efter hende, drømte om hende om natten. Hun gjorde ikke andet end det, som pent og godt var, sagde jeg andet, saa loi jeg — men jeg var aldeles forhekset, — jeg var gal rent ud.»

Han gik nogle skridt i taushed: «Naa ja —

saa gik det galt da — det gik et aars tid paa den maaden — ja ja — men gifte mig med hende tænkte jeg, min synder for Gud, aldrig paa.

Saa skulde hun ha et barn — jeg blev ræd— jeg vilde væk fra det hele — dette er det, som bider i samvittigheden, ser du — hvor ulykkelig hun var, som hun graat!»

Atter var det stilt en stund.

«Jeg kom med penge — penge, saa meget

hun vilde ha------som om penge kunde hjælpe

-----der siges, at ungdommen er blodhjertet,

jeg synes, den er haard, jeg, en tænker hare paa sig selv, ikke paa ansvar. Døden er langt borte, og Gud endda længer.»

Han stoppede igjen op, kapteinen sagde fremdeles intet.

«Det er rart med det, du,» fortsatte han

— «naar aarene lægger sig paa en, og man ser døden — ikke andet end ugjenkaldelig døden for sig, saa kommer ansvaret ved livet for en.»

Kapteinen svarede: «Ja» — ikke mere.

Lødrup blev endda mer lud i ryggen.

«Har du hørt begyndelsen, faar du høre slutten.

Hun gik hen og tog den musikussen for at redde æren, som man siger. Og hun gik ind til et hundeliv — hvorledes dette har slidt og bidt i mig, ved alene Herren i himmelen.»

Han stønnede og gik langsommere: «Synes

du, det kan undskylde mig eller gjøre min synd ringere, saa har jeg underholdt hele familien livet igjennem — og det, Lydia trænger for at leve, faar hun udelukkende af mig — — men endnu, naar jeg ser hendes brune kaabe

borte i gaden, gaar jeg undaf hende lang vei.»«Tak skal du ha, at du har vist mig den tillid at fortælle mig dette,» sagde kapteinen.

«Ja, det letter lidt at tale om det.»

De var nu kommet ned paa landeveien, den var haardtrampet og godt føre — de gik fortere, mødte mange spadserende, hilste ofte.

«Denne — denne Othar er altsaa din søn?» kom det lavmælt fra kapteinen.

«Nei gudskelov — det er han ikke — nei hun døde, det pigebarnet — hun levede ikke mange uger — jeg har tænkt mig, at moderen havde gaat formeget igjennem, til at der kunde være livskraft der — saa det tynger ogsaa, endda det jo bare var bra, al Vorherre tog det barn.»

«Du har havt dit, du ogsaa, kan jeg skjønne,» sagde kapteinen.

«Jeg har saa, — og jeg kan takke mig selv for altsammen, det er det værste.»

Det blev taust imellem dem længe, de nærmede sig hurtig byen.

«Du, har det aldrig faldt dig ind, at denne Othar kunde lægge sine garn ud efter din broderdatter?» begyndte kapteinen, han talte fort, saa han næsten snublede over ordene.

«Efter Maren Ragna?» — Lødrup gjorde helt om mod ham.

«Ja netop.»

«Nei, hun er ikke af den sort.»

«IIvadslags sort?»

«Løs og let, og hvad man kalder erotisk.»«Det første er hun ikke, men det sidste er jeg ikke saa vis paa.»

«Saa!» — Lødrup blev opmærksom.

«Ja, jeg regner hende det ikke til forkleinelse, at hun har stærke følelser i den retning, du maa ikke misforstaa mig — jeg mener bare, du skulde ha et aabent øie ligeoverfor denne Othar.»

«Nei, der tar du feil, du ser syner ved høilys dag, mand — var der noget dem imellem, maatte de da snakke sammen ialfald.»

«Maaske — og maaske ikke.»

«Nei, nu er det lyrikeren i dig, som spiller dig puds igjen, gutten min.»

»Men om det nu var saa alligevel?»

«Ja, da skulde hun hjem igjen — jeg vilde ikke ha hende her en dag længer.»

«Nei, han er jo ikke egentlig noget ønskværdigt parti.»

«Gud forbarme sig — daarlig og løs heltigjen-nem, og saa slig en kjærnepige som Maren Ragna.»

«G-aften, er herrerne alt paa hjemveien?» det var gamle mægler Berbom med skindhuen nedover øinene — «han er grudden ikveld — det kommer mere sne.»

Kapteinen slentrede hjemover, der var koldt i hans stuer, Gurine var gaaet ud.

— Saa vandrede han op paa klubben og drak to glas svag toddy i et træk.etop da Lødrup spændte sine kalosjer af

sig i den ydre gang, skyndte Maren Ragna sig ud bagveien. Hun havde lovet Otliar, at de skulde mødes klokken seks oppe i Bjerggaden ved den lygtepæl, hvor det vidunderlige hændte igaar-aftes. Saa skulde de siden gaa i følge til hazaren.

Det var nu ganske mørkt, snetykt og stille, lygterne lyste rødlig og mat i den tunge luft.

— Maren Ragna gik hurtig, det var mærkeligt, at hun aldrig før havde set, hvor hyggelig denne Bjerggaden var. Den lignede jo byen hjemme, derborte paa Vestlandet. De lave vinduer med lys indenfor laa lige ned i gaden, og de smaa butiksvinduer med sukker og gryn i spidse glas — der var saa koseligt og hjemligt.

Her var det. Du store alverden, hvor alt var anderledes, efterat dette var hændt. Hun var ligesom blit et andet menneske — alt — alt var anderledes.

Endelig, der kom han. Han løb næsten: «Har du ventet?» spurgte han, «jeg kunde ikke gaa, før gamlen var kommet hjem.»Han vilde, at hun skulde ta hans arm, men det vilde hun ikke.

«Igaaraftes sent gik jeg op til mor,» vedblev han, «jeg troede, hun havde besvimet, da jeg fortalte hende det — du — jeg sagde, vi kom op til hende iaften.»

«Nei, men far og mor ved det jo endnu ikke — og ikke onkel Adam heller.»

«Men hun er jo min mor.»

Hvad skulde hun gjøre — han bad og tiggede hende om at følge med og kyssede hende paa det øre, der vendte mod ham.

Endelig fulgte hun med.

Det gamle hospital laa oppe i den anden ende af byen. De maatte skynde sig for at komme tidsnok tilbage til hazaren, som skulde aabnes klokken syv.

Maren Ragna havde igjen den samme uvirkelige følelse af, at dette ikke var hende selv, men et andet menneske, hun knapt nok kjendte, som gik her med sin forlovede.

Igrunden generede hun sig forfærdelig for ham. Hun kunde saaledes umulig fortælle ham, hvor glad hun var.

Eller fortælle ham, at ikke et menneske før havde bryd sig om hende paa den maade — eller at hun heller aldrig havde bryd sig om nogen anden før.

Han snakkede forresten uafbrudt, saa hun behøvede ikke at sige et eneste ord. Af og til

6 — Zwilgmeyer: Maren Ragna.tog han hende i kaabeærmet, bare det var morsomt.

Der var de oppe ved hospitalet. Det var et gammelt, langt hus med flere indgange og mangfoldige gamle vinduer ud til den stille gade under kastanjetræerne, der voksede store og mægtige paa denne kant af byen.

De tumlede op af mørke trapper og snublede over høie dørtærskler — Othar bankede paa en dør, og de traadte ind i et meget lavt, men stort værelse.

Det forekom Maren Ragna, at der maatte være usædvanlig oplyst, men hun saa ikke andet end den gamle kone, der kom imod dem og hørte en stemme, som sagde:

«Er dette den lille pigen, som gutten min er blit saa glad i?»

Hun saa mærkelig ung ud, Othars mor, omend øinene var indsunkne — nogle store lyse, skinnende øine.

— Othar hjalp hende tøiet af og fik hende placeret i en gammel gyngestol. Nu først saa hun, at det var to lamper og seks lys tændt rundt om i værelset, bortved ovnen lyste det ogsaa i et kogeapparat.

Den uvirkelige følelse vedblev — det maatte være en drøm det hele.

«Jeg har bedt til Gud i hele nat og takket for dette,» sagde Othars mor.

«Nu maa du ikke begynde at præke, mor.»Othar plystrede og dansede med vuggende bevægelser en langsom vals rundt bordet.

«Ja, jeg vil snakke om det, som er det gjil-deste i verden,» sagde moderen.

«Du kan tro, kjæresten min har et rart navn, mor, hun heder Perleblomst!»

«Nei vel — det er vel bare for moro skyld, det — men da maa du fare varligt, naar du baade har en perle og en blomst at passe paa

— Hans.»

«Huf, mor — lad være at være høitidelig i ti minutter bare.»

«Hvor hyggeligt her er,» sagde Maren Ragna og saa sig rundt i det lave, lune værelse.

«Ja, jeg har det saa godt,» sagde den gamle

— «Vorherre har stelt det godt tilslut for mig

— jeg tænker ofte, at ingen kan ha det bedre — usørgendes for alt, som jeg sidder her — jeg maa bare takke og takke for Guds uforskyldte naade mod mig.»

«Mor maa altid snakke gudelig,» sagde Othar, «om alt det, som vi igrunden ikke ved noget om alligevel.»

«Ved vi ikke om Gud?» sagde hun og vendte sig bebreidende mod sønnen.

Han viftede med begge hænder mod hende i luften: «Jo, jo, jo — jeg ved al tiifg — jeg ved,

du er den snildeste, sødeste mama — men nu skal du værsgod hæres rundt hordet to gange til straf, fordi du altid skal blande Vorherre opi al ting» — han tog moderen og løftede hende høit op, under stadig protest har han hende to gange rundt bordet.

«Har du set slig gut — fare saadan med sin mor,» sagde den gamle og pyntede paa sig, da hun igjen var kommet ned paa gulvet — «men hvad var det, jeg skulde sagt — hvad sagde konsulen, da han hørte dette?»

«Han — han ved saamænd ingenting endnu.»

Othar var aldeles ellevild, gyngede nu Maren Ragna i gyngestolen, saa hun skreg og holdt sig fast.

«Nei vel — nu narrer du mig — Hans,» sagde moderen.

«Sandt for dyden — mor — vil du jeg skal bande paa det?»

«Mcn det er galt,» sagde den gamle forskrækket — «han skulde vidst det først — det kan bli leit ellers — gaa og sig det paa minuttet — jeg siger dig — Hans — du skal fortælle ham det i denne aften.»

Hun var aldeles betuttet, gik omkring med foldede hænder og had dem bare skynde sig afsted og sige konsulen det.

«Jager du os, mor?»

«Undskyld, frøken, at jeg siger, dere maa gaa.»

Hun fulgte dem med et tændt lys udigjen-nem de mørke gange, helt ud i gangdøren og holdt det tændte lys ud i mørket.I den stille aften brændte det klart uden det mindste blaf.

Da de var kommet et lidet stykke bort i gaden under det store kastanjetræ, vendte de sig og saa tilbage. Det tændte lys stod endnu urørlig derborte i mørket paa hospitalets trappe.

«Det ligner mor,» sagde Othar og lo, «hun tror, hun lyser for os.»et var en tidlig formiddag to dage efter.

Byen laa i tindrende vintersolskin med rim over havegjærder, ældgamle, rødbrune teglstenslage og de gamle kastanjers vældige, knudrede staurer og grene. Sneen laa hvid og fast; saa tidligt var det, at bytrafikken endnu ikke var begyndt. Det skranglede hist og her i mel-kespand, naar hesten tog for kort sving, og bon-desluffen gled i stor runding rundt et hjørne. Blaa og frostklar var himmelen, og det sang og knirkede af menneskers ilsomme skridt.

Maren Ragna kom fort gaaende og tog veien nedover mod bryggerne.

Der var kommet noget lettere over den hele skikkelse, hun bar hovedet lioit, og hun smilte ved sig selv den hele

tid!

Hun maatte skynde sig, hun havde ikke lang lid til sin raadighed, dampskibet gik klokken to — hun løb næsten.

Op af trappen til kaplein Hortens ledighed gik det i en fart — i gangen stod Gurine med betænksomme, lange feietag. «Jo, kapteinen varsaamænd paa loftet og ledte efter noget — værsgod, spadser op, frøken.»

Hun sprang op den smale trappe. Gjennem et tagvindu tyste vintersolen skarpt ned paa de brune, morsknede bjelker, hvor spindelvæven hang rimet og let — der var koldt deroppe, man saa sin aande som en hvid sky.

Der kom kapteinen frem bag den store, hvide murpibe. Han var i en endnu ældre frakke, end han ellers pleiede at vise sig i, paa hovedet havde han en gammel militærlue.

«Er det Dem — jeg gaar her og rumsterer.»

Hvor bleg han var — men nu steg jo blodet ham voldsomt op i ansigtet — Maren Ragna saa forskrækket paa ham: «Er De syg, Horten?»

«Hvorfor det?»

«De skifter farve saa hurtig.»

«Gjør jeg det?» — han strog sig over ansigtet.

«Skal De reise snart?»

«Ja — ved De det alt — ja, onkel Adam vil, jeg skal reise — tænk, nu vil jeg helst bli — De, kaptein Horten — jeg maa fortælle Dem, at jeg er forlovet.»

Det var kommet med smaa stansninger, nu saa hun ham op i øinene, de blide, blaabrune øine tindrede.

«Saa —.»

«De gratulerer mig jo ikke.»

«Nei — hvad siger Deres onkel?»

Hun lo lidt: «Han siger, jeg skal reise spo-renstregs — han vil ikke ha noget ansvar — aa dere tar saa forfærdelig feil af Othar — aa jeg er saa lykkelig, Horten.»

Hun stod tæt op til ham og saa ham op i oinene med det underlig lysende blik, hun imellem havde.

«De maa ikke tro, at jeg gir slip paa ham,» hun smilte overlegent, seiersikkert — «hvad er kjærlighed idetheletaget, Horten, naar det ikke er trofasthed?»

«De er en anden,» sagde han sagte.

«Det er jeg ogsaa,» sagde hun straalende, «det er vokset noget indi mig, jeg ikke vidste om for — tænk, jeg anede ikke, hvad kjærlighed var.»

«Aa Perleblomst,» sagde han heftig — pludselig greb han begge hendes hænder — hun havde ikke hansker paa — og lagde dem op mod sit bryst. Ikke et ord mere kom over hans læber, men han klappede hendes hænder sagte.

Hun saa paa ham forbauset, der hun stod med sine hænder paa hans bryst, saa blev udtrykket forskrækket, og oieblikket efter blev hun blodrød og forsøgte at trække sine hænder bort fra ham.

»Skjønner De det, Perleblomst?» sagde han sagte.

Hun svarede ikke, saa heller ikke paa ham.

«Forstaar du, hvormeget jeg holder af dig?» sagde han endnu sagtere.«Slip hænderne mine,» bad hun bønlig.

Han slap dem straks.

«Jeg vilde aldrig sagt det — aldrig,» sagde han stakaandet, »men du forstod det jo uden et ord.»

«Nei, jeg forstod det ikke.»

Hun saa usikkert op paa ham. Saa løb hendes øine fulde af taarer.

«Tilgiv mig!» sagde han fast, han tog sin hue af og blev staaende saaledes.

«Adjø,» sagde hun sagte, »men jeg vil ikke gaa paa denne maade, Horten, det er jo hare noget tøv, ikke sandt?»

«Jo, det er noget løv, lille blaa Perleblomst,» han smilte mod hende, «men husk, De har altid en ven i mig — Deres hedste ven — gaa nu.»

Hun gav ham ikke paany haanden, og løb ned af trappen — da hun var kommet halvveis ned ad den, vendte hun sig og saa op paa ham: «Aa for noget forfærdeligt tøv, Horten,» sagde hun og smilte.

Saa lob hun hurtig ned, han horte gangdøren hastig bli smeldt igjen.

— Men inde paa kontoret stod paa samme tid Reckan med hænderne i lommen og veiede høit paa taa og lavt paa hæl:

«Du har ikke ladet græsset gro under dine fødder, Othar, du har smedet, før jernet blev varmt, kan en næsten sige.»

Othar kjæmmede sine øienbryn.

«Ja jeg liar været heldig — svineheldig — og saa stor kjærlighed, jeg foler for hende, hun er det fineste, jeg har mødt — hun er næsten for fin.»

Reckan veiede fremdeles:

«Skal au si, du har skudt papegøien?»

— Fem maaneder senere giftede Maren Ragna og Hans Othar sig, og reiste straks over brylluppet til Tyskland. Konsulen vilde give ham midler til at ligge dernede et aars tid for at studere sprog.n solblank dag ved Rhinen. Det sitrede og

glitrede af hvidt, skinnende skjær over Rhinens lysegraa vand, straalede af sol fra en hvid, lysende himmel over fladt land og bølgende sletter, over fine. slanke spir, taarne og tage langt, langt i det fjerne.

Lige ned ved Rhinen laa byen. Bindingsværks huse med spidse gavler, trange smug mellem hvidkalkede mure og daarlig brolægning med runde toppede stene — men frodige slyngplanter med vældige, violette blomsterklaser hang udover husvæggene helt op til tagmønet, og store rosenhusker, drysfulde af mørkerøde roser, vældede udover de skiddenhvide mure i den solmættede, lette luft.

Hvor akasiealléen begyndte — den mægtige, stolte allé, langs den brede, snorlige, støvede vei, laa rigfolkenes villaer i de yppige haver. Saa godt skjult laa de mange steder i det tætte løvværk, i denne sydens frodige yppighed, at man fra veien end ikke anede deres tilstedeværelse.Alt, hvad man saa af dem, var en snirklet, kunstfærdig jernport omgivet af roser.

Netop der, hvor den hede, hvidkalkede by horte op og alléerne begyndte, havde Maren Ragna og Othar slaat sig ned hoit oppe i kvistetagen i den spidsest mulige gavl i et gammelt hus.

De havde været gift i tre maaneder og havde de to forste maaneder boet i Heidelberg, hvor Othar da skulde studere. Men til Maren Ragnas forskrækkelse blev Othar daarlig, led stadig af hovedpine og taalte aldeles ikke at læse. Det var ogsaa det slemme, at hovedpinen altid var værst om morgenen, naar han skulde begive sig hen til sin lærer. Intet andet hjalp end at ligge paa en sofa med lukkede oine, mens Maren Ragna ulykkelig sad over ham og vædede hans pande med eau de cologne. Udover dagen kvik-nede han saa mærkelig, for om aftenen at være helt bra, indtil den gamle historie igjen hver morgen meldte sig paany.

Maren Ragna vilde absolut, han skulde søge læge. Han strittede imod. Han var ikke vant til at ta hensyn til saa

smaa lapperier, — Herregud, jeg er da en mand — mens han lidelsesfuldt lukkede sine oine, Men Maren Ragna gav sig ikke, og lægen kom.

Det maatte være nerverne — maaske forandringen fra den norske, stærke luft havde været for voldsom for det intense arbeide, den unge herre havde hernede i den tætpakkede by.Han vilde raade de unge mennesker at søge en tids hvile i en liden by længer oppe ved Rhinen, hvor det overanstrengte hjerneliv atter kunde komme i ro.

Det var sørgeligt, og det var kjedeligt at maatte skrive dette hjem til onkel Adam. Othar vilde paa ingen maade gjore det, saa Maren Ragna maatte paatage sig dette hverv.

Og konsulen skrev tilbage: Se naturligvis

til at bli frisk igjen — kort og godt.

Det lettede en sten fra Maren Ragnas hjerte, og hun pakkede straks deres kufferter — Othar, stakkar, var der liden hjælp i.

Bare ved den mindste anstrengelse tog han sig til hovedet og tumlede ned paa sofaen.

Han behøvede jo heller ikke at ta i paa nogensomhelst maade, hun var stærk og frisk og skulde nok greie det hele.

Med hensyn til deres nye opholdssted kunde de fra forst af ikke bli enige. Hun vilde helst op til bjergene i Saehsen til et sted, der var blit dem anbefalet som særlig stille og friskt.

Det gjorde jo intet, om jernbanereisen var noget længere, de kom jo til skogsus og ensomhed — de to alene.

Men Othar rystede paa hovedet: «Nei, Per-

leblomst, det er for langt borte, forhaabentlig kan jeg begynde mine studier igjen om ganske kort lid; vi tar heller til en liden by her ligeved, jeg tror ikke en anstrengende jernbanetur nu vilde være bra.»

Maren Ragna saa ulykkelig og trohjertig paa ham med sine milde øine.

«Ja, naturligvis, naar du ikke taaler det saa —.»

Han havde saa foreslaat en af de nærmest liggende smaabyer ved Rhinen.

Til at begynde med, havde de tat ind paa byens eneste hotel, men Maren Ragna fandt det efter mange overveielser for dyrt — hun sad og spiste paa blyanten, stirrede ud af vinduet og regnede — de ækle tal — men de maatte tages hensyn til!

Maren Ragna fandt ud, at de burde leie to billige værelser, holde sig selv morgen og aften og spise middag paa hotellet. Hun skulde greie det udmærket — det var netop morsomt at ha sin egen husholdning.

«Kanske det ikke engang findes en sofa at ligge paa i slige værelser,» havde Othar svagt ytret med lukkede oine borte fra sin seng.

Men han havde dog fulgt hende ud for at se paa værelser, endda hun saa, hvilken lidelse de mange trapper kostede ham i den ulidelige hede.

«Stakkars min søde gut!»

Saa bestemte de sig endelig for de to værelser hos enken Mayer, og nu havde de alt i en uge boet deroppe i kvisten.

Gudskelov, Othar var bedre!Det gjorde derfor ingenting, om det var mere anstrengende, end hun havde tænkt, dette morgen og aftenstel og alle disse trapper, saa varmt som det til stadighed var hernede.

Othar var jo næsten hra den hele dag nu, havde sogar kjøbt sig cykle og cyklede lange ture.

Det var det kjedelige, at hun aldrig kunde lære at ride paa cykle. Hun var hange, og det var saa svært at holde balancen.

Men hun havde jo ogsaa meget at gjøre, og det var igrunden bare deiligt, naar hun hørte Othar komme hjem fra cykleturene plystrende og nynnende langt nede i de evindelige trapper.

-—Forresten var der henrivende deiligt deroppe i deres lille leilighed med de to vinduer aabne lige ud i akasiernes tætte løv, det var som at bo i en løvhytte tæt op mod himlen.

Et eventyr var det forresten, det hele — de mørke, stjernebesaaede, duftfyldte nætter med nattergalens smeltende toner indigjennem de aabne vinduer.

Der fandtes ikke noget saa ømt fortryllende paa denne jord.

Det var herligt — herligt at leve!

— Maren Ragna sad og syede ved det aabne vindu.

Gud, hvor hun havde det deiligt. Den uvirkelige følelse, hun i sin første kjærligheds tid havde havt, var nu helt borte. Tænk, at det var hende selv, stygge, klodsede Maren Ragnafra smaabyen derhjemme paa Vestlandet, der levede dette herlige liv.

Hver dag var en fest, hver dag var det underlige, nye hilleder, der drog forhi hendes øie, som nu for et øiehlik siden! Hun havde hort sang, en enstonende, høitidelig sang af klare guttestemmer nede fra alléen.

Naar hun strakte sig rigtig langt ud af vinduet, saa hun en snip af den hvide vei mellem akasietræernes fine lov — og der gik et optog forhi — korgutter i hvide hlondekapper med svingende røgelseskar, præster bærende krucifikset høit foran sig, mens sangen steg og sank i den sollyse dag.

Hun var blit tykkere og saa glad ud, det barnlige, trohjertige smil var der nu stadig.

Tænk, at onkel Adam havde havt saa meget imod, at hun giftede sig med Olhar — for han havde havt imod det — havde skrevet til far tiere breve, efterat hun var kommet hjem.

Far var jo altid saa stille og sagde aldrig noget, men mor havde talt med hende, og mor havde sagt engang: «Herregud, dere er seks

søstre, det er godt for en af dere at faa sil eget, og naar du nu er saa glad i ham, ham, saa har vel Vorherre lagt den kjærlighed i dit hjerte.»

Ja, mor forstod hende, og deiligt var det altsammen at tænke tilbage paa.

— Kaptein Horten havde heller ikke været noget hyggelig — som han havde talt om Othar.Hvor gruelig rar han havde været sidste gang, hun havde talt med ham, — han kunde da umulig mene, at han — ja, at han var forelsket i hende — Maren Ragna stirrede langt op i himmelens hlaa — jo tænk, han mente vist det. Hun havde aldrig villet fortælle det til Othar engang, for han vilde vist le af det, og det kunde hun ikke like — det var ikke noget at le af — men Othar var nu bestandig saa lystig.

Du, hvor livlig han bestandig var — det var gruelig moro at ha saadan kvik mand!

Bare han kom ind, var hele værelset ligesom fyldt af ham, og folk flokkede sig om ham og lo.

Saaledes havde det været nede i Heidelberg ogsaa, den korte tid de havde væi'et der. Saa aldeles ukjendt, som han kom derned — og saa fuldt af venner han alt havde faat sig!

Ja, det var jo ikke det mindste rart, saa hyggelig som han var. Og tænk han var hendes mand — det var hende, han likte fremfor alle — alle andre!

Atter maatte hun støtte hovedet i haanden og stirre op i den blaaeste af alle hlaa himle.

— Der hørte hun ham i trappen — han havde et eget lag, saa hun kjendte hans maade at springe paa helt nedenfra — nu stod han i døren.

Han var ogsaa blit tykkere og var rød i kinderne. En opadbøiet, flot moustache havde

han ogsaa lagt sig til — det blonde, krusede haar stod i en stor krøl foran hatten. Ilan var lysklædt.

«Aa, Perleblomst,» raabte han hurtig, «som jeg gaar her paa gaden, møder jeg von Knaudt og Waldershafen — du husker dem vel fra Heidelberg — de vil paa død og liv ha mig med en liden tur nedover langs Rhinen — jeg synes bare ikke, jeg vil reise fra dig.»

«.Jo, kjære dig — det maa du da — det var morsomt for dig.»

«Men vi kommer kanske ikke igjen før imorgen.»

«Og saa skal jeg være alene inat!»

«Er du ræd da, Blomst?»

«Nei — ikke egentlig det heller — men det er saa leit.»

«Ja, naar du ikke vil, saa biir jeg hjemme,» han plystrede og gik rundt i værelset.

«Jo, naturligvis skal du reise — jeg har jo meget at gjøre i hele dag — og saa er det saa morsomt, naar du kommer hjem imorgen igjen.»

«Ja, du er en sød Blomst — lad mig se, hvormange penge maa jeg ha — har du femti kroner?»

«Det var da frygtelig meget — til imorgen!»

«Du kan da vide, jeg har med mig hjem igjen — det er bare trygt at ha det for alle tilfældes skyld — flaut ogsaa, om de andre kunde synes, jeg var en slig lus — adjø da, elskedeBlomst — vi skal kjore med automobil.» — En lang, stor omfavnelse, — og Othar med cigaret i munden, hatten bag i nakken viftede til hende langt ned igjennem de smale trapper og var borte.

— Du, alt det hun havde at foretage sig idag. Hun skulde nok faa tiden til at gaa — hun vilde f. eks. stoppe alle Othars strømper.

Tænk, at det var hun, som skulde faa gjøre det, og ingen andre — han sled frygtelig sine strømper paa hælen, men hun skulde gjøre dem saa nydelig istand.

Hele den lange, varme sommereftermiddag sad hun der og stoppede og var myrende flittig — indimellem nynnede hun smaa visestumper. Hun sang bare melodien uden ord — hjemme havde søstrene altid leet af hendes maade at synge paa, de kaldte det «Maren Ragnas Lieder ohne Worte».

Her kunde hun gjøre som hun vilde — her var hun sin egen herre dagen lang — du store Gud, hvor lykkelig hun var! Nei, hun vilde ikke gaa en tur, det var meget morsommere at sidde her og gjøre Othars tøi istand, nu varede det ikke længe, før solen gik ned, da blev det luftigere, og saa kom den vidunderlige, milde nat med stjerneskinnet.

Nei, hun vilde ikke være ræd for at ligge alene, hun vilde stænge døren, saa søvnede hun jo — og saa var det morgen.Men hun kunde ikke søvne, laa med vidt-aabne øine og stirrede ud i akasiernes tætte løv

— som nattergalen sang nu om natten, slig havde den da aldrig sunget — det var Idøde, dæmpede triller — og saa en jublende, hoi tone

— gid Othar havde hørt den inat.

Hun maatte smile, for hun kom til at huske paa den sang, hun havde likt saa urimelig godt: Jeg kunde slet ikke sove, for nattergalens

sang.

Nu var det jo rigtig bogstavelig sandt -- hun levede jo midt oppe i det deiligste eventyr.

— Næste morgen var hun tidlig paafærde, meget tidligere end ellers, det var jo ikke det mindste hyggeligt at

ligge der alene, og hun havde de utalligste ting at gjøre, til Othar kom.

Formodentlig kom han i formiddag, hun havde i farten rent glemt at spørge ham, hvad tid paa dagen hun kunde vente ham.

Alting maatte støves, pudses og gjøres rent, friske blomster i vaserne, fire gange var hun ude den formiddag, kjøbte blomster, melk og æg.

Aa, hun skulde lave den yndigste æggerøre til middag — for det var koseligt at spise middag hjemme, de to alene, naar han nu havde været borte et helt døgn.

Bare han ikke kom, før hun var færdig — hun var rød og varm, rent opgivet, saa skyndte hun sig — hvert øieblik tiltede hun paa klokken, hun var bange, hun ikke blev færdig.Jo endelig, nu var alt istand — den nydelige, broderede thedug, hun havde faat af Bina Høy i bryllupsgave, laa paa bordet, et blomsterglas med høirøde valmuer, saa store som smaa tallerkener, anbragte hun midt paa bordet, en krans af de yndigste, dybblaa forglemmigeier rundt Othars serviet — ja nu kunde han gjerne komme, hvad øieblik han vilde. Æggerøren stod deilig, blod og gul ude paa kogeovnen.

Klokken var to — det var igrunden rart, at han ikke var kommet. Han kom vel ikke tilbage med dampskib, men med automobil, som han havde kjørt afsted med.

Klokken blev tre — fire — fem — Maren Ragna kunde nu umulig længer hænge ud af vinduet for at lytte efter automobilen — solen stod nu lige paa — det var ikke til at holde ud for varme.

Men Gud, at han ikke kom! Der var da vel aldrig sket en ulykke?

Hun maatte ned og tale med enken Mayer, og forsøge at gjøre sig forstaaelig paa sit slette tysk.

Enken Mayer stod i sit lille, meget skidne kjøkken med sine sorte øine og sine gulbrune tvehager.

«Er der sket en ulykke, naadige frue, saa vil De snart faa det at vide — det skal De saamænd ikke ængste Dem for.»

— Uf nei, det var ikke nogen trøst i at tale medenken Mayer — naturligvis var der vel ikke sket nogen ulykke — men nu var jo klokken alt otte.

Hun var ikke i ro et øieblik, sprang fra det lille kjøkkenvindu, der vendte ud til et virvar af skidne gaardsrum med gulhvide mure, hvor en og anden tør, forbrændt efeu snoede sig — ind igjen i stuen, hang, trods solen, snart udaf det ene smale vindu, snart af det andet.

Han kunde jo komme hvert øieblik, ud kunde hun derfor ikke gaa — ikke heller havde hun nogen lyst til det.

Gudskelov — nu var solen nede! Det var bedst, hun tænkte paa lidt aftensmad til ham

— æggerøren saa nu rent indfalden og usmagelig ud — hvad om hun stegte en kotelet.

Ned til slagteren, og fik med meget besvær i den sene aften kjøbt et stykke kjød — i fir-sprang op for trappen — maaske han var kommet, mens hun var de par øieblikke borte.

Nei, han var der ikke. Hun fik lagt paa kogeovnen og stod snart igjen i den frygteligste hede under det lave tag, der hele dagen var gjennemglødet af den stærke sol.

Klokken var halv elleve, før hun var færdig

— men koteletten saa ogsaa delikat ud — nu maatte han være her hvert sekund.

Nei, hun maatte ned og banke paa hos enken Mayer igjen. Denne havde lagt sig og kom søvndrukken og sint ud.

« Hvorfor gjør dog, naadige frue, alt det spe-takel? — den unge herre er ude og morer sig naturligvis — det er nu engang mandens skik — læg De Dem til at sove, og tak den kjære Gud, at De idethele har en mand — vi andre maa leve uden, vi —.»

Og enken Mayer stængte sin dør igjen lige for Maren Ragnas næse.

Gud — hvor alene hun var! Hun kunde ikke lægge sig, for det var jo ikke sikkert, om Othar havde gadedørsnøgle med — tænk om han saa stod udenfor og ikke kunde komme ind!

Hun fik sidde i vinduet og lytte. Sydens nat kom dyb og sort og duftfyldt — det var overskyet, der var ingen stjerner at se.

Nei, nu blev hun saa umaadelig træt, hun maatte tilsidst sove. Atter vækkede nattergalens bløde triller hende om morgenen.

Hun for op, umuligt at sove mer. Og atter begyndte den samme venten den hele dag, den samme springen ud og ind og op og ned af trapperne, ind til enken Mayer og høre hendes sødsure, vamle snak — aa, hun var et gyseligt menneske, men hun havde jo ikke andre at ty til.

Idag vilde hun stege pandekager. Koteletten og æggerøren var havnet hos enken Mayer, hun kunde jo umulig selv spise noget. Det var den dag varmere end nogensinde, en intens lummer varme uden en luftning — og Maren Ragnastegte pandekager deroppe i det lave kot under det solstegte lag.

Atter var det pyntet og festligt — viserne paa uhret flyttede sig dræbende langsomt — og alligevel for hurtigt.

Nei, nu maatte der være sket en ulykke, klokken var syv om aftenen. Hvad skulde hun gjøre? Henvende sig til politiet? Telegrafere til Heidelberg — men hun vidste jo ikke engang, om han var i Heidelberg, og hvem skulde hun idetliele telegrafere til?

Natten kom igjen, og Maren Ragna græd sig isovn, vaagnede og græd — søvnede og græd igjen.

Om natten faldt det hende ind, at hun maaske skulde telegrafere til onkel Adam — alting hvirvlede rundt i hendes hjerne — men hvad skulde hun sige: Othar forsvundet!

Nei, nei, det gik umulig an! Og hvad skulde onkel Adam der langt oppe i Norge gjøre?

Saa kastede hun sig paa knæ foran sengen:

Kjære Gud, lad endelig Othar komme idag — pas paa ham, hvor han saa er — aa Herre Gud, lad ham komme hjem idag — for jeg er saa fortvilet — for jeg er saa forfærdelig glad i ham, Jesus — det ved du nok — i Jesu navn. Amen.

Hun blev ligesom roligere. Jo, han kom vist sikkert idag. Hun følte det paa sig. Men hun havde saadan forfærdelig hovedpine, hun orkede ikke mere at være inde. Hele dagen sad hunnu nede paa en bænk paa danipskibsbryggen, den lille brygge under platanerne, men ikke i ro et minut, stirrede med det smertende hoved op ad gaden, bortover veien langs stranden og udover Rhinen.

Der kom jo dampskibet — Gud — nu kom han vist.

Det store, hvide skib kom glidende frem som et eventyrskib i den sollyse dag, der var musik ombord og sang af mandsrøster.

Med en gang blev der pakfuldt af folk paa bryggen — Maren Ragna trængte sig frem og stirrede op mod det overfyldte dæk — sangen vedblev, de dybe, klingende stemmer sang taktfast og muntert, og der blev raabt «bravo», leet og raabt med brune, glimtende øine — og gestikuleret — ved den mindste ting, de sagde, fægtede de vildt i luften.

En ung student i hvid hue sprang op paa rælingen og holdt en tale — latter og bravo-raab — dampskibspiben stak i med lange hvin, i en hurlumhei kom de alle iland, afskedstagen og hurra — saa var der nogen, der kyssedes.

Men han var der ikke.

Bryggen tomtes straks for folk, der blev igjen stille og steghedt i solen under platanerne. Maren Ragna begyndte

igjen sine endeløse for-tvilede tanker — hvad skulde hun dog gjøre?

Den dag lavede hun ingen middagsmad, hun orkede det ikke. Enken Mayer kom af sig selvop og underholdt hende med en rivende ordstrøm, som hun heldigvis ikke forstod mere end halvparten af, om mennesker, som pludselig var forsvundne, «mir nichts dir nichts», og aldrig mere var at opspore.

Men endte altid sin trøstetale med at sige:

«Mærk mine ord, den unge herre er ude at more sig — om et par dage har De ham igjen mere kjærlig end nogensinde — jeg kjender mændene, naadige frue.»

Det afskyelige kvindemenneske! Maren Ragna stængte døren og laa den hele eftermiddag paa sin seng. Hun var saa træt — hun havde jo heller ikke spist paa to — tre dage.

Det var noget, hun ikke kunde faa tankerne fra, der hun laa oppe paa den hede, kvælende kvist under det lave tag, som solen brændte — og det var sommeren hjemme.

Nu paa denne tid af dagen pleiede de at ta sjegten hjemme, den fine, grønmalte sjegte, og ro udover mod øerne — de friske, deilige øer ud mod sjøen. Der fandtes ikke græs, ikke blomst, bare graa heier og berg vasket af sjø, mens tangen laa i store vaser og vuggede indi vigerne.

Og vinden blæste en saa mildt og saa friskt om kinderne, mens de laa oppe paa heien, hvor stenene var lunkne af sol, og hvor de drak saft og vand og spiste smørrebrød — mens de saa ud over den vide, herlige sjø, hvor dampskibene langt ude pilede forbi til de fremmede lande.Ellex' oppe paa de store heier ovenfor byen en sommeraften! Hvor en vassede gjennem røslyng og ixxelbær og ki'ekling, mens sjøen laa mørkeblaa og fi'isk i kveldsolen, der som en gyldengul stribe straalede langt, langt derborte over lyng og hei.

Aa, hjemme var bedst — og der var en al-di'ig alene.

Men imorgen maatte hun gjøi'e noget — te-legi'afei'e eller skrive, eller reise til Heidelberg, eller snakke til politiet.

Og Maren Ragna gi'æd sig isøvn den nat ogsaa.

— Hun vaagnede ved ilsomme, kjendte skridt, døren blev revet op, og Othar styi'tede ind, ben til hendes seng, knælede foi'an den og ti'ykkede hende op til sig. Han saa bleg og foi'vaaget ud, var rødflammet i ansigtet, havde endnu hatten paa, men den lyse ki'øl stod kjækt frem i panden, som den pleiede.

«Aa Gud — er du der endelig!» — Mai'en Ragna knugede sig ind til ham og begyndte at storhulke.

«Sødeste Perleblomst — har du ventet?»

«Aa, jeg har havt det saa fi'ygtelig — aa, at du kunde bli saa længe boi'te.»

«Jeg kunde ikke komme før, Perleblomst, jeg kunde jo ikke skille følge — umuligt.»

«Ja, men du kunde ski'evet,» hulkede hun.

«Vi var jo op i bjergene, Pei'leblomst — det var ikke muligt.»«Bjerge — er der bjerge her?»

«Sødeste blomst vær nu rolig — nu skal vi ha det saa deiligt — jeg skal aldrig mere reise

— horer du — aldrig mere fra dig!»

Hun klyngede sig til ham, kunde ikke holde op at græde.

«Jeg er saa dødsenstræt, Perleblomst, har ikke sovet en blund i hele nat — ikke igaar heller — vi kjørte jo ustanselig — og saa tørst.» Hun slap ham øjeblikkelig: «Stakkars dig

— og her ligger jeg og trætter dig endnu mere

— nu skal jeg straks staa op og koge kaffe — aa jeg er saa usigelig glad, at jeg har dig igjen!»

Othar sov den hele dag. Maren Ragna gik paa taa og stellede husets stel. Om aftenen efter solnedgang gik de en

tur gjennem vinmarkerne, de smale, bugtede stier, hvor de smaa madonnabilleder var stillet op over stenbænkene.

Maren Ragna klyngede sig til hans arm — de gik sagte.u, Othar — jeg maa ha nogen af de femti

kroner, du fik.» — Maren Ragna stod med hat paa, hun skulde ud at kjøbe mad, Othar var endnu ikke staat op.

«De femti kroner — kan du tro, jeg har nogen igjen af dem, saalænge som jeg jo blev borte — du kan da forstaa, der maatte gaa penge til — jeg maatte tvertom gjore gjæld — jeg skylder von Knaudts tyve mark mindst.»

«Men Othar da — er du gal — jeg har ikke penge nu.»

«Ja, saa skriv hjem til onkelen vel,» — Othar lagde sig igjen godt tilrette — «du aner ikke, hvor træt jeg er.»

Hun saa forfærdet ud. «Nei, jeg vil ikke skrive til onkel.»

«Herregud — hvad skal vi gjøre da — han har jo sendt os herned.»

Hun blev staaende nede ved fodenden af sengen og stirre paa ham, han vendte sig halvt om paa puden mod hende: «Enhver kan jo

vide, at de lumpne penge, vi faar hver maa-ned ikke kan strække til» — han lukkede øinene.

Hun stod nogle øieblikke aldeles stille, tankerne hvirvlede inde i hende: «Nei, Othar da,

du maa sige, hvad jeg skal gjøre» — hun græd.

Han reiste sig op: «Kom her, Perleblomst

— du gi'æder da vel ikke, min egen skat, jovist maa du skrive til onkelen — jeg skal diktere dig brevet — kjære dig — du, som skal arve hele sulamitten, kan da be ham om et par elendige hundrede kroner, vel.»

«Arve» — hun snoede sig ud af hans arme og saa paa ham — «hvor kan du falde paa det, at jeg skal arve onkel Adam?»

«Har han ikke sagt det til dig?»

«Aldrig — er du gal, du — han skal oprette et stort legat i videnskabeligt øiemed.»

«Har han sagt det?»

«Ja, han talte ofte om det, naar vi spadserede.»

«Naa —jasaa—jasaa naa —du store alverden, hvor tung jeg er i hovedet idag, jeg er bly-tung i nakken» — han sank igjen ned paa puden.

«Nei, jeg vil ikke skrive til onkel Adam efter flere penge,» rystede hun paa hovedet, «vi fdi jo tre hundrede kroner for fjorten dage siden.»

«Ja, hvad forslaar penge i dette land.»

«Hvis jeg endda kunde skrive, at vi var reist tilbage til Heidelberg, og at du var begyndt at læse og arbeide igjen.»

«Du har igrunden ikke den ringeste forstaa-else af sygdom, det har jeg ofte mærket — du aner ikke, hvor daarlig jeg føler mig, her jeg ligger.»

Hun satte sig paa en stol borte ved vinduet. Han saa op paa hende: «Græder du?»

«Ja, jeg synes, du er saa rar mod mig?»

«Kom bort igjen her, deiligheden min, er jeg rar mod dig — er du ruskende gal — rar mod dig» — han kyssede og kyssede hende — «men hør nu, du maa skrive til onkel Adam, jeg skal nok sige, hvorledes du skal skrive — lad mig bare faa sove et par timer — hele mit nervesystem er jo aldeles nedbrudt.»

«Stakkar!» — Maren Ragna strøg haaret fra hans pande — «ja, naar du siger, det ikke er anden raad, maa jeg vel skrive.»

«Jagu maa du det — siden skal jeg fortælle dig noget morsomt.»

«Fortæl det med engang.»

«Ja da — i denne uge kommer von Knaudt og hans søster Elsa hid til byen, de skal besøge en tante herborte i villastrøget — han tar sin automobil med — biir det ikke knakende moro?»

«Jeg ved ikke.»

«Du og Elsa vil passe brillant til veninder, hun er saa livlig og chic — hun kan lære dig en hel del.»

«Kjender du hende?»

«Ja, vi var jo sammen paa hele turen — det fortalte jeg dig jo igaar.»«Nei, det gjorde du ikke.»

«Jo, du har bare glemt det — nu maa jeg død og pine sove — gaa ud og tag noget mad paa kredit — du kan da vide, vi har kredit.»

— Maren Ragna gik sagte ned af trappen — der stak enken Mayer sit gulhvide, fede ansigt ud af døren:

«Hvad sagde jeg, naadige frue, Deres mand kom i følge med et lystigt selskab, han steg af vognen lige her borte i gaden — jo — jo han har været ude at more sig, den kjære mand» — hun viftede med en fed haand, og hendes sorte øine var smørblide, da hun trak sig tilbage i sit lukaf.

— Men Maren Ragna stod beskedent og frygtsomt foran slagterens disk og spurgte med lav stemme, om hun kunde faa kredit paa en skinke til næste uge.Om aftenen dikterede Othar et meget smukt affattet brev til konsulen; Maren Ragna skrev del omhyggelig af, blækket opover hele sin pegefinger.

«Men skal vi da ikke fortælle, at du kom til at bruge mange penge paa en tur?» spurgte hun.

«Nei ved du hvad, Perleblomst, du er for uskyldig.»

«Ja, men det er jo sandt.»

«Ja, skulde menneskene gaa rundt og fortælle alt det, der er sandt, Perleblomst, saa — juchhei.»

Othar knipsede i fingrene som kastagnetter og gjorde nogle hirnmelsprættende trin: — «Pas dig, du vælter lampen» — for Maren Ragna op, men han greb hende og løftede hende saa hastig og hurtig op mod taget, at hun stødte sit hoved haardt mod det lave tag.

Efterpaa var han utrøstelig, laa paa knæ og græd, mens han byttede kolde omslag paa hendes hoved.

Og Perleblomsten laa med lukkede øine og

8 — Zwilgmeycr: Maren Ragna.smilte og tænkte: Hvor cleiligt det er at bli

elsket.

— Dagen efter kom von Knaudt og Elsa paa visit. Von Knaudt var en liden herre med ravnsort haar, hvorfra allerede en liden maane tittede frem, han havde ogsaa antydning til mave, af de kuglerunde. Han var overordentlig artig ligeoverfor Maren Ragna, bukkede og bukkede med en rivende strøm af ord, hvoraf Maren Ragna opfattede omtrent fjerdeparten.

Søsteren Elsa havde fløielsbrune, smægtende øine med matgul teint og bitte smaa, kridhvide tænder, havde orangegul silkebluse og lugtede stærkt af parfume.

De var begge meget livlige, og da Othar heller ikke satte sit lys under en skjæppe, steg lystigheden høit under taget — saa enken Mayer var helt oppe i trappen for at lytte.

Ach ja — mumlede hun smilende — jeg saa straks, at den unge herre var af den rette sort, han kaster slængkys til mig i trappen — men den unge frue, hun burde helst blit, der hun hørte hjemme. —

Maren Ragna sad med husmoder-sorger, om hun dog ikke skulde byde selskabet noget, men da hun absolut intet havde, blev hun bare endnu mere taus og saa ulykkelig ud.

Endelig forsvandt de under en strøm af venskabsforsikringer og smigrende ord. Othar var henrykt:«Synes du ikke, von Knaudt er en vakker

kar?»

«Aa, jeg havde likt ham bedre med haar og uden mave.»

«End fräulein Elsa — det er stil der.»

«Jeg taaler ikke parfume — jeg maa lufte hende ud.»

«Det ligner ikke dig at være saa vanskelig.»

Maren Ragna saa langt udigjennem vinduet, men svarede ikke.

— Pengebrevet fra onkel Adam lod vente paa sig, men kom dog endelig. Brevet var udelukkende til Maren Ragna. «Jeg synes, at du skal ha kassen,» skrev han, «jeg har lagt mærke til, at det gaar bedst, hvor konen har pengene.»

Othar lo himmelhøit: «Slige gamle, sure

ungkarer ved ikke, al mand og kone er et — sig mig nu oprigtig, Perleblomst, synes du ikke, jeg har mere livserfaring end du?»

«Jo, det har du vist.»

«Ja, der kan du se — jeg tar pengene.»

«Onkel Adam skriver ogsaa, at han synes, vi burde reise til Heidelberg, og du begynde at studere igjen.»

«Ikke et levende liv arbeider i denne varme, kan du hilse den gamle grinatus og sige.»

Ja, Othar havde ret med hensyn til varmen.

Det var fortærende hedt. Naar man spadserede paa gaden, var det aldeles som at gaa mellem to rader af bagerovne. Og himmelenvar hver dag den samme, hvidlig skinnende, lysstraalende, Rhinen glitrede og sitrede i solen, og den brede vei under akasierne laa tommetyk af støv.

Men hver aften havde de nu efter solnedgang en «bo\vle» paa hotellets terrasse nd mod Rhinen i følge med von Knaudt og frøulein Elsa.

Det var et yndet udflugtssted, dette hotel; der kom rader af cyklister fra nabobyerne med store rosenbuketter bundet paa sine cykler, hvidklædte, sortøiede, leende mennesker.

— Hvor lidet Maren Ragna igrunden syntes, hun passede til det hele. Hun kunde sitlde for sig selv og gruble paa samme tid, som den gamle følelse, at hun ikke hørte hjemme, hvor der var lystighed og ungdom, igjen begyndte at komme frem.

Det var en stund, hvor hun ikke havde havt denne følelse, og det havde været saa befriende deiligt. At hun ligesom kunde faa være ung paa sin maade, hun ogsaa.

Men nu, efterat von Knaudt var kommet, var akkurat det samme gamle der igjen. Hun kjendte det jo saa godt baade hjemmefra mellem søstrene og siden mellem Bina Høy og hendes venner.

Det var bare Othar, som en kort stund havde faat hende anderledes.

Hvor hun elskede Othar for det. At han havde faat hende til at føle ungt og lykkeligt.— Forresten var hun slet ikke frisk i denne tid, hun kunde ikke skjønne, hvad det kom af, hvis det ikke var varmen.

Hvor hun kunde længes hjem efter et friskt, kjoligt pust om kinderne — eller et had i sjøen — i Rhinens lysegraa

vand vilde hun da sandelig ikke gaa. De stakkels mennesker hernede, de vidste jo ikke om noget bedre — de skulde hare vide, at der fandtes et land langt borte, hvor sjøen var spillende blaa og ren og luften viftede kjølig og frisk. Hun syntes, hun blev stærk hare ved tanken.

Gid hun kunde ta Othar med sig, og de kunde reise hjem straks.ei hun orkede ikke den stegende hede paa

seilturene paa Rhinen, eller støvet paa automobilfarterne, da hun nu endelig havde vænnet sig til at kjøre med dem. Til at begynde med havde hun været rent ud bange, havde siddet og klemt Othar i haanden under den mest rasende fart og hvisket om at faa stige ud.

Dette blev aldrig tat notits af. Elsa lo hende op i øinene med de smaa, kridhvide tænder under det røde slør: «Og De skal være norsk

— og er ræd!»

Maren Ragna bed sine tænder sammen og tiede stille for nationens æres skyld. Men hun koldsvedede og var meget bleg.

— Det var nu ud i slutten af august. Den ulidelige hede havde givet sig en del, det havde regnet, og roserne mylrcde igjen frem. De tittede ud af havestakitternes tremmer, mørkerøde, store, duftfyldte, vældede udover murene lyserøde, deilige — hestene havde en rosenkvast øverst paa sæletøiet. Alt dette saa hun, naar hun strakte sig rigtig langt ud af kvistvinduet.Sandelig kom der ikke undertiden som en strømmende rosenduft helt op til hende!

Hun vilde ikke længer være med paa alle de ture og alt det, de kaldte moro. Hun vilde tusind gange heller være hjemme.

For hun var jo nu aldeles sikker paa, at hun skulde ha et lidet barn. Og det var saa høitideligt og saa underligt. Det var meget bedre at sidde i ro hjemme ved det aabne vindu ud i akasiernes tætte fine løvværk og drømme vaagne drømme.

Aa, det var henrykkende deiligt hare at tænke paa det lille barn! Hun havde ikke fortalt Othar det endnu, men idag — ja idag vilde hun gjøre det. Hvor underfuldt det var, at Gud vilde give dem et lidet barn, fordi de havde været saa uendelig glad i hinanden.

Othar var i godt humør, øvede nogle sydtyske folkeviser med mandolin, var forresten endnu mindre hjemme end før. Von Knaudt havde bragt dem sammen med flere andre.

Sperling, en tynd, smal fyr med briller, og fabrikant Richter, en rødmusset herre, der havde en feil i øinene, men humør lod det til der var i dem begge. Richter var rig, havde sin egen automobil, som de stadig fartede rundt med.

Det var en tidlig formiddag. Othar kom løbende trappen op.

«Vi skal en tur til Schlangenbad» — hanfor ind i sideværelset og rumsterede der, raabte saa derindefra: «Vil du være med?»

«N-e-i — jeg har ikke lyst.»

«Ja, naar du aldeles ikke vil saa — saa kjære, bli bare hjemme — jeg maa løbe — vent mig ikke til middag — adjø — adjø» — og han løb.

Men Maren Ragna sprang ud paa trappen og raabte nedigjennem den: «Du kommer vel

sikkert i eftermiddag?»

Langt dernedefra raabte han op: «Iaften

iaften, mein schatz.»

Havde han bedt hende noget mere om at følge med, havde hun nok gjort det — hun angrede næsten. Det var trist

at sidde saa alene igjen.

Skjønt det var ogsaa yndigt at være alene.

Hun var jo forresten heller ikke alene, for hun havde jo det lille barn. Hun smilte, bare hun tænkte paa det — det var næsten, som hun talte med det allerede. Hele dagen sad hun inde, syede, sang sine Lieder ohne Worte — det var saadan fred.

Ud paa eftermiddagen fik hun lyst til at gaa ud. Ned til dampskibsbryggen, derfra den smale sti langs Rhinen gjennem det tætte buskads. Der var en liden, aaben plet længer nede, der satte hun sig, en stor jasminbusk skjulte hende, seet ovenfra.

Foran hende laa Rhinens speilglatte Hade. Et stykke op til venstre var hotellets store, op-murede terrasse. Der sad folk deroppe ved desmaa borde, mange folk, latter og passiar klang ned til hende.

Hun foldede hænderne om det ene knæ og stirrede udover. For et spektakel det altid var, naar disse sydlændinger var sammen — som nu deroppe paa terrassen. Det var jo et virvar af latter og stemmer.

Pludselig blev hun opmærksom. Kjære, var det ikke Othars maade at le paa?

Hun tog buskens grene lidt tilside — men du store alverden, det var jo Othar, der sad deroppe — Othar og Elsa von Knaudt!

De sad ved et af de yderste borde paa terrassens runding. Hun saa Othar aldeles en face, han havde hatten bag paa nakken, som han pleiede, naar han var oprømt, albuerne paa bordet og stirrede ind i fräulein von Knaudts ansigt.

Hun havde sit orangegule silkeliv, ogsaa hun sad med albuerne paa bordet, ansigterne tæt mod hinanden — de lo og snakkede.

Maren Ragna stirrede og stirrede — hun kunde ikke forstaa — de skulde jo til Schlangenbad.

Der greb Othar om hendes haandled og holdt fast — hun stxåttede imod — hun slog ham paa kindet med sin vifte.

Othar bøiede sig endnu nærmere mod hende — hun kastede sig tilbage i stolen og lo. Saa lænede hun sig igjen over bordet — det saa ud, som de hviskede — nu greb han igjen hendes haand — Gud — tænk han kyssede den vist!Atter lo Elsa von Ivnaudt, kastede hovedet langt bagover, som hun altid gjorde, naar hun lo.

Othar hævede sit glas — et hoit, grønt glas — han holdt vist en tale — drak — saa paa hende igjen — og kastede glasset langt udover terrassens kant — hun hørte, det knustes mod stranden et stykke horte.

Igjen havde de deroppe begge alhuer paa det lille bord — deres ansigter tæt mod hinanden — de hviskede.

— Maren Ragna reiste sig hastig. Hun

brydde sig ikke mere om al se paa det. Hun forstod del bare ikke.

Hun gik hurtig langs buskadset op mod bryggen og hjem langs den gamle gulhvide mur.

Kanske hun skulde gaat op til dem?

Nei — nei. Hun vilde bare op til sit eget, gjemme sig der — sidde der alene.

Hvad mente han? Det saa jo ud, som han var forelsket i Elsa — slig havde han set ud ligeoverfor hende ogsaa! Gud — det var jo aldeles umuligt — men hvor besynderligt, at han kastede glasset.

Det var en dump, underlig følelse over hende den hele eftermiddag og aften. Det var ligesom en ond drøm — hun kunde ikke forstaa det.

Det blev mørkt, Othar kom endnu ikke. Underligt nok ønskede hun ikke heller, at han skulde komme. Hun var træt, vilde gaa tilsengs, han havde jo gadenøgle!Hun undrede sig over sig selv, at hun var ræd, dengang Othar blev borte flere dage. Det var ikke frygt, bun følte nu for noget udenfor sig. Hun var bare optat af dette

besynderlige, ufattelige.

Naturligvis kunde hun ikke sove — og hun vilde intet sige til ham — det kunde da ikke være en hallucination, hun havde havt. Nei, hun hørte jo tydelig, glasset knustes.

To gange tændte hun lyset og saa paa klokken. Endelig, der hørte hun ham, klokken var vel nærmere et — for en hjerteklap hun fik, da han aabnede døren. Men hun laa ganske stille. «Sover du?» sagde han sagte.

Hun svarede ikke, han klædte sig hurtig af. Hun blev liggende urørlig, stille — snart efter sov han tungt.

Saa borede hun sit ansigt ned i sin pude og græd stille — han vaagnede ikke.

— Hun havde aldrig kunnet like, at Othar vilde spise frokost i skjorteærmer, undertiden vilde han heller ikke ha vest paa. Hendes far gjorde det aldrig, og ikke onkel Adam naturligvis — selv kunde hun ikke like at gaa i morgenkjole, nei, hun vilde være ordentlig klædt, naar hun var oppe.

Hun var staat op før ham og havde sat frokostbordet istand. Nu sad han der rødmusset, solbrændt med aaben skjortekrave.

«Du er saa taus, Perleblomst.»Hun svarede ikke, gik ud og ind. «Er der noget iveien — delikate æg, dette, du.»

Hun svarede fremdeles ikke. Han saa op:

«Er du syg?»

«Nei.»

«Nu skal jeg ikke reise fra dig mere,» sagde han smilende — «kanske du kjedede dig igaar — Blomst?»

«Nei.»

«Aa, det var en storartet tur, kan du tro du kunde gjerne været med.»

Hun saa stort paa ham, vilde han virkelig ikke fortælle hende, at han havde været i byen og siddet paa hotellets terrasse med Elsa von Knaudt igaar eftermiddag.

Han havde spist og kastede sig i en stol: «Hvor kjedelig du er idag, Perleblomst, kom herhen.»

«Nei, jeg har travelt.»

«Skjmd dig da» — han plystrede melodier af Carmen.

Hun gik ud og ind og stellede. Pludselig, uden at hun næsten selv vidste det — for hun havde netop tænkt, at hun ikke vilde gjøre det, ikke paa nogensomhelst maade — stoppede hun op foran ham:

«Hvorfor kastede du det glas udfor terrassen igaar?» spurgte hun lavt.

Othars lille mund blev staaende kuglerund og aaben to sekunder.«Saa du os — spionerede du kanske?»

Hun saa alvorlig paa ham: «Det gjorde jeg

aldeles ikke.»

«0g dette har du ikke sagt et ord om, helt siden igaaraftes — tænk, at du kan være saa skjult,» sagde han bebreidende.

«Jeg ventede paa, du skulde fortælle det.»

«Du var kanske vaagen, da jeg kom hjem inat ogsaa?»

«Ja.»

«Det havde jeg aldrig troet, at du kunde forstille dig saa’n.»

«Det er jo ikke mig — men det er dig» — begyndte hun forbauset.

«Jo, du har skuffet mig ved dette — aa, jeg taber tilliden.»

«Men kjære dig da.»

«Du skulde jo løbet op til os paa terrassen med en eneste gang — istedetfor spionerede du — jo du gjorde — nægt det ikke — og laa her og lod, som du sov, da jeg kom hjem i al uskyldighed — jo man taber tilliden, Blomst, paa den maade.»

«Men hvorfor fortalte du det ikke?»

«Jeg havde virkelig ingenting at fortælle — vi kom ikke afsted til Schlangenbad før klokken seks — altsaa straks efter at du har siddet og beluret os, og kom ikke hjem før inat. Richters, von Knaudts og jeg — der har du hele historien.»«Ja, men du gik jo herfra klokken elleve.»

«Nn overdriver du voldsomt, klokken var meget over elleve, da jeg gik — saa vilde von Knaudt endelig spille et parti kegler — det var det hele.»

Maren Ragna svarede ikke og stirrede ud af vinduet.

Othar sad fremdeles i skjorteærmer i gyngestolen — han gyngede nu stærkt: «Jo, man

taber tilliden,» sagde han forurettet — «for det ligner dig slet ikke, dette.»

Det vibrede om Maren Ragnas mund, men hun sagde fremdeles intet.

«Men du kan vide, jeg skal glemme din mistanke» — vedblev han — «det lover jeg dig» han saa op paa hende og smilte: «Kom hid

da, Perleblomst.»

Et øieblik stod hun uvis, saa kastede hun sig ind til ham, hendes hoved laa ved hans bryst, hun græd voldsomt, hulkede, saa hele hendes legeme rystede.

«Nei, Blomst da,» hviskede han, «nu er det jo over — jeg tænker ikke mere paa det — jeg gjør sandelig ikke — se paa mig da.»

Han tog hendes ansigt op og saa hende ind i de taareblændede øine.

«Saa er vi gode venner igjen — ikke sandt?»

— Hun var taus, talte ikke mere, men saa af og til ligesom undersøgende bort paa ham. Han mærkede det ikke.— Sent om aftenen gik de udigjennem vinmarkerne, den vei, hun elskede, hvor stien bugtede sig opover, forbi det lille madonnabillede over stenbænken.

«Lad os sætte os her,» sagde bun sagte, saa ikke paa ham, men snoede sine fingre ind i hans. «Du — det er noget, som er saa høiti-deligt, saa det passer godt at fortælle dig det her under billedet af Guds moder — tænk, Gud vil give os et lidet barn, Othar.»

Han saa paa hende et oieblik stivt: «Det

kunde du saamænd gjerne ventet med,» sagde han kort.

«Jeg.»

«Ja, hvad skal vi med et barn hernede, det maa jeg rigtig spørge om.»

Hun fandt ikke et ord til svar, saa bare paa ham: «Vilde du virkelig ikke ønske, at vi skulde

faa et barn?» sagde hun tilslut sagte.

«Jo, naturligvis — en gang om nogle aar, men ikke nu — det kommer da sandelig ubelejligt.»

«Ja men det er jo Gud, der sender os det.»

«Begynd nu hare ikke at hli lig mor, du ogsaa, og blande Gud op i al ting.»

Mørket faldt hurtig paa, langt derude i stilheden ringede en enslig klokke. Hun skulde gjerne blit siddende der

længe, men Othar reiste sig og vilde gaa.Det var saa sørgeligt, at Othar ikke var glad for det lille barn.

Hun turde ikke tale om det, og det var jo forfærdelig leit, at hun ikke kunde nævne det, som hun gik og tænkte paa den hele dag. Bare hun antydede det, saa trak han paa skuldrene og sagde: «Huf!»

Igrunden var det stygt af ham — hun kunde sandelig ha mere grund til at sige: «Huf!»

For første gang var det ligesom et lidet «ug* i hende mod ham.

Hun sad og syede, der kom noget trodsigt i ansigtet, underlæben stod frem: Fy, hvor for-

færdelig stygt af ham!

Forresten var det nu heller ikke alene dette, som var leit. Bare hun tænkte paa den scene med Elsa von Knaudt nede paa hotellets terrasse, saa rørte det sig aldeles for brystet paa hende. Hun saa endnu hans ansigtsudtryk.

Den afskyelige Elsa mødte de hver dag, naar de spadserede, i hvid kjole, hvid blondeparasol og hvide spidse sko.Naar hun saa hende langt horte, fik hun næsten hjerteklap. Altid slog hun sig i følge med dem, og da talte hun og Othar saa rivende fort, at Maren Ragna slet ikke opfattede hvad de sagde. Og hun kunde godt forstaa, at Othar syntes, hun var stygt klædt mod Elsa. Hun kunde f. eks. ikke bruge spidse sko, da fik hun saa ondt i benene.

Aa, hvor styg hun vist var — labbede indtil-bens afsted med brede sko.

Det var meget, som var vanskeligt, naar en var gift — hare det, at en altid skulde være saa pen. Hjemme havde hun igrunden ikke bryd sig noget om, hvorledes hun gik klædt — havde gaat med gamle kufter og hatte efter søstrene.

Hvor meget lettere det havde været at leve før. Dengang havde alting været som en leg. At hun ikke havde saa mange venner og veninder som de andre unge piger og ikke kunde le og være saa morsom og livlig som de andre — det var igrunden ikke saa meget at bryde sig om.

Der fandtes nok andre sorger i verden.

F. eks. alt det med pengene, hvor leit var ikke det!

Onkel Adam sendte dem jo hver maaned en anvisning paa en bank. Det var jo storartet snildt af ham, at han vilde hjælpe Othar til flere kundskaber, saa han siden kunde faa større poster og tjene mere, nu han var gift.

Men det var forfærdeligt, hvor mange penge der gik — bare til bøger. Og de bøgerne fik ban ikke hjem heller, men de blev sendt til Heidelberg og skulde ligge der, til de flyttede did tilbage, og Othar igjen skulde begynde at studere.

Ellers sagde Othar, at han sparede alt, hvad han kunde. Han var mange gange flau lige-overfor sine venner von Knaudts og Richters, slig som han kneb paa skillingen, sagde han.

Igjen kom underlæben trodsig frem, og der kom nyver over øinene i den fine pande.

Ja, selv skulde hun da være saa sparsommelig, som bun kunde, det var ialfald sikkert. Hun kjøbte sig aldrig noget nyt, og de dage, Othar var ude paa alle disse turene, spiste hun ikke middag, saa sparede hun da det. Hun var ikke det mindste sulten, aldrig det gran.

Og ordentligt husholdningsregnskab holdt hun. Skrev op hver eneste pfennig, regnede og regnede sine husholdningsudgifter nøiagtig sammen for hver eneste uge.

Forresten, hvor ofte hun end regnede, og hvor stor umage hun gjorde sig, saa fik hun altid forskjellig facit. Det var jo igrunden stor skam, at hun ikke kunde regne bedre nu, hun var tyve aar gammel og gift og skulde styre hus.

— Nu havde Othar igjen slaat paa, at hun skulde skrive til onkel Adam efter flere penge — helst en klækkelig sum paa engang, sagde Othar.«Det er sgu ingen synd paa bam — mynten har han» — sagde Othar.

Nei, det var saa leit, hun vilde saa nødig.

«Kan du ikke la være at kjøbe saa mange bøger nu,» foreslog hun, «ialfald til vi er reist tilbage til Heidelberg.

«Du er noksaa sød, men spor af forstand har du ikke — hvorledes skal jeg studere uden bøger da, Blomst?» — han havde reist sig og stod med hænderne i lommen borte ved vinduet — «men ved du hvad,» vendte han sig halvt om mod hende, der var et listigt blink i hans øine, — «skal vi skrive til mutter og be hende gaa op til grinatusen?»

«Din mor — men det gaar da vel ikke an?»

«Ja, du ved da vel, at der har været noget maskepi dem imellem?»

Hun saa aldeles uforstaaende ud: «Maskepi?» sagde hun forbauset.

«Vær nu ikke saa gyselig uskyldig, gammel, gift kone, som du er — ved du ikke, at der har været noget kjærlighedsgreier mellem mutter og konsulen da?»

Med ungdommens forbauselse over, at gamle folk nogengang har været unge, sagde Maren Ragna i den høieste overraskelse: «Nei, er du

gal, det er da aldeles umuligt?»

«Nei, det er nok et faktum det, min pige» — han vendte sig leende om mod hende — «det var en tid, da jeg haabede, at jeg skyldteden gamle kavaler mit ophav — det var jo ganske bra at ha det lille pres paa ham, men efter min noieste beregning er det nok desværre ikke saa vel.»

Maren Ragna stirrede fremdeles i den hoieste forbauselse: «Nei, at dn vil snakke saaledes

om din mor.»

«Herregud,» sagde han og trak paa skuldrene.

«Vilde du virkelig onske, at din far ikke var din far,» vedblev hun.

«Synes du ikke, at et par hundred tusind er noget, du?»

Maren Ragna var fremdeles forbauset: «Tror du, de har været forlovet?»

«Hvor vidt det har gaat, ved saamænd ikke jeg,» og saa med et lystigt smil: «Kanske det er

for sine synders skyld, mor er saa gudfrygtig nu.»

Hun saa langt ud igjennem vinduet: «Hvor

rart det er at tænke paa — næsten ikke til at forstaa.»

«Du, synes du ikke, det var en listig plan at skrive til mutter og sende hende i ilden?»

«Nei, den plan kan jeg ikke like — jeg kan ikke engang udstaa den tanken» — hun rynkede øienbrynene.

Han sprikede fingrene ud i sine bukselommer, nynnede og gik op og ned i værelset.

«Find paa noget bedre, du da — mor — penge maa jeg ha.»

Hun saa forbauset paa ham, aldrig havdehan kaldt hende «mor» før. Hun blev endda alvorligere.

«Vi faar spare mere,» sagde hun rolig.

«Spare — spare,» han gjorde en grimace, idetsamme et braat sving bortover gulvet — «jeg har ikke hængt mig op for at spare — ja, jeg maa gaa — adjø — adjø.»

Hvad mente han? Hun blev siddende og stirre med store øine.

Han var vel kommet halvveis ned i trappen, da han kom styrtende op igjen, knugede og kyssede hende.

«Blomst,» sagde han bare.

— Hvor rart det var, at naar han kyssede og kjærtegnede hende slig, saa var hun ikke vond paa ham mere.

Det var underligt, for han var jo akkurat ligedan for det — men nu kunde hun ikke opspore det mindste gran af vrede i sit hjerte mod ham.ine venner tror, du er menneskesky, kom

og vær med til Niederwald idag ialfald — vær bare munter og snak som de andre — ildie vær saa forfærdelig beskeden og put dig bort i alle kroger — du er da m i n kone, husk paa det.»

Hun maatte tvinge sig for ikke at græde, det vibrede om hendes mund, som naar smaabarn sætter i storgraad.

«Naa, tak skjæbne — skal vi nu ha taarer igjen — du maa da indrømme, at det ikke evig og altid er hyggeligt, at ens kone sidder der som et murmeldyr — eller en sfinx — hvad du vil — naa græd nu ikke for det da, Perleblomst — du faar bare rød næse, det er hele resultatet.»

«Ja, jeg ved nok, du sjmes, jeg er styg.»

«Styg — tror du jeg vilde giftet mig med en styg kone — du er ingen blændende skjønhed, det ved du nok — men du har din charme, du ogsaa.»

— Den store Rhinbaad var overfyldt af folk.Der skulde spises middag paa dækket under de rod og hvidstribede solseil, bordene var dækket, de fleste pladse optagne, da von Knaudts, Richters og Othars kom ombord.

Det gjaldt i en fart at sikre sig pladse, hele selskabet blev derfor adskilt. Maren Ragna, der tilfældigvis befandt sig paa den ene side af dækket, fik en enslig plads indeklemt mellem to tykke herrer, medens Othar havde faat erobret en plads paa den anden side bordet midt imellem Elsa og frau Richter.

Hvor ensom hun følte sig. Othar kunde dog gjerne sørget for, at de havde faat pladse ved siden af hinanden.

Skjønt, det var igrunden deiligt at sidde alene ogsaa! Othar saa jo meget livligere ud, naar han var sammen med andre. Hvor nydelig han var, naar han sad derborte, snakkede og lo

— alle mennesker saa paa ham.

De smaa byer paa begge sider af Rhinen gled forbi hendes blik — hun havde saamænd god tid til at se sig om.

Elaaliggrønne vinmarker, tørre, solstegte høi-der med en liden ruin af en borg paa toppen, en by med spidsgavlede huse, atter en ruin og atter en by — og vinmarker — vinmarker — Gud

— hvor meget deiligere det var hjemme! Bare en fattig udmark hjemme, med viftende ormegræs og blaabærlyng, mens det susede i furu-træerne bortover moen!Maren Ragna sad i den dybeste hjemve og stirrede omkring sig.

Der var en masse damer ombord. Hvor liden og ubetydelig, hun folte sig mod dem alle. Hun saa bort paa Othar: Stakkars dig, som

har en saa lidet pen kone!

De havde knapt reist sig fra bordet, før de var fremme i den lille, solstegte by, hvorfra en taugbane førte op i høiden.

Deroppe var den herligste bøgeskov — som at vandre i umaadelige lysegrønne, luftige hvælvinger i den soltindrende dag. Den lille rød-mussede Richter bød Maren Ragna sin arm — aa — hvor alt, hvad han sagde, var hende ligegyldigt — hvormeget bedre det dog havde været at være i ro hjemme.

Foran gik Othar med frau Richter og Elsa — hun hørte, de talte om kjærlighed.

At Othar kunde gaa slig og tale om kjærlighed paa den Hotte maade!

Yeien førte bort til en slags underjordisk gang. Man gik indigjennem en port, vandrede saa en to — tre minutter i det dybeste mørke i en smal jordgang for saa pludselig at staa ude paa en solbeskinnet platform, hvor man dybt nede saa Rhinen bugte og sno sig frem i det lyse, solglitrende landskab langt, langt udover i det vide fjerne.

Nei, hun brydde sig ikke om at gaa gjennem den mørke gang — det var jo blot en kunstig effekt,det hele — hun vilde forresten hare bli bange derinde i mørket. Hun holdt sig bagerst af alle.

Men der saa hun Othar og Elsa forsvinde ind gjennem porten og uvilkaarlig, uden at hun selv tænkte over det, trængte hun sig frem og gik ind efter dem. De var alt et stykke inde i den mørke gang og mærkede ikke, at hun fulgte.

Det var bælgmørkt derinde, fugtige jordvægge paa begge sider — hun famlede sig sagte frem, foran sig hørte hun Othars og fräulein von Knaudts latter og høie udraab.

Pludselig hørte hun Elsas leende stemme hviske: «Slip mig!»

Og Othars: «Ved Gud om jeg gjør!»

Derpaa lyden af kys, og Othars stemme:

«Et til» — atter blev der kysset.

Saa Elsas biode læspende stemme, der sagde noget om «din kone» — hun opfattede det ikke helt.

Og Othars raa, lidenskabelige: «Fanden ta

sligt kjedsommeligt paahæng.»

Der hlev leet. «Vi maa gaa,» hviskede Elsa, «man lægger mærke til, at vi biir saa længe herinde.»

Og saa Othar: «Hvor skal vi mødes imor-

gen. Pus?»

Elsa hviskede: «Der hvor vi pleier, din

dumrian — skjønt nei, lad os reise til Frankfurt imorgen — vi tar ind paa hotellet.»

Igjen blev der kysset, saa blev alt stille.-----Aa Gud, hun var jo som i en grav

herinde. Hun styrtede frem, holdt sig med udstrakte arme i jordvæggen paa begge sider, snublede, forsøgte at løbe i det begsorte mørke — aa, om hun ikke fandt frem — om de glemte hende — hun var jo levende begravet — hun vilde skrige.

Hun blev gal af angst — aa Gud, der var en lysstribe, der blev lysere og lysere — der stod hun midt ude paa platformen i det blændende sollys.

Der havde ikke været en tanke i hendes sjæl paa andet end at komme ud af mørket.

Borte ved rækværket stod Elsa og Othar, de vendte sig forbauset rundt mod hende.

«Kommer du alene?» spurgte Othar.

Hun svarede ikke, men lagde haanden over øinene, som om sollyset blændede hende.

Othar kom hen og vilde ta hendes arm. Hun lod, som hun ikke mærkede del, gik hen til rækværket, blev staaende og se udover. Det flimrede for hendes øine og brusede for hendes øren. Jeg besvimer vist, tænkte hun.

«Man ser langt her,» sagde Othar.

«Her er vidunderskjønt,» sagde Elsa, «ak!»

«Jeg er ikke bra — jeg tror, jeg blev syg af mørket,» sagde Maren Ragna.

De vendte sig begge mod hende. «Sæt dig paa denne bænk,» sagde Othar — «det gaar vel over.» Det var ingen omhu, endsige ømhed ihans tonefald, snarere som en afbrydelse, han kjedede sig ved.

«Jeg tror, jeg besvimer.»

Det var nu Elsa, der tog hendes arm, ikke Othar. «Kom vi gaar denne vei tilbage,» sagde hun og førte dem nedad

en liden trappe.

Maren Ragna har en kjedelig evne til at ødelægge alt det, der kan være lidt hyggeligt — tænkte Othar — naturligvis paafund hele besvimelsen — hvorfor skulde hun ogsaa trave alene gjennem den gangen — han gjorde en grimace, som et dulgt smil — godt var det jo, hun ikke netop havde følge med os forresten.

De fulgte begge Maren Ragna hort til den lille restauration lige ved, hvor hun blev anbragt paa en sofa i det lille bagværelse. Othar gjorde mine til at sætte sig hos hende.

«Du kan godt gaa,» sagde hun med lukkede øine.

«Ja, du har vist bedst af at være alene — jeg sidder jo her lige ud paa verandaen» — og han forsvandt.

Der laa hun.

Det var noget, der var forbi — noget, der var knust.

Hun laa aldeles apathisk nogle øieblikke — tænkte ikke klart — Gud i himmelen, hvad var det, hun havde hørt?

Pludselig brusede det gjennem hende: Fy

— fy, at han er saa ussel — jeg havde aldrig,aldrig kunnet tro det, havde jeg ikke hørt det med mine egne øren.

Hun, som havde elsket ham over alle grænser — hun havde ikke tænkt paa Gud — ikke paa noget andet end hare paa ham — ham — dag og nat, og saa bedrog han hende slig.

Hun tik en boblende, heftig fornemmelse for brystet — aa ja — det var vist hendes hjerte, kanske hun døde.

Det var akkurat det samme, hun kunde gjerne dø. Naturligvis døde hun — det var noget sønderslidende indi hende, var det hendes hjerte, eller hvad var det.

Hun horte Othars raa, lidenskabelige stemme: Fanden ta sligt kjedsommeligt paahæng.

Maren Ragna fik en følelse i sit hjerte, hun aldrig før havde havt ligeoverfor noget menneske — hun hlev aldeles fortvilet rasende paa ham.

Fy, fy, det er afskyeligt, det er nedrigt — aa, jeg skulde gjerne slaa ham.

Paa samme tid, som vreden brusede gjen-nem hende, sneg der sig en besynderlig ligegyldighed over hende.

Yærsaagod, gjør akkurat, hvad du vil for mig — akkurat, hvad du lyster, naar det virkelig er sandt, at du er slig en, kan du gjerne gaa for mig.

Aldrig — aldrig vil jeg kunne være mod ham, som jeg har været.Hun blev brændende rød, trykkede begge sine hænder mod sit ansigt — det var som en bolge af fortvilelse og skamfuldhed skyllede over hende: Aa Gud, jeg skal jo ha et barn.

Jeg har jo git ham alt, jeg eiede, hele min sjæl, hele mit væsen — jeg har intet mere havt at gi.

Hun reiste sig pludselig op i siddende stilling og stemmede den flade haand mod sofaen:

Naturligvis vil og kan jeg ikke være længer hos ham — hun sagde det næsten høit — jeg taaler ikke at være her — jeg vil ikke være her.

Midt oppe i alt dette undrede bun sig over, at hun ikke græd.

For hun havde vished, kunde hun nok ha grædt, men ikke nu — nei, naar han var saa-dan, var han ikke værd en taare.

Det var det underlige, at hun aldrig havde havt saadan selvfølelse som i dette øieblik.

Kastede han vrag paa hende, var det sandelig værst for ham selv.

Saa kunde han da ha det saa godt.

Aldrig før havde hun tænkt paa, hvorledes det var at hade et menneske — aa Gud — nu vidste hun det.

Hun hadede — hadede — hadede ham.

— Skulde hun sige noget til ham? Nei, hun orkede ikke at snakke til ham mere — jeg reiser bare min vei!Aa, om hun kunde reise iaften — kunde slippe at være alene med ham et sekund mere.

Hun grublede og tænkte, hendes tanke var klar og skarp.

Jeg reiser imorgen, naturligvis skal han igjen ud paa en tur, saa tar jeg hurtigtoget nordover klokken tolv — jeg siger ikke et ord — hvad kan det hjælpe — jeg ønsker ikke engang, at det skulde bli anderledes nu, naar han virkelig er saa falsk.

Jeg reiser til onkel Adam — ikke hjem til far og mor og søstrene. For søstrene vil bare fritte og spørge — og dette har ingen noget med.

Han er ikke den, jeg troede, og saa gaar jeg min vei, det er det hele.

Aa, men tænk den lange vei hjem alene.

Det er det samme — afbrød hun sig selv — jeg maa — jeg maa.

Hun, som havde været ræd for alt, og gruet for alt hele sit liv, følte med engang noget uafhængigt, selvhjulpent over sig.

Jeg skal greie mig saa godt alene — jeg vil hare væk herfra.

Det brusede indi hende.

Ude paa verandaen hørte hun Othars latter. Uf, for en styg latter.

Aa Gud, jeg har været aldeles forblindet —-hvorledes har jeg været igrunden.

Hun brændte i kinderne, øinene var klare oglysende: Jeg vil ikke dette længer — ved Gud

i himmelen, jeg vil det ikke.

Der lukkede Othar paa doren, blev forbauset staaende og stirre paa hende i den halvaabne dør.

«Jeg troede, du var syg.»

«Jeg er bra nu — skal vi ikke reise?»

«Jo, vi venter blot paa dig.»

— Othar var meget omsorgsfuld for hende paa tilbageturen, sad den hele tid paa dampskibet med sin arm beskyttende bag hendes ryg paa bænkens rygstød. Hun lænede sig ikke et øieblik tilbage, saa heller ikke paa ham, sagde til at begynde med ikke et ord, men stirrede med et besynderligt, trodsigt udtryk i det bløde ansigt langt ud i det fjerne. Men da Richter begyndte at tale til hende, blev hun pludselig livlig. Hun havde selv en følelse af skjærpet intelligens — var knakende ligeglad med, hvad hun sagde.

Aldrig i sit liv havde hun været saa lidet generet ligeoverfor fremmede mennesker.

Hun hørte Richter hviske til Othar: «Din

frue er jo pikant» — efter hvilken udtalelse Othar vilde lægge sin arm om hendes liv. Hun reiste sig straks, sagde, at hun frøs, orkede ikke at sidde stille længer. Richter fulgte efter hende bortover dækket. Straks efter var de fremme.

Da de gik op af trappen til sit hjem, sagde Othar: «Jeg føler mig nu endel restitueret eftermin slaphed i sommer — ja, synes ikke du ogsaa, at du mærker bedring?»

«Jo ubetinget.»

«Ja, jeg er slet ikke bra — du maa ikke tro det — men jeg er nu ikke af den sort, der sparer mig — det er bedst, vi

reiser tilbage til Heidelberg en af de første dage. For din skyld har jeg intet sagt om tilbagereisen, da jeg forstaar, at dette idylliske liv tiltaler dig.»

«For min skyld skal du ikke gjøre den opofrelse at bli her.»

«Hvor knibsk du er iaften da.»

— Maren Ragna sov ikke et øieblik den hele nat. Det brusede og stønnede gjennem hende den hele tid.

Nei, dette kunde hun ikke mere — hun maatte bort.

Penge til reisen havde hun ikke, men naar hun solgte den gamle perlebrosche, der efter oldemor gik i arv til alle i slægten, som bar navnet Maren Ragna, saa fik hun nok til hjem-reisen. Hun havde altid hørt, at den gamle brosche var meget værdifuld.

Tankerne hvirvlede rasende hurtig gjennem hendes hjerne.

Men hun græd ikke.un stod op et par timer, før hun pleiede

— Othar sov fast. Uf, han lignede en tyk, pen gris med lyserod hud, som han laa der og sov. — Hun var febrilsk og opspilet, følte ikke, at hun ikke havde sovet, pakkede sin lille haandkuffert omhyggelig og satte den ind i et skab, forat Othar ikke skulde se den.

Bare klokken blev saa mange, at butikkerne blev aabnet, saa hun kunde komme ud for at faa broschen solgt. Hun var saa nervøs, at hun ikke kunde sidde i ro et øieblik.

Gudskelov, Othar vaagnede ikke, før hun gik ud.

Hun næsten løb gjennem gaderne, kom netop, som den gamle jøde i den lille antikvitetshandel aabnede sin dør og stak sin store næse ud i den morgenfriske gade. Han tog to par briller paa for at se paa broschen. Maren Ragna fik aldeles hjerteklap — tænk om han ikke vilde kjøbe den.

«Hvad forlanger Madame?»

Hun nævnte en sum.

10 — Zwilgmeyer: Maren Ragna.«Vil Madame flaa en stakkels jøde, formeget

— formeget» — han fægtede med armene over sit hoved.

Hvormeget vilde han da give? Det var en liden sum. Hun regnede efter, det strak til til billetten, men næsten intet til mad under reisen.

Ja, det var det samme.

For en lettelse, da hun holdt pengene i sin haand — aa, hvor forfærdeligt, at oldemors brosche skulde bruges til dette!

Der kom et øiebliks fortvilelse over hende. Hvorledes skulde dette gaa! Saa usigelig forladt hun var.

Det var jo det, at hun aldrig havde været vant til at ordne noget paa egen haand — og saa den lange — lange reise alene!

Ja, men hun maatte reise — hun vilde reise

— dette var hun for stolt til at leve videre i — hun lob atter hjemover med brændende kinder.

Naar hun siden tænkte tilbage paa denne morgen, forekom det hende, som hun aldeles ikke havde tænkt paa noget — bare som et hvirvlende brus af følelser, hele hendes sjæl.

Enken Mayer raabte efter hende i trappen med melkeregningen. «Send den op iaften til herren,» vendte hun sig om mod hende — da er jeg langt borte, tænkte hun.

Hun stod et øieblik udenfor doren, for hun gik ind, og pustede dybt ud.

Othar stod og barberede sig. «

Det var dacn voldsom aktivitet,» sagde han, «at du alt har

været ude.»

Hun svarede ikke, gik ind i sideværelset.

«Du» — han skar ansigter under barberkniven, «jeg maa en hastværkstur til Frankfurt idag paa grund af vor snarlige reise — hører du, hvad jeg siger,» raabte han.

«Ja.»

«Du har vel ingen penge?»

«Hvor skulde jeg faat dem fra,» raabte hun tilbage.

Han kom frem i døren og tørrede sig med et haandklæde: «Jeg synes, du er saa —

jeg kan ikke forklare, hvorledes jeg synes, du er.»

Hun skjænkede op kaffe, svarede ikke.

«Der staar ligesom kulde af dig» — han tørrede sig fremdeles omhyggelig i ansigtet — «be-gynder du at bli lunet, det har jo været det gode ved dig, at du har været saa kemisk fri for denslags — men du alverden, er klokken alt saa mange — du er nok tøet op, til jeg kommer hjem igjen, kjender jeg dig ret.»

Han vilde kysse hende, men hun afværgede det, saa heller ikke paa ham.

Han saa forskende paa hende: «Død og

pine,» sagde han raskt — «ja, som du vil» — han snurrede sig rundt paa hælen og gik hurtig.

To, tre sekunder stirrede hun paa døren, han var forsvundet ud af.Tænk, saadan er livet — brusede det gjen-nem hende.

Hun havde ingen tid at spilde, ingen tid at tænke, ingen tid at sørge — det var endnu noget, hun maatte gjøre — hytte kjole — og — og hun maatte skrive et par ord til ham.

Med skjælvende hænder fandt hun frem pen og papir og skrev: «Jeg reiser hjem til onkel

Adam — du ved nok hvorfor.»

Det var det hele, hun stak det op i lampeglasset, forat han sikkert skulde finde det, greb saa den lille haandkuffert, vendte sig ikke rundt en eneste gang og løb nedad trappen.

Enken Mayers sorte øine var atter ude af hendes dør.

«Se, se, skal den naadigc frue ogsaa ud at reise og more sig, det holder jeg med den naa-dige frue i, det er dog ikke blot de velsignede mænd, der skal have den forret.»

Maren Ragna hørte hendes stemme helt ud paa gaden. Hun løb afsted. Toget stod alt ved stationen, da hun andpusten kom løbende ind paa perronen.

Det var saavidt, hun fik kjøbt billet og styrtet ind i en tredie klasses kupé.

Saa brusede toget afsted.e kjendte, spidse, rødbrune hustage mellem de

deilige gamle træer, en stump af Rhinens dovent glidende, lysegraa vand — der var den besynderlige lille kirkegaard med perlekran-serne og røde og grønne silkebaand paa gravene bag den høie, hvide mur.

Saa var det borte altsammen. Hun lænede hovedet mod væggen og lukkede øinene — hvor dødsens træt, hun var.

Den, der bare kunde faa sove — sove.

Hun for op, nei det var jo umuligt. Den uvirkelige følelse, hun havde havt den første tid, efterat hun havde forlovet sig, kom igjen over hende.

Var det hende selv, dette, der sad her mutters alene i en jernbanekupé i det fremmede land — og var det forbi alt det, som havde været hendes himmerig paa jorden?

Det var ikke til at fatte.

Den forunderlige tillid, hun havde faat til ham, den var borte, som avner for vind. Saaledes havde han vel holdt det gaaende længe med Elsa — og her havde hun gaat ogødslet alt, hvad hun havde at gi af kjærlighed, hun havde ikke mer, han havde faat alt.

«Aa —» sagde hun ganske høit. En bondekone ved det andet kupévindu vendte sig for-bauset og saa paa hende.

Nei, det var forbi — forbi — forbi alt det der — om hun end vilde, hun kunde ikke føle mere for ham.

Mon andre kvinder er ligedan, tænkte hun, mon kjærligheden kan bli forbi slig med en eneste gang, eller holder de krampagtig fast paa det lille svaiende halmstraa af tillid, der endnu kunde være igjen?

Og tilgiver og glemmer.

Og g'aar slig usikker og kjæmper dagene lang.

Nei, jeg er ikke saadan, jeg kunde del ikke, jeg vil aldrig, aldrig mere se ham.

Men — Gud — her gik hun med hans barn. Det var saa rædsomt, at det var ikke til at beskrive.

Hvorledes skulde det gaa altsammen?

For første gang kom hun til at tænke paa onkel Adam, hvad han dog vilde sige, naar hun nu kom hjem.

Og far og mor derhjemme — de vilde nok sørge over dette.

Men jeg kan jo ikke gjøre andet, jamrede hun.

Pludselig blev hun brændende rød: Tænk, at kaptein Horten havde ret i del, han sagdedengang. — Gud i himmelen, hvor forblindet hun havde været.

Det maatte være frygteligt at møde kaptein Horten igjen.

Det brusede, sydede gjennem hende af alle de oprevne følelser, der hun sad med blussende kinder og vidt opspilede øine.

Og toget slingrede, pustede og ramlede nordover opigjennem Nordtysklands gulgraa sletter i piskende regn og østenvind, der feiede henover det flade land. Træerne tyndedes efterhvert paa løv, snart var det blot de nøgne grene, der bugtede og vred sig i den tunge vind.

Nedover kupévinduets glas randt bække af regnet.lokken var omtrent seks om eftermiddagen,

da Othar kom springende op af trappen to tre trin af gangen, i haanden bar han forsigtig et hvidt papir med kager. Han var nyklippet og havde nyt, lakserødt slips.

— Det var da mærkeligt, at hun ikke var h jemme. Hun pleiede da at holde sig ved huset som en anden huskat — naa ja, hun kom vel snart.

Papiret med kagerne hlev fristende lagt midt paa bordet. Saa rent ud utækkelig hun havde været, da han reiste idagmorges, saa havde han alligevel kjøbt disse kager. Ja, det var snildt af ham, dette. Hun maatte jo bli rørt over det — sandelig havde det ikke været temmelig brydsomt at ha omsorg for dem hele veien.

Han tændte sig en cigaret og satte sig i gyngestolen, gyngede sagte og blæste røgen i ringe op mod taget.

Hvor den Elsa dog var et forførende stykke kvi ndemen neske.

Deilig var hun — kinder.

bare de solbrune, bløde Hvorledes var han egentlig kommet op i dette? Ja, hvem kunde staa sig for sligt — han kunde det ialfald ikke.

Slig som hun havde været idag — ha — ha.

Forresten havde de været uforsigtige idag — portieren paa hotellet kjendte ham igjen fra den gang, Maren Ragna og han havde hoet der. Han strakte sig i stolen. Nu følte en da, at en levede!

Det maatte være noget ved selve luften her ogsaa — en blev gær'n i denne luften. — Han smilte op mod taget, gyngede stærkere.

Gud fader fri og bevare mig — tænk paa graasvarte taagen hjemme nu og skidden issvul

— her var jo luften klar og let som midsommertid — huf, det svarte, tunge landet deroppe!

Men ialverden hvor blev dog pigebarnet af

— han for op. Nu havde han siddet her nær indpaa en time og ventet.

Sulten var han sandelig ogsaa. Kjære, hun vidste da, at han kom hjem nu og trængte mad.

Gaa ud og lede efter hende — nei det var han da sandelig for træt til. Det var da grænser for hans kræfter ogsaa.

Han vilde spørge enken Mayer, om hun havde nogen greie paa hendes spadserture. Han orkede ikke at gaa trappen, blev staaende oppe ved rækværket og raabe ned.

Enken Mayer var der straks.

Den lille frue — ja hun vidste jo ingenting, ingen fortalte hende noget, og ingen spurgtehende, men hun havde saa sine egne tanker — den lille naadige frue var vistnok reist ud paa en liden fornøielsesreise, hun ogsaa — med reise-væske og mørk reisekjole var hun gaat nedover trappen her kl. tolv omtrent, siden var hun ikke kommet igien. Men den naadige herre skal ikke hli ulykkelig, for hun havde intet reisefølge,

det kan jeg forsikre----------for jeg tog min hat

paa og gik efter hende — jeg tænkte, at den naadige herre nok vilde takke mig derfor ganske ensom gik hun paa Nordbanetoget, og jeg saa hendes ansigt i kupévinduet og lad mig dø, her jeg staar, hvis det ikke var hvidt som en kalket væg, min herre!

Othar havde lyttet med aaben mund og store øine. Fanden — hvad var dette.

Han gik nedover trappen og begyndte nærmere at udspørge enken Maver.

Det var en rivende ordstrøm fra hendes side, men hun vidste intet mere: »Forresten, den

naadige lille frue var ikke af de lette mennesker, naadige herre, — de øinene talte ogsaa sil sprog, min herre.»

Nei, dette var ufatteligt! Hvor i pokkers skind og hen havde mennesket gjort af sig? Hun havde dog ingen bekjendte her i nærheden. For ikke at tale om venner, det var jo en vare, som pigebarnet i det hele ikke brød sig større om.

Han løb igjen op i deres ledighed.

Det var umuligt, at hun kunde have nogenmistanke til ham og Elsa — de var jo saa forsigtige, at det grænsede til det latterlige.

Om end saa var, at hun kunde faat nogen tæft af det — hvorledes ialverden kunde hun faat snusen i det forresten — saa var virkelig denne slags anstalter for meget.

Han rumsterede oppe i deres leilighed, men fandt intet, der bragte ham paa noget spor. Alt var pent og ordentlig, som det pleiede — men hendes toiletsager var horte.

Han plystrede svagt og gik ind igjen i stuen: Hvad i himmelens navn betydde dette?

Der saa han papiret i lampen: Jeg reiser hjem til onkel Adam — du ved nok hvorfor.

Han satte i en ed: «Naa, saa skulde da — er jentungen blit forrykt, sligt gjør man da virkelig ikke.»

Nei, min godeste.

Han gik i sindsoprør op og ned i væi'elset.

Hvem kan fortænke en mand i, at han ønsker lidt variation i konfekten.

Huf, denne kvindernes hyper-nærtagenhed — Herregud, hun har mig da sikkert forvaret i ægteskabets aaletine.

Hun er spikende gær'n, pigebarnet — det skulde se net ud, skulde en falde paa sligt ved den første anledning.

Men hvilke følger yil ikke dette ha for mig?

Der kommer hun hjem og sætter himmel og jord i bevægelse, og den gamle spytslikker der-hjemme, han er istand til at sætte mig kniven paa struben og hent frem afbryde alle pekuniære tilgange.

Det er jo skammeligt, dette, paa denne infame maade at blotslille mig.

Hvem skulde tro, at hun kunde være saa raffineret.

Hun v a r sød i begyndelsen, del var en charme ved hende — men Herregud.

Men dette kan bli yderst ubehageligt for mig, hvad er her at gjøre?

Reise efter hende! Hun har syv otte timers forsprang med hurtigtoget.

Havde han bare kommet hjem ved totiden, men det var Elsa, der ikke vilde gi slip paa ham.

Fanden ogsaa!

Her gaar jeg sulten og tørst og aldeles udmattet — det er virkelig grænser for min styrke ogsaa — med mit elendige nervesystem.

Han gik fortere frem og tilbage — frem og tilbage, dreiede braat i hjørnerne, saa hans frakkeskjøder svingede.

Hvor man dog kan ta knakende feil af et menneske — hvem kunde tro, at de blide øinene skulde gjeinme paa slig udspekulert djævelskab som at flygte paa den maade!

For dette var jo flugt rent ud.

Men hun skulde faa det betalt — hun skulde komme til at angre dette spiket. For ennydelse, det skulde være at la hende føle respekten.

Du store alverden, hvor sulten han var.

Han kastede et blik paa kagerne — nei spise kager nu — det gjorde han dog ikke.

Om han end blev syg af sult — han var ikke langt fra det, kjendte han.

Reise efter hende hjemover!

Det vilde være en lystelig reise — og en lystelig hjemkomst.

Forresten det vilde ikke være rigtigt heller, at reise fra mine studier netop nu — det vilde rent ud stride mod mine principer — hvor havde jeg ikke lagt min studieplan an, da jeg reiste herned — og saa nu kaste det hele paa baaden.

Nei, min godeste Maren Ragna, det faar du mig dog ikke til.

Men vil jeg ikke rent bli syg, saa maa jeg spise nogle af disse kager—jeg er komplet nødt til det.

Denne rumkage var delikat! Han vandrede frem og tilbage paa gulvet og spiste. Ja, det er meget, man skal giennemgaa i denne verden ogsaa!

En ny kage. Nei det vilde være uklogt af mig at reise efter. Maaske hr. grinatusen ikke vilde sende mig herned igjen, og saa stod jeg der pent.

Idethele vilde det være altfor ubehageligt nu at fremstille sig derhjemme — de forstaar joikke min karakter, de mennesker! Jeg som mener det saa godt.

Han blev lidt rørt over sig selv, var henne i speilet og saa paa sig.

Sandelig ser jeg ikke daarlig ud. Ja, den slags kan nok ta paa. Han trængte nok at styrke sig — den ottende og sidste kage forsvandt langsomt.

— Alt vel overveiet, han hlev iro og afventede historiens videre udvikling, det maatte jo snart bli en ende paa denne tingenes tilstand.

Gad vide, hvor Elsa vil gjøre af sig i aften? Jeg sagde jo til hende, at jeg var nødt til at være hjemme.

Det er varme og liv der! Det er andet hedt blod i kvinderne her end derhjemme.

— Ja, jeg holder ikke ud at sidde her og pøni-tere, fordi om en forskruet kone farer op gjen-nem Europa som et galt menneske.

Han greh sin hat, satte den en liden smule paaskjæve og gik ud.et var en kold, blæsende aften, da toget

stansede ved stationen hjemme. Det var bælgmørkt. Nordenvinden kom feiende med korte, iltre tag indover den aabne perron, bragte gaslygterne til at Ilamme urolig, folk lob ilsomt, det var ikke veir til at staa stille i. Den stramme stationsmester bevægede sig frem og tilbage med nogle papirer i haanden, endel bæregutter blaaste i fingrene for at holde varmen.

Idetsamme Maren Ragna steg ud med sin lille reisevæske, kom der et ulende vindstød, der næsten kastede hende tilbage.

For rædsomt veir — men Gudskelov hun var hjemme — hjemme!

Det havde været en forfærdelig reise. Hele den sidste dag ubehjælpelig sjøsyg paa det sling-rende tog.

Hvor dog luften kjendtes herlig og ren mod den gyselige kupé. Men saa barskt her var. Det var som staal i luften. Det isnede gjennem hende, hun gik fortere — de kjendte gader, hvorhusene dog var lave, og hvor de ligesom laa trykkede af mørket. Og saa denne usigelige barskhed. Rundt gadehjørnerne kunde en g'jerne tro, at hele nordpolen kom sættende lige lukt paa en.

Men dette var hjemmet. Aa Gud, her var trygheden.

Skjønt hun nu kom hjem paa denne maade, saa fandtes der ikke noget bedre i verden.

Hun dreiede fra Storgaden op over Havnegaden. Der laa kaptein Hortens hus. Endda lavere, endda mere trykket ned end de andre, der var mørkt i hans ledighed.

Kanske han er oppe hos onkel, tænkte hun

— men ham vil jeg ikke se nu — hun stoppede op — jeg gaar bagveien, tænkte hun videre, og gik tortere.

Hun kom forhi klubben, maatte gjøre en sving ud paa fortauget, forbi den lille, lave trappe med jerngelænderet. Hvor faa folk hun mødte, men hun hørte skridt tæt bag sig, havde hørt dem længe, helt nede fra klubben.

Pludselig kom der en skikkelse op paa siden af hende, den bøiede sig lidt og saa hende ind i ansigtet.

«Du forbarmende Gud!» — sagde en stemme

— «er det alligevel Dem?»

Hun saa forfærdet op, det var kaptein Horten. «Ja, det er mig,» sagde hun alvorlig.«Har jeg ikke gaat her bag Dem,» vedblev han, «og set paa denne Deres maade at gaa paa

— ingen anden gaar som De, jeg syntes, det maatte være Dem, og jeg syntes, det var umuligt

— er De alene?»

«Ja — jeg kom med toget nu.»

Han saa hende igjen ind i ansigtet: «Er der

— er der noget i veien — frue — jeg synes, De taler saa —.»

Hun bøiede hovedet: «Ja,» sagde hun sagte

«der er det — der er noget iveien.»

«Lad mig ta Deres væske,» sagde han hurtig, «De behøver ikke at snakke — sig ingenting — nu er De jo hjemme »

«Gudskelov.»

«Ved Deres onkel ikke, at De kommer?» «Nei.»

«Har De reist alene den lange vei.»

«Ja» — hun følte graaden i halsen.

Han mærkede det straks: «Nu er det jo over, nu er De jo hjemme.»

Hun kunde ikke svare mere for graaden, hele hendes ansigt fordreiede sig, hun vendte sig bort, forat han ikke skulde se det.

Der blev ikke talt mere, de gik hurtig ved siden af hinanden den lange gade opover. De saa med engang begge, at der var lys paa konsulens kontor. «Skal jeg ringe paa?» sagde han sagte.

11 — Zwilgmeyer: Maren Ragna.«Nei, jeg gaar gjennem porten.» Han fulgte hende rundt huset til bagdøren: «Skal jeg folge Dem ind?» sagde han hurtig.

«Nei tak» — der var lidt forbauselse i hendes stemme. Han rakte hende væsken uden at ta hende i haanden, tog hatten af og gik hurtig bort.er var ingen i den ydre gang, hun satte

væsken fra sig og gik den kjendte vei ind til kontoret. Et oieblik stod hun stille udenfor kontordøren, hun horte onkel Adam kremte, nei, hun vilde ikke banke paa, aabnede sagte døren og gik ind.

Onkel Adam sad ved sit skrivebord med den skaldede, blanke isse under lampens stærkt grønne kuppel. Hele værelset laa ellers i tusmørke.

«Hvcm er det?» sagde han, uden at vende hovedet.

Hun kunde ikke svare, bevægelsen overmandede hende, han saa sig hurtig rundt, skjøv brillerne op i panden, saa paa hende et sekund, tog saa hurtig lampen og kom mod hende.

«Ser jeg syner!» — han løftede lampen høit.

«Nei det er mig — onkel Adam.»

«Saa er det noget galt — barn.»

«Ja, det er det.»

«Hvad er det — sig det med en gang.»

«Jeg er reist fra ham, onkel Adam.»

«Hvorfor?»«Han bedrog' mig.»

« Hvorledes?»

«Han har en kjærlighedshistorie med en dame dernede.»

«Saa naa» — han satte lampen fra sig og kom nærmere mod hende.

«Jeg vidste, det vilde ske før eller senere — tak, at du kom til mig da, barn — her er hjemmet dit, ved du» — han klappede hende paa kindet gang paa gang og fik liende til sæde i sofaen — «græd ikke, barn.»

«Aa, onkel Adam, hvor snild du er,» græd hun, «du advarede mig jo — men jeg var aldeles forblindet.»

«Ja, ja, du var det — vi har alle vort at angre.»

«Du, onkel Adam, jeg vil fortælle alt med engang — jeg skal ha et barn.»

«Stakkars liden — stakkars liden.»

Hun begyndte at storhulke, han kom med vand, men kunde ikke faa hende til at drikke og kunde ikke faa reisetøiet af hende. Saa jab-bede han ovenpaa efter frøken Broman.

«Min broderdatter er kommet hjem,» sagde han glubsk med sine runde øine stivt fæstet paa frøken Broman. Hvis du spor om noget, skal du faa en ulykke — sagde hans udtryk tydelig nok uden ord.

Frøken Broman forstod — og spurgte ikke. Snart laa Maren Bagna i sin egen seng i sit egetværelse. Hendes tætte, svære haar laa udover den hvide pude, onkel Adam holdt hende i haanden, men hun hulkede og græd endda, kunde ikke holde op.

«Nu skal du dod og pine sove, barn. Du burde kanske ha nogen medicin, men det er noget skidt altsammen — din sunde natur greier det nok — saa — saa — sov nu.»

— Men oppe paa sit loftværelse laa kaptein Horten i sin seng, kastede sig frem og tilbage og kunde ikke sove: Det asen af et mandfolk,

hvorledes har han opfort sig mod det fine menneske — intet tør jeg sige — og intet kan jeg gjøre — hvorfor kunde jeg ogsaa være saa ufor-staaende og taktlos at spørge, om jeg skulde folge hende ind, som om jeg havde nogen ret til at beskytte hende.Madam Olafsen sad i den blege vintersol bag sine kuglerundt klippede myrter i hospitalets lave vindu, da postbudet stak et brev ind af hendes dør. Brillerne kom omhyggelig paa, og hun læste.

«Kjære mutter.

Her kommer din bedrøvede gut og lægger hovedet i dit skjød og her din milde haand stryge alle sorger og alt ondt bort fra hans pande. For du har naturligvis hørt skandalen, det er vel hvisk og tisk og sladder i alle kroge derhjemme over dagens store nyhed, at Maren Ragna over hals og hoved er reist hjem. Ja, hvad synes du? Rent ud rømt. Jeg kalder det hent frem en skandale. Jeg kommer hjem fra en liden forretningsreise, aldeles umistænksom, tænker paa ingen ting, som leit er — og saa er hun horte. Et par ord paa en lap papir laa igjen med kort og godt: «Jeg reiser» uden større begrundelse af denne hendes besynderlige adfærd.Hvis jeg' ikke havde baaret hende paa disse mine hænder, bogstavelig!

Ja mutter, det er haardt, haardt for et hjerte, der er omt som mit. Selv om jeg, jeg gjør mig ikke bedre, end jeg er, kunde ha en liden uforsigtighed eller uregelmæssighed at bebreide mig — hvem har ikke det — saa er dette for meget, og aldeles uhørt at blotstille mig paa denne maade for verdens kolde øine. Mærkelig nok nærer jeg imidlertid endnu megen godhed for pigebarnet — jeg mener min kone — trods denne hendes forskruede handlemaade og skal virkelig glemme det hele og tilgive hende, det er min bestemte hensigt. Hun er formodentlig endnu saa oprørt, at mine forsonende ord intet indtryk vil gjøre, men jeg fik den tanke, mutter, inat paa mit søvnløse leie, om du, som en god, gammel bekjendt af konsulen, kunde ta dig en liden tur ned paa kontoret og tale med ham om denne yderst ubehagelige sag baade for mig og min kone. Sig ham, at jeg venter hende med aabne arme, naarsomhelst. Jeg kunde jo selv komme hjem, men netop paa dette punkt at afbryde mine studier, nu naar de netop skulde begynde at ta fart, finder jeg meget uklogt. Maaske det ogsaa nok er bedst, at gemytterne kommer lidt i ro, før jeg kommer hjem, paa frastand vil de nok se det latterlige i det hele.

Med hensyn til min sundhed havde den jo bedret sig betydelig, før dette indtraf, om jegend stadig led af daarlig fordøielse med alle dertil hørende ubehageligheder — hvilken tilstand mine nerver nu befinder sig i, kan du

maaske ha en svag formodning om, naar du hører, at jeg inat sov en time og tyve minutter akkurat.

Din altid hengivne søn.»

Madam Olafsen tog sine briller langsomt af: «Nu har han faret uvørrent igjen,» sagde hun stille hen for sig.

Hun sukkede tungt og saa dybt betænkelig ud, saa reiste hun sig, fandt frem den brune kaabe og gik stille, som hun gik til kirke, under de store kastanjetræer nedover til konsulens hus.

Han var paa sit kontor og holdt netop paa med megen rabalder at skuffe koks ind i sin ovn. Han hørte ingen banking og blev først opmærksom, da den brune kaabe stod i døren.

Han blev staaende med løftet øse i haanden, glemte at lukke ovnsdøren og stirrede med runde øine uden et ord.

«Undskyld, at jeg kommer» — hun neiede.

«Værsgod — værsgod!»

«Det var det — konsulen maa undskylde — men jeg har faat brev fra Hans.»

«Den hallunk,» för Lødrup op, «kom ikke og snak om den slubbert under dette tag mere.»

«Ja Gud bedre det, han har nok faret galt afsted, lader det til.»

«Galt — ødelagt hele livet for det unge pigebarn, det har han gjort.»«Ja det er saa ilde,» — hun rystede paa hovedet — «han er saa let at lokke, han Hans,

ser De.»

«I)en er let at lokke, som efter vil hoppe,» konsulen gik i sindsoprør op og ned — «du skulde se, hvor knust barnet er, som hun ligger deroppe» — han gjorde et kast med hovedet op mod loftet — «bedraget hende har han rent ud, havt forbindelse med et andet kvindemenneske

— jo det er deilige greier.»

«Jeg vilde be konsulen saa pent —» indskjød madame Olafsen.

Han ænsede ikke, hvad hun sagde, stillede sig tæt ved hende: <Hvad er der igjen af hen-

des liv efter denne dag — ikke er hun enke

— ikke er hun nogenting — hun er rent ud en uting — og det kan vi takke den svinehunden for.»

Madame Olafsen saa ned i sit skjød, hun havde tat hanskerne af, sad nu og strøg dem glatte, først den ene, saa den anden. Pludselig saa hun op paa ham med de store, lyse øine i det graablege ansigt.

Det var bare et sekund, saa slog hun igjen øinene ned. Men han havde mødt hendes blik, brød tvert af, gjorde en sving henover gulvet og blev staaende borte i vinduet med ryggen til med sin skaldede isse og den hvide krans af haar.

Der blev stilt.«Hvad var del egentlig, du vilde?» spurgte han, han stod endnu med ryggen til.

«Konsulen maa ikke være vond, for jeg kom

— han skriver og her mig gaa ned til Dem, han Hans.»

«Saa.»

«Men jeg er ræd, De bare er blit vond paa mig»

— han vendte sig om og gik bort til hende — «og det var nu det værste, som kunde hænde — for havde jeg ikke havt Dere at ty til, havde det set ilde ud for mig i livet.»

«Hold op med det» — han slog ud med haanden.

«Ja, jeg maa helst kalde Dere for en støtte, slig Dere har været mod mig.»

«Ja, du har havt dit i livet.»

«Jeg trængte vel at bli ydmyget — min ungdoms overmod var stort.»

Han gjorde nogle korte, iltre svingninger bort over gulvet.

«Neigu var du ikke overmodig.»

Der blev igjen stilt. «Ja, ja,» vendte han sig braat om mod hende — «det var ikke mer da?»

Hun reiste sig langsomt.

«Hun vil ikke vide mere af ham, min broderdatter — du skjønner da vel det?»

«Jasaa — De synes ikke, han skal komme hjem da?»

«Nei, jeg vil ikke se ham her» — pede i gulvet.

han stam-Hun saa forskrækket paa ham : «Nei, nei —» saa efter et lidet ophold: «Det var næsten for-

megen lykke for han Hans, at han fik hende.»

«Det har du ret i.»

«Saa han har rigtig faret ilde,» sukkede hun, «ja De faar ikke være vond, for jeg kom da, konsul.»

«Nei, nei,» han slog ud med haanden.

Hun neiede borte ved døren.

— Han blev gaaende op og ned paa gulvet. Aa — han sukkede tungt — Gud fader i himlene, er det ikke akkurat, som brystet skulde sprænges, han strøg sit tynde, hvide haar hastig frem og tilbage — ja, er det noget, der er spigerfast, saa er det, at der gaar en Nemesis gjennem livet — jeg er ikke istand til at ta haardt paa den gutten — en slubbert er han, og en slubbert biir han — men de øienene til Lydia, de tar modet fra mig.

Hun har været overmodig, sagde hun, stakkar, det var nok en anden, der var overmodig.

Han stod nu borte i vinduet: Aldrig harder været nogen som hende for mig — aldrig.

Ikke havde jeg mands mod til at si hende et ord nu heller, si hende, at jeg har angret.

Hun var ræd, jeg skulde være vond.

Nu staar hun her og neier og takker for de lumpne pengene.

Gud fader i himlene, hvor gammel hun var blit — det var ingenting af den gamle Lydia — ingenting — ikke øinene engang.Aarene gaar — neimen om de gaar — de stormflyr — og hvad er det snart igjen af det altsammen.

Døden — døden.

Staar der ikke etsteds i en salme: Al din ve det gjør din egen villie.

Det er et sandt ord, en kan takke sig selv for alt det leie, en kommer op i.

Mon om jeg sknlde tilbudt hende nogen penge.

Han gik hen og stoppede sig en pibe, men den smagte ikke.

— Madam Olafsen gik hjemover med smaa, trippende koneskridt. Sandelig, var det ikke rart at komme indenfor doren hos konsulen igjen — tænkte hun — det la sig næsten for brystet paa mig — det var ligesom ungdomstankerne kom op igjen.

For den hedste tiden, jeg har levet, den havde jeg nu der da.

Han var lige pen, konsulen — men jeg gad vide, om nogen steller om ham, jeg synes, slipset hans var istykker — aa slig, som jeg holdt toiet hans istand!

Herregud, alle de tanker en kan gaa med i ungdommen, sandelig hævede jeg ikke mine tanker hoit engang, jeg ogsaa — en simpel pige som jeg var.

Men Vorherre sætter bom — og sin ret og skyldighed har han gjort, ja mere end det, den velsignede manden.Men Hans Evald var han vond paa! Ja, slig en vildstyring af en gut — hun vil ikke vide mer af ham, sagde han. At hære sig slig, naar Vorherre havde stelt det saa vel for ham — Vorherre hjælpe os alle i sin naade.

— Oppe i det lave hospitalsværelse satte madame Olafsen sig til med pen og papir og skrev med en tynd, uøvet haandskrift.

«Guds fred!

Min kjære søn!

Jeg haver modtaget dit brev, hvilket var en bedrøvelig skrivelse, jeg sørger meget, for du har faret ilde, jeg spørger og tænker, hvorledes skal det gaa dig i verden. For du forstaar ikke i dit hjertes uforstandighed, hvad der er det vigtigste i verden, du tror, det er pene klæder og mad og drikke og kvinders yndest, men sandelig disse ting er hø og straa og bestaar ikke. Hans Evald, du skal vende dig til Gud. Jeg sørger ogsaa meget over, at konsulen ikke er blid i hu mod os. For det har været en særdeles mand mod alle mine. Og din kone vil ikke mere vide af dig, sagde han, hvilket er det værste.

Og konsulen vil ikke se dig her. Ja saa er det intet mere at sige andet end en hjertelig høn om Guds tilgivelse og naade for dig og os alle. Din moder.»

Da Othar fik dette brev, sprang han overalt det gudelige og læste blot, at hans kone ikke vilde vide mer af ham.

«Nu troede jeg, at min erfaring, kvindekjønnet anbelangende, var noksaa omfattende,» mumlede han, «men slig overdreven nærtagenhed har ikke før forekommet i min praksis — jeg skulde forresten tro, at mutter har grebet sagen feilagtig an — diplomat er hun sgu ikke.

Pokkeren ta alle dumme kvindfolk!»Konsulen havde ordnet det hele. Havde skrevet til Othar, at hans broderdatter ønskede sit ægteskab opløst, hvorefter han værsgod sig havde at rette. Endvidere stillede han en bestemt sum til Othars raadighed, hvorfor han efter forgodtbefindende kunde opgive sine studier eller fortsætte dem. Det eneste forbehold, han gjorde, var, at herhjemme ønskede man ikke Othars nærværelse.

For Maren Ragna blev der leiet logi en halv times vei fra byen oppe paa en stor bondegaard. Hun skulde bo der vinteren over, til det lille barn var kommet til verden.

Det havde været vanskeligt at finde et passende sted for hende at bo. Hun vilde ikke være sammen med mennesker, alene kunde hun jo heller ikke være. Tilslut havde de pene, alvorlige bondefolk besluttet sig til at ta hende i logi.

Det var jo rart, dette, at hun havde reist fra manden — rigtig, kunde en nu aldrig faa sagt, at det var — men hun saa saa sørgmodig ud,en blev ligesom tung om hjertet bare af at se paa hende, og saa var jo onkelen, konsulen, en overmande pen mand.

Hun flyttede derop en uges tid, efter hun var kommet hjem. Gaarden laa høit, hun havde en stor hjørnesal med udsigt over mørk skog og blaa aaser. Sjøen krummede sig i bugter og viker dybt nede ind til byen med de snedække tage og kirketaarnet mod den mørke, tunge vinterhimmel.

Alt dette sad Maren Ragna med haand under kind og stirrede udover.

Livet var underligt. Man vidste dog ikke, hvad der kunde hænde i verden.

Nu sad hun her i vinter og kulde og ensomhed, og for kort tid siden gik hun dernede i sol og tys og indbildte sig, at hun eiede jordens største tykke.

Alting var ramlet for hende.

Hvor forblindet hun havde været. Hun, der i sit ægteskabs første tid havde ment, at hun var saa gammel og

erfaren, syntes nu med engang, at hun var saa ung, liden og uden støtte.

Hun havde jo en tryg støtte, hun havde onkel Adam.

Han kom hver dag en tur op til hende. Men han snakkede ikke stort, han sad bare og saa paa hende.

Det var saa generet nu, hun skulde ha det lille barn. Bare onkel Adam vilde komme imørkningen. Hvor ondt at tænke paa al den sorg, hun havde gjort ham!

Al ting var grusomt. Bare den tanke, at der etsteds i verden fandtes en mand, som kjendte den hede, lidenskabelige natur, hun inderst inde havde, men som hun nu ikke havde mere med, og som alle dage skulde bli som en fremmed for hende.

Aa Gud, at hun havde været saa grænseløs forelsket i ham!

Hun brændte i kinderne af skamfuldhed, naar de tanker kom over hende.

Og saa alt hvad hun skulde gjennemgaa, al den smerte og alt det frygtelige! Hun generede sig endog for folkene paa gaarden — nu vilde hun ikke gaa tur engang, før det blev mørkt.

Hun døde sikkert — det var nok ogsaa det bedste — men hun vilde ikke dø, hun vilde ikke.

Men alt det (ledigste i verden var forbi for hende.

Kaptein Horten havde hun ikke set, siden den aften hun kom hjem, og hun vilde heller ikke se ham i hele vinter. For det var jo tusind gange mere generel at se ham end onkel Adam. Hun kunde grue for at møde ham, naar hun spadserede. Hun vilde dø af skamfuldhed, hvis han saa hende nu uden kaabe.

Hun havde forresten sagt til onkel Adam, at kapteinen ikke maatte komme op til hende, og saa kom han naturligvis ikke.

Hun skulde nok passe det saa, at hun ikke mødte ham paa sine spadserture.

Hendes mor skulde forresten kommet og været hos hende, mens hun var syg. Men nu havde moderen brukket hoften, saa hun maatte finde sig i at være alene.

Ingen andre heller vilde hun ønske kom op til hende. Frøken Broman havde været der med kager og frugt og sad der med sine ubevægelige, lyseblaa øine og stirrede paa hende. Men hun snakkede aldrig om andet end veir og vind og engang imellem om bluseliv.

Det var saa befriende deiligt at tale om bluseliv og intet andet.

— Men en frostklar dag med blaa himmel kom frøken Lubben. Kom freidig styrtende lige ind.

«Nei du himmel — at vi skulde mødes paa denne maade — ja, jeg maa vel kalde Dem frue — er det ikke det, jeg altid siger, Gud bevare en vel for alle mandfolk — sig mig, fru Othar, slog han Dem virkelig?»

«Nei langtfra — hvor kan De tænke det?»

«Det siges i byen — jeg har rent ud sagt ikke turdet indlade mig i nogetslags saadant forhold, jeg — det er fakta, det.»

Maren Ragna gjemte væk noget barnetøi, hun sad og syede paa. «Gud bevare mig vel, De skal jo ha et barn ogsaa — jeg har aldrig i mit liv hørt saadan ulykke — jeg sagde detforresten hele tiden: Det kommer til at gaa

skjevesen, det ægteskab, sagde jeg, de er altfor ulige — De var jo et gudsord fra landet, og — han — ja De kjender ham jo nu.»

Maren Ragna var blit pionrød: «Vil De

være saa venlig ikke at tale om ham, frøken Malthe.»

«Du himmel — ja, det kan jeg saamænd gjerne — jeg kan ogsaa godt tænke mig, det er lidt pinligt for Dem at tænke paa, at han er far til Deres barn — jeg vidste jo om mange af hans historier før, jeg nemlig.»

«Hvorledes lever kaptein Horten?» spurgte Maren Ragna.

«Jo saamænd, han biir mere og mere lig en skjæreving, afpillet og elendig. Herom dagen var det en dame, der sagde til mig: Herregud,

nu har da kaptein Horten gaat og gjort kur til Dem i hundrede aar, gjør dere nu snart ikke alvor af det? Men efter denne gyselige historie med Dem, saa tør jeg — fakta — ikke — sig mig, fru Othar, De kan trygt sige det til mig, jeg er som en lukket bog — hvad var det egentlig for noget, som kom mellem dere?»

«Kjære frøken Malthe.»

«Ja, for folk siger, det var en billedskjøn forfatterinde, men forfatterinder pleier virkelig aldrig være billedskjønne, for da oplever de kjærlighed og faar saamænd ikke tid at skrive om den — det vidste jeg derfor var noget tøv.»— Endelig var hun gaat. Maren Ragna saa hendes stramme korset og ranke holdning nedover mod veiens hvide sne. Hun sukkede tungt.

Hvor skal jeg dog gjemme mig, tænkte hun, livet er jo en pine paa denne maade.

— Bina Høy kom nyfigen. «Nei, at du er kommet hjem igjen — tænk, at du virkelig ved, hvorledes det er at være gift nu, er det ikke gyselig generet? Du kan saamænd gjerne fortælle mig noget — du behøver slet ikke være saa hemmelighedsfuld — for jeg vil gifte mig alligevel, jeg — jeg vil gifte mig!»

«Det er ikke saa meget at længes efter,» sagde Maren Ragna bittert.

«Naturligvis skulde han gifte sig med mig af kjærlighed, ikke saadan som» — hun stoppede op og smilte.

«Du kan godt sige, hvad du vil.»

«Ja, du ved det vel selv ogsaa nu, det er naturligvis derfor, du reiste fra ham. Han giftede sig med dig, bare for han troede, du skulde arve din onkel.»

«Det er ikke sandt!» — for Maren Ragna op — «fy, at du vil komme her og sige sligt.»

«Kjære dig — er du gal — hvorfor har du reist fra ham da?»

— Aa Gud, hvor grusomme alle mennesker var. Før havde hun troet saa godt om alle, hun havde jo ikke vidst om noget ondt i verden. Nu med en eneste gang saa hun ikke andetomkring sig. Og alt det stygge, der fandtes indi hende selv — hun anede jo ikke engang, at det havde været der før!

Hun blev en moden kvinde i denne tid, den blaa Perleblomst.

Hvor indviklet var ikke alt blit. Var det f. eks. hendes svaghed eller liendes styrke, som havde gjort, at hun med en eneste gang havde kastet alle broer af ligeoverfor Othar?

Hun havde altid følt sig liden og ubetydelig ligeoverfor andre unge piger. Hun var jo ikke pen, var klodset og generet — kunde jo ikke snakke engang — og det kunde da alle andre! Tænk saa denslags kvinder som Elsa med dette uimodstaaelig bedaarende, sikre, med den solbrune hud og de bløde fløielsøine — nei ta op nogen kamp mod hende om en mands kjærlig-hed — nei, nei — der vilde hun ligge ynkelig under.

Eller var det hendes ranke stolthed, der havde drevet hende til dette skridt. Hun vilde ikke leve af smuler, vilde ikke tigge, hun vilde ikke kaste i smudset det dyreste, hun eiede, sin kjærlighedsevne — var alt andet ubetydeligt ved hende — elske kunde hun.

Hvorledes var hun dog egentlig selv?

Og saa kom Bina Høy her og sagde, at han ikke havde giftet sig med hende af kjærlig-hed!

Jo, jo, han havde elsket hende, hun havdeogsaa en kort tid i sit iiv følt kjærlighedens berusende magt, følt livets store høisang bruse gjennem sind og sanser.

— Der kom brev paa brev fra Othar. Hun læste dem alle opmærksomt. Var der et eller andet udtryk der greb

hende, hørte hun straks Othars lidenskabelige ord i den mørke jordgang og lyden af hans kys — aldrig, aldrig gik hun ind til det mere!

Saaledes gik det udover februar og marts.

Der var tæt, blødt snefog, som la sig stille og lunt over de vide marker og svøbte granerne opigjennem aaserne ind i hvide, tunge kaaber, og det var frostklare nætter med høi stjernehimmel over de snedækte marker og koldt maa-neglitter over den mørke sjø der dybt nede.

I saadanne nætter i mange graders kulde, naar vinduerne var tilfrosset helt op, og det knagede i væggene i det gamle tømmerhus, laa Maren Ragna vaagen og tænkte paa stille, lumre, rosenduftende aftener med nattergalens ømme, jublende toner indigjennem de aabne vinduer, og hun kunde høre en blød, indsmigrende stemme nynne: Jeg kunde slet ikke sove for natter-

galens sang.

Gud i himmelen!

Hun reiste sig op i sengen, drak iskoldt vand.

Tænk, hun var bare toogtyve aar, og det eneste deilige i livet var for altid forbi for hende.Saa tænkte hun paa det lille barn, der nu snart skulde komme, og begyndte at hulke voldsomt. Men hun græd med dynen over hovedet — ingen skulde høre det og ha ondt af hende.

Hun var gaat sin vei fra det hele af sin egen fri vilje.aren Ragna havde spadseret sin almindelige

tur for dagen. Den vei, hun altid pleiede gaa, langs den næsten nedsneede skigard mellem de dybe snefonner opigjennem det lille skog-holt, hvor ekornet grasserede og den hvide, biode sne var dækket med afbidte, smaa gran-kvister, helt op til husmandspladsen deroppe. Der var en liden gut med en kat, hun pleiede snakke med. Det var holkeføre og glat, hun gik forsigtig.

Oppe ved husmandspladsen havde de sluppet grisen los. Den løh aldeles grasat husene imellem, gled paa holken og op igjen, puffede til alt, hvad der kom i dens vei — en bøtte trillede borlover — undertiden gled den bare paa bagbenene og strævede efter fodfæste. Det saa latterligt ud, gutten stod i døren og lo.

Maren Ragna var kommet helt rundt hjørnet af huset uden at ha set grisen. Med engang kom den farende lige paa hende, hun stod paa en issvul, turde ikke røre sig, raabte og bad gutten hjælpe sig. Han bare lo.Grisen skubbede sig op til hende, hun satte i et skrig.

I samme øieblik kom der en mand frem bag laaven. Det var kaptein Horten. Han havde set hende komme og gaat bag laaven, da han vidste, hun nødig vilde træffe mennesker. Men saa hørte han hendes raab om hjælp og kom frem.

«Hjælp mig, kaptein Horten,» raabte hun, «den puffer mig jo overende.»

Han løb til og jagede dyret væk. Hun pustede fort efter angsten. «Hvor godt De kom,» smilte hun, «jeg var virkelig bange.»

Han saa paa hende. Hun saa bleg ud, men øinene havde dette gamle tindrende udtryk, han huskede saa godt. Hvor deiligt, jeg har den store, vide kaabe paa, tænkte hun.

«Har De det godt?» sagde han stille.

«Aa jo — tak — og De?»

«Aa jeg slider mig igjennem vinteren.»

«De maa gaa ofte op til onkel Adam, han er saa alene.»

«Der er ikke nogen moro ved mig mere.»

«Jo, De kvikker ham altid op, han er trist, synes jeg — det er vel alt det leie med mig.»

Der blev stille en stund.

«De maa tro, det er andre af Deres venner, som ogsaa deltager med Dem — frue.»

Hun kastede et hurtigt sideblik paa ham:

«Tak,» sagde hun stille.

Med en eneste gang fik hun en pludselig lysttil at tale med ham om alt. — «Husk at jeg er Deres ven, Deres bedste ven,» havde han engang sagt.

Den fine, stille mand — for en tillid hun igrunden havde til ham.

Hun saa atter paa ham fra siden, det var hans øienlaag, der gav ansigtet det lukkede præg. Hun saa paa ham, ikke hvor hun satte sine fodder paa det glatte føre — hun holdt paa at falde.

Han greb efter hendes arm, men hun havde stor slængkaabe uden ærmer, han la hurtig sin arm om hendes liv og holdt hende oppe.

«Pas Dem — De maa ikke falde.»

Hun blev dybt rød — kanske han tænkte paa hendes tilstand.

Han havde straks igjen sluppet hende, de gik videre i taushed.

«Aa, kaptein Horten,» sagde hun pludselig, «De kan tro, jeg har havt det ondt.»

Han vendte sig helt mod hende: «Stakkels

Dem,» sagde han blødt.

«Jeg trænger saa at tale med nogen — jeg tør ikke sige noget til onkel Adam — han biir saa heftig, naar han snakker om — om Othar — og det er saa ondt.»

«Tal med mig» — sagde han stille, hans øine var helt aabne, rolige og klare.

«Ja, det vil jeg — hvor snild De er, kaptein Horten.»«Da er det let at være snild* — han smilte.

«Onkel Adam vil, jeg skal faa Othars mor herop til mig, han siger, hun er saa god — men jeg er bange, hun bare vil tale om ham.»

«End Deres egen mor?»

«Hun har været syg i hele vinter, men hun har lovet at komme, naar — naar» — hun blev igjen rød og vendte ansigtet bort.

«Det vil bli det hedste for Dem, naar hun kommer.»

«Ja — det er noget andet ogsaa, Horten — jeg tror, jeg skal dø — og jeg er saa forfærdelig, saa forfærdelig bange.»

Hun var stanset op og saa bønlig paa ham, som om han kunde hjælpe for dødens gru: — «Jeg har ikke snakket til noget menneske om det før.»

«Nei — Perleblomst» — han mærkede ikke selv, at han kaldte hende dette — «I)e er ung og stærk — De dør ikke.»

De var blit staaende og se hinanden ind i øinene. «Undertiden kan jeg vaagne om natten,» vedblev hun, «og idetsamme er den iskolde, lammende følelse der — at jeg ikke staar det over — jeg dør sikkert, Horten.»

«Nei, nei, De dør ikke, De maa ikke dø.»

«Igrunden har jeg jo ingenting at leve for, jeg ved nok det — og det var vist bedst, at jeg døde — og endda vil jeg saa gjerne leve.»

«Aa Perleblomst,» sagde han inderlig.Hun begyndte igjen at gaa. «Horten,» sagde hun stakaandet, «tror De, Gud vil være mig naadig?»

Kaptein Horten, som levede aldeles uden Gud i verden, og som ikke havde hedt en høn til Gud, siden han var gut, sagde klart og inderlig:

«Det tror jeg sikkert.»

Det var det underlige, at han i dette øieblik selv sikkert følte, at Gud var til.

»Tror De, jeg kan stole paa det, Horten — saa usvigelig, at jeg kan gaa til de gyselige smerter og ind i doden paa det?» Hun havde igjen stanset og saa angst paa ham.

«Ja, De kan,» sagde han fast — «jeg føler det sikkert, at De kan.»

«Tænk, jeg har aldrig tænkt paa døden før,» sagde hun og saa paa ham med sine uskyldige øine, «den har været saa langt, langt horte — og nu med en eneste gang er den lige ved mig

— aa, jeg er saa forfærdelig hange.»

Han ledte i sin hukommelse efter et bibelsted

— der var jo hundreder af dem, som kunde trøste — men han huskede intet.

Pludselig dukkede noget frem i hans erindring. Alt formede sig i hans sjæl til billeder — han havde saaledes engang paa embeds vegne overværet en prædiken, og der havde præsten sagt i en tale:

«Der er en udrakt haand fra det høie mod dig.»Dette havde han set for sig, han syntes, det var vakkert.

En haand, som er udstrakt mod hvert enkelt menneske.

Kanske det kunde hjælpe hende, gi hende noget at klynge sig til.

Det var noget indi ham, der hød imod, at han skulde ta Guds ord i sin mund — det var falskt, uærligt af ham at henvise nogen til alt det fornuftstridige, han selv ikke troede paa — disse menneskepaafund, de kaldte Guds ord.

Men, Herregud, han maatte sige noget. Han maatte trøste hende.

Alle de følelser, som hun altid vakte hos ham, denne unge kvinde.

Havde han ikke gaat her og været rasende, fordi hun skulde ha dette barn. Det var tilpas til hende altsammen.

Som en reder, saa ligger en. Lødrup gik og ynkede hende for det bestandig — puh, hun fik værsgod ta følgerne.

Men midt oppe i alt dette sit raseri ønskede han hver dag, at han kunde møde hende. Hvor diplomatisk havde han ikke inkvireret og spurgt Lødrup om hendes vaner og liv deroppe i høiden. Gaat omveie for ikke at gaa forbi gaarden, hvor hun boede, og staat oppe i skogen, dag efter dag, og speidet nedover.

Saa endelig idag, som han traf hende for første gang, var alt hans raseri som feiet bort.Herregud, hvor bleg hun var, og hvor tungt og besværlig hun gik!

Altsammen stormede gjennem ham, han var angst for hende, han følte med hende, han vilde hjælpe hende — og saa over det hele den jublende følelse, et det var til ham, hun kom, at det var ham, hun havde tillid til.

Gud fader i himlene, hvor han elskede hende — akkurat saadan som hun var. Det stakkels barn!

«Der er et ord, der heder: Der er en ud-

rakt haand i det høie» — han sagde det sagte, næsten generet, stirrede ned i sneen, mens han talte — «jeg synes det er vakkert,» la han ligesom undskyldende til.

«En udstrakt haand — en udstrakt haand,» gjentog hun, stansede op og stirrede udover de vide, snedække marker — «en udstrakt haand mod mig.»

«Ja en vældig, mægtig haand» — sagde han ligesaa sagte.

«Og den holder alle stjerner og alle verdener,» sagde hun hen for sig, «saa kunde den vel ogsaa hjælpe mig gjennem dette skrækkelige og greie mit lille livsløb.»

«Igrunden er det jo rart, at en ikke bestandig stoler paa det» — sagde kapteinen.

For en underlig magt, hun havde over ham, dette barn, det var næsten som han følte en slags urokkelig tillid til dette ukjendte, store — bare ved hendes ord.«De Horten — vil De bede for mig?»

Han kastede et hastigt blik paa hende. «Ja,» sagde han sagte.

Hvad skulde jeg ikke gjøre for hende, tænkte han. Staar der ikke noget i bibelen om at flyve ned i afgrunden eller op til himmelen — han vilde gjort det for hende.

De gik tause.

Ved veien, der svingede op til gaarden, hvor hun boede, stansede hun.

«Hvor deiligt, jeg traf Dem,» sagde hun, det tindrede op i hendes øine, «bare De ikke synes, det er rart, at jeg har snakket om dette til Dem.»

«Rart,» gjentog han langsomt.

«Tak skal De ha,» sagde hun og gav ham haanden.

«Det er mig, der skal takke» — han vendte sig hurtig om og skyndte sig nedover veien.

Da hun var kommet op paa sit værelse, saa hun ham endnu gaa fort nedover bakkerne. Hvor han er snild, tænkte hun — om jeg nu bare kunde sagt til ham det andet ogsaa.

Det, at jeg ikke er det mindste glad for det lille barn, som skal komme, at jeg gruer for det — at jeg er saa angst, det skal ligne Othar.

Aa Gud, tænk jeg ønsker, at det ikke skulde leve.

— Men hjemme i sin ledighed for kaptein Horten lige ud i kjøkkenet til Gurine.«Gurine, har De et Nytestamente?»

Gurine stirrede forbauset: «Jøssu navn —

ja, det har jeg da,» kom det tilslut fornærmet.

«Kom hid med det straks.»

«Kapteinen skræmte mig næsten, De kom saa braat med det.»

«Skynd Dem da, menneske.»

Du store verden, mumlede Gurine, han har faat det svært nu, naa har han i de tolv aar, jeg har været hos ham, ikke sat sin fod i en kirke, saa vidt jeg ved — og nu er det om livet at gjøre, ja slig er det, naar Vorhei're vækker en.

«Værsgod, kaptein, her er det.»

Han stirrede glubsk paa hende: «Hvor skal

jeg lede, Gurine, for at finde trøstesprog mod døden?»

Gud fader fri og bevare os, han saa ikke feig ud heller, kapteinen.

«Ja, Dere faar lede Dere frem, kaptein,» sagde hun paa sin tværsikre maade.

— Kaptein Horten bladede og bladede: «Hvad er det, hun sidder og læser søndag efter søndag, det gamle menneske, naar hun ikke engang ved, hvor man skal finde denslags.

Men kan der tænkes noget saa inkonsekvent af mig, som at jeg sidder her og leder efter bibelsteder — ikke at tro

paa det selv — og alligevel ?

Aa, om han kunde hjælpe hende med den frygt, hun havde for døden. Han taalte ikke attænke paa, at hun gik deroppe med alle de rædde tanker.

Hvor angst hun havde været i blikket, og hvor tungt og besværlig hun gik.

Han gik rastløs op og ned i sine to stuer, akkurat de samme skridt fra hjørnet oppe ved vinduet ud mod gangdøren — op igjen og op igjen.

Han holdt ikke den tanke ud, al hun skulde dø.

At om han end reiste til verdens yderste kant, saa var hun der ikke, men var borte — borte for evige tider.

Han satte sig ned paa sin sofa med albuerne paa sine knæ og ansigtet i hænderne.

«Er du deroppe, du Gud, som er over alle ting, saa lad hende ikke dø» — mumlede han, «hvis det ikke altsammen er evige love, det gaar efter — trøst hende, Gud, lad hende ikke være bange, hun er saa alene.»

Saa reiste han sig braat op og gjorde en sving bortover gulvet: Hvor latterligt, at jeg

sidder her og her — ber ud i luften.ver eftermiddag i skumringen vandrede kap-

tein Horten opover de lange, snedækte bakker. Helst gik han veien forbi gaarden, men det hændte ogsaa, at han gik svingen opom husmandspladsen og stod deroppe og saa nedover, for saa at gaa samme vei tilbage igjen.

Det var noget saa koldt og fremmed ved det store, hvidmalte skrummel af et hus oppe paa den snedækte, høie hakke. Han havde fundet ud, hvilke vinduer var hendes. Der hlev altid tændt tidlig lys.

— At han ikke havde bedt om at faa besøge hende! Men hun havde vel ikke likt det.

Herregud, det hlev vel snart en ende paa denne pine, han gik i.

En eftermiddag, han langsomt gik nedover mod byen igjen, mødte han Lødrup i den sidste bakkesving. Han strævede opover med haanden paa ryggen, som han pleiede, men saa rød og opkavet ud.

«Maren Ragna er blit syg,» sagde han hurtig,

«Gudskelov, moderen kom da endelig igaar for-middag — i sidste liten» — han strævede og pustede opover.

Kapteinen vendte om og slog følge: «Er det

— er det over?» spurgte han.

«Det var ingen sag da — neigu er det ei, det gaar paa livet løst, hører jeg — doktoren er der nu — ja, jeg tror, der er to doktorer» — saa vendte han sig rundt og saa paa Horten med store øine: < Ja, det er meget en skal opi

ogsaa, du» — sagde han tørt.

«Har hun været længe syg?»

«Jeg ved ikke, jeg — jeg ved ingen ting — jeg har været der siden i formiddag, men orkede ikke mere at høre paa det — Gud fader i himlen for en jammer, Horten.»

De skyndte sig opover, et og andet ord faldt kort og hurtig.

— Der var mere liv inde paa gaarden, end der pleiede, nogle piger sprang frem og tilbage: «Er det over?» spurgte konsulen en pige, de mødte i gangen.

«Gud — nei» — sagde hun forfærdet.

Et skjærende angstskrig skar idetsamme ned fra etagen ovenfra — der kom iler og tler — fler og tler.

Kaptein Horten holdt sig for begge øren og for ud af gangdøren, ud paa tunet, nedover veien. Først der tog han hænderne fra ørene og løb, løb som i springmarsch.

Herre Gud, Herre Gud, raabte han indi sig,hjælp hende, hjælp hende! Lad hende da ikke lide saa forfærdeligt — hvad mening er der i det — lad hende da heller do.

Men nei, nei, hun maa ikke dø. Vær barmhjertig da, dn evige Gud.

Folk mødte ham og hilste, han styrtede forhi.

Han for ind i sine stuer, begyndte at spikke tiiser som en rasende, lagde begge ovnene propfulde og vandrede rastløst ud og ind.

«Er Dere syg?» sagde Gurine.

*Ja, Gurine, jeg er syg — jeg tror, jeg er syg til døden.»

«Jøssu navn da — skal jeg gaa efter doktor?»

«Nei, jeg vil dø.»

Nei, nu blev han værre end værst. Umulig havde han været alle de dage, hun havde kjendt ham, men nu var han gær'n, rent ud.

Han aabnede kjøkkendøren paa klem:

«Har De nogengang været tilstede, naar et barn kom til verden, Gurine?» raabte han ud-igjennem den halvlukkede dør.

«Vorherre hevars — ja, det har jeg da.» Nei, nu er han spikende gær'n —- jeg tør ikke være i hus med ham mere, jeg — Gurine havde alt kastetørklæde paa sig for at forsvinde, da kapteinen var der igjen.

«Hænder det, at moderen dør af smerter, før barnet hiir født?» skarrede han glubsk gjennem dørsprækken.

«Ja, det gjør det nok ofte,» sagde Gurinemed overbevisningens fi'eidighed. Men Jøssu navn, hun turde ikke være der længer, hun, saa rar han var, og Gurine løb.

I samme nu var Lødrup i den ydre gang og styrtede ind uden at banke paa døren: «Nu er

det da forbi» — raabte han andpusten.

Forbi — er hun død?»

«Nei, nei — det er mærkeligt, hvad de holder ud — barnet er kommet — idetsamme vi var i gangen, var det paa det værste.»

Kapteinen tørrede sig i panden med sit lommetørklæde.

«Har du en dram?» spurgte Lødrup.

«Gurine, Gurine,» raabte Horten. Men Gurine var og blev borte.

«Følg med hjem til mig,» sagde konsulen.

Der drak de i spiskammeret hver en forsvarlig kognaker.

Men oppe i den store seng laa Maren Ragna dødsenshvid med lukkede øine og pustede fort.

«Lad mig se barnet,» hviskede hun.

«Nei, nu skal De sove,» sagde jordemoderen, «sove trygt og godt og være glad, nu alt er over.»

Men barnet havde været dødfødt.Der var gaat tre aar.

Othar var endnu i udlandet. Han skrev ikke mere hjem, hverken til Maren Ragna eller moderen.

Deres ægteskab var lovformelig opløst.

Maren Ragna styrede onkelens hus, efterat frøken Broman var reist. Hun gik stille omkring, havde meget at staa i. Det var forresten ikke rigtig hyggeligt bestandig at ha to piger under sig, som hun skulde befale over. Det var

igrunden generet. Mange gange kunde hun rent grue for at gaa ud i kjøkkenet, og naar hun havde sagt en besked, skyndte hun sig straks ind igjen. For det kunde jo hænde, at pigerne vilde si hende imod. Og saa vilde sikkert de faa ret, og det vilde være saa tlaut.

— Aa Gud, hvor godt det var at ha meget at gjøre, ikke tænke paa nogen ting andet end husets stel, ikke lukke op nogen dør indvendig til alt det sørgelige, gjemme det i ndi sig altsammen.

— Men at en kunde forandre sig slig, at det menneske, som engang havde eiet ens hedestelængsler og hjertevarme, nu var intet mere for en — det tænkte hun ofte paa.

Livet var ikke til at forstaa.

— Og nu var det denne kjedelige historie med kontorist Reckan ogsaa.

Det var aldeles utroligt og uudholdeligt, men han mente vist at gjore kur til hende.

Aa tænk kjærlighed — og saa den frygtelig rare Reckan.

Det oprørte hende rent, at det lille, sorte menneske — han lignede jo en røskat — skulde tænke paa hende paa den maade.

Det var aldeles uudholdeligt. Hun undgik ham paa alle maader, passede paa, at de aldrig var paa tomandshaand, hun følte hans smaa sorte øine altid — det var jo frygteligt dette.

Alligevel kom der et frierbrev. Langt og tætskrevet paa et stort ark. Maren Ragna læste paa det i to dage, før hun havde stavet sig gjen-nem det. Hendes stille, fine vandel — han brugte netop udtrykket vandel — havde grebet ham saa dybt, at nu orkede han ikke mere.

Hun skrev straks et svar. Hun traf ham jo hver dag, saa svaret godt kunde gjøres mundtlig, men hendes afsky for ham var for stor. Hele tiden tænkte hun, at mænd dog kan finde paa noget saa umuligt. Dagen efter, han fik hendes svar, sagde han op sin post. Onkel Adam anede intet, hun vilde intet sige.— Maren Ragna stod midt inde i ribsbuskens frodige virvar og plukkede ribs til syltning. Det friske grønne med de rige, rode bær rundt om, sluttede om hende paa alle kanter.

Hun havde ikke hat paa, haaret laa hiødt langs det solhrunede kind. Det var friskt solskin, hun stod der midt oppe i havens krydrede vellugt. Der kunde pludselig komme en stærk duft af levkøier, hun kjendte ogsaa nellikerne helt herhort fra det brogede bed langs husvæggen, og resedaen, hvor duftede den ikke stærkt og ligesom hjemlig.

Hvor slig en augustdag var henrivende.

— Kaptein Horten kom gaaende nedover havegangen. «De er frygtelig flink,» raabte han muntert, «for en virksomhed De udfolder.»

«Kom og hjælp mig,» raabte hun, der hun stod midt oppe i alt det frodige grønne.

Han var ikke nogen praktisk mand, kaptein Horten, blev straks haandfalden, tog gjerne for-kjert paa tingen fra først af, ofte blev det til ugagn og ikke hjælp. Nu væltede han spandet med ribs, som hun plukkede i, saa bærene flød om inde mellem buskene.

Han laa paa knæ, aldeles skjult af de tætte buske og plukkede ribsene møisommelig op igjen af jorden: «Nogen nytte gjør jeg da,»

skarrede han dernedefra.

Der kom kontorist Reckan hurtig gaaende fra en sidegang. Han havde ikke set Hortengaa nedover haven, saa ham hellerikke nu, skjult som han var. Reckan skulde reise samme dag.

«Jeg kommer for at si Dem farvel, frue,» begyndte han høitidelig.

«Ja, De skal jo reise idag.»

«Jeg vilde blot bede fruen venligst bevare min — hm — vor hemmelighed» — de sorte øine borede sig ind i

hendes.

Aa Gud — kaptein Horten laa jo under buskene, hun blev aldeles forvirret, blev blodrød lige op i haaret, satte nyver i panden — bare dog Horten vilde bli liggende i ro — skjønt nei det var bedst, han viste sig — skulde bun tale til ham — bun vidste hverken op eller ned, alt för gjennem hendes hoved de to-tre øieblikke.

«Det var et kjært haab for mig, der havde vokset sig stærkt,» vedblev Reckan hurtig, «men De forstaar, det er pinligt for mig, efter hvad der er passeret mellem os, at være i Deres nærhed. Jeg havde grund til at haabe —»

Der reiste kaptein Horten sig i hele sin længde midt oppe i ribsbuskene, han skjød op som et lyn, mens hans ansigt udtrykte en eneste for-bauselse.

Maren Ragna var dybt rød og stirrede paa Reckan, ikke paa Horten. Reckan lod heller ikke, som han saa ham, men nidstirrede paa hende.

«Undskyld» — begyndte han ilsomt, «jeg anede ikke — jeg vidste ikke — jeg reiser —jeg vil faa lov at si Dem farvel, frue* — han slog benene sammen paa den anden side af busken og bukkede.

Hun tænkte paa at række ham haanden, men da den var klisset af ribs, blev hun mer og mer forlegen: «Adjø,» sagde hun tilslut sagte,

uden at se op.

Reckan vendte sig hurtig og skyndte sig opover havegangen.

«Naa,» sagde kapteinen, hans øienlaag løftede sig helt, næsten til det utrolige, «det maa jeg sige — hvad var dette?»

Maren Ragna plukkede rilas overordentlig ivrig. «Det var ingen ting,» sagde hun sagte.

«Ingen ting,» gjentog han i en tone, som hun havde tilføiet ham den dødeligste fornærmelse.

«Ja, det er virkelig sandt.»

Saa hændte det mærkelige, at Horten blev vred, næsten rasende, uden at lægge end det mindste baand paa sig. Maren Ragna stirrede paa ham i den høieste forbauselse.

«Her gaar De og har hemmelige kjærligheds-historier,» for han op, «ja, skal nogengang ordet om det dybe vand og den stille grund passe, er det paa Dem — er De koket, frue?»

«Nei, men Horten da,» sagde hun forbauset.

«Komme lier og tale til Dem om et kjært haab,» vedblev han ironisk, «som tilogmed havde vokset sig stærkt — jo De har været udspekuleret — jeg vil aldi’ig tro Dem mere, aldrig.»«Men kjære Horten da.»

«Nei, l)e behover aldeles ikke at komme med nogenslags undskyldninger eller forklaringer — De kan stelle Dem akkurat, som De vil for mig — jeg forstaar hele situationen udmærket — De har havt ham gaaende her til Deres egen private fornøielse — o kvinde, dit navn er underfundighed» — han havde endelig arbeidet sig ud af de sammenfiltrede huske og stod nu ude i havegangen og børstede af sig — «bevare vor hemmelighed, had fyren om — ha, ha.» Han børstede sig selv fremdeles ivrig: — Og saa, naar det kommer til stykket, naar De har faat det arme kreatur haabløst væk i Dem, saa: Nei tak min herre — heraus — væk — forsvind.»

Han saa ikke et øieblik paa hende, gav hende heller ingen tid til at svare, og fortsatte rivende hurtig:

»Jeg troede, De var anderledes — rent ud gaat og indbildt mig, De var noget for Dem selv — og saa aabenbarer der sig her pludselig det elendigste koketteri — han havde grund til at haabe, sagde han ogsaa.»

Hun var blit aldeles bleg: «Fy, kaptein

Horten, at De kan tale saaledes til mig,» sagde hun oprørt, «for dette ved De ingenting om.»

«Nei netop, jeg ved ingenting om det — der har De aldeles ret, frue, det er netop denne skjulthed, der opirrer mig

— Gud forsyne mig,om jeg vil tro et kvindemenneske mer — om de end har oine som engler.»

«Hvor stygt, hvor stygt af Dem!» — hun begyndte næsten at græde.

♦ Sandheden er oftest tung at høre, frue,» han saa fremdeles ikke paa hende.

«Jeg kunde godt fortælle Dem det — hvis det blot kom an paa mig,» sagde hun og saa udfordrende paa ham.

«Jeg vil aldeles intet høre,» afbrød han hende, «jeg har jo intet med det hele, Gudskelov — jeg har den ære at anbefale mig, frue.»

Han bukkede kort og gik hurtig havegangen opover.

Blev han gal!

Det var jo det besynderligste, hun havde oplevet. Han var jo aldeles fra sig selv. Han var virkelig sindssvag! Og slig med en eneste gang.

Hun orkede ikke mere al fortsætte sit arbeide, hun skalv aldeles i knæerne, gik sagte havegangen opover og satte sig paa bænken udenfor verandaen. Hvor forfærdelig leit dette var.

Lødrup kom i verandadøren: «Gik Horten

alt?»

«Han blev saa heftig, rent ud sint.»

Han saa undersøgende paa hende: «Jasaa

— hvorfor?»

Hun blev igjen blodrød: «Jeg forstaar det

ikke.»Lødrup plystrede og stirrede paa sine lev-køier, gik ned af trappen og bandt op en levkøi, der laa nede. Tilslut kom det langsomt:

«Dere blev da vel ikke uvenner?»

«Ikke fra min side.»

«Horten er en bra mand,» sagde Lødrup pludselig.

«Kjære — det tviler jeg da ikke paa» — hun saa forbauset op paa ham.

«Ja, ja, ja, ja,» sagde han, vendte sig braat og gik ind i huset.

— Men ude paa gaden mødte kapteinen frøken Lubben.

«De kommer fra konsulen, ser jeg,» sagde hun smilende, hvorledes gaar det den unge frue derborte, denslags skilsmisser er jo skrækkelige.»

«Aa hun trøster sig vist» — han blæste — «puh!»

«Jasaa» — sagde hun interesseret, «hvorledes det?»

Han vendte sig heftig mod hende:

«Det er ikke noget ved hende — det er ikke noget ved dere alle — skum paa havet altsammen.»

«Det var en nydelig attest — jeg takker paa kvindekjønnets vegne» — hun gjorde en dyb kompliment.

Han forstod, han havde forløbet sig, og tvang sig til at bli roligere, smilte endog.

«De kjender mig jo, frøken, jeg bruser op.»Nei, dette maatte hun ha greie paa, frøken Lubben. Hendes runde, mørkeblaa øine formelig funklede af nysgjerrighed. Hun spurgte meget diplomatisk og ad omveie, men kaptein Hortens øienlaag laa helt nedover hans øine. Han var som en lukket bog. Paa hjørnet tog han kort farvel. Hun blev staaende og se efter ham.\Tei, dette var mer end sørgeligt, at Horten var blit saa vred paa hende.

Alt det stygge, han havde sagt, hvad gik der dog af ham!

Selv om hun havde villet fortælle ham om Reckans frieri, saa havde hun ikke faat tid til det. Han for jo op og aldeles overfusede hende.

Det var aldeles ubegribeligt.

Det værste var, at han vistnok havde talt om det til frøken Lubben ogsaa. For dagen efter var hun kommet ind til Maren Ragna og havde været endnu mer inkvisitorisk, end hun pleiede Da hun gik, stod hun længe i trappen og snakkede om venskab.

«Ved De hvad, lille frue, venskab er noget noksagt — gik jeg ikke her i den uløselige tro, at Horten og De var perlevenner mindst, og saa kommer han her og siger til mig, at det ikke er noget ved Dem — rent ud sagt intet ved Dem — maa jeg byde Dem det?»Og frøken Lubben var raslet afsted med sit høit opløftede silkeskjørt.

— Intet ved hende. —

Mente han, at hun havde daarlig karakter? Ja, det var maaske tegn paa en daarlig karakter, at hun var blit saa aldeles blindt forelsket i Othar.

En klog og god kvinde havde kanske ikke blit slig forhekset af hans kjærlighed — kanske andre kvinder ikke havde saadan længsel efter kjærlighed — kanske en burde skamme sig, naar en følte at ens inderste dyb var kjærlighed — kjærlighed.

Var dette tegn paa en daarlig karakter — ja — ja, da var der intet ved hende.

Aa Gud, det var vanskeligt at leve.

Intet, intet paa jorden var der, som var sikkert, fast og trygt.

Med engang tog hun paa sig og gik ned paa kirkegaarden — her havde hun da ialfald noget, der var hendes eget, den lille grav derhorte under asketræerne.

Tænk, hun havde ikke andet at trøste sig til end en liden grav!

Her kunde hun godt græde. Det var tidlig paa formiddagen, og ingen mennesker var hernede paa denne tid — hare de stille, stille gravene i solskinnet.

Mon nogen vilde sætte en fuksia paa hendesgrav, en af de store dybtrøde, der laa som klokker udover grønsværet!

— Nei, at Horten havde været slig mod hende. Han, som hun havde troet saa godt, det havde ikke været den ting, hun ikke kunde sagt til ham — hun havde stolet paa ham i et og alt — der hvor han var, der var der tryghed og ro — — og saa pludselig overfusede han hende saa aldeles ubegribelig.

Der var lidet gran ugræs, som maatte pluk-kes væk fra den lille grav.

Gud i himmelen, bad hun, tilgiv mig, at jeg engang ønskede, at dette lille barn her skulde dø. Jeg kjendte mig ikke selv, ser du. Og saa var jeg saa fortvilet for al ting dengang. Ja, jeg vil ikke undskylde mig, Gud — men du ser jo alt. Jeg hryr mig ikke stort om nogenting paa jorden mere — aa, jeg synes igrunden, at jeg er saa alene, Gud.

— Men paa veien udenfor kirkegaarden kom der en mand gaaende i en slidt uniform med tyndt haar i nakken. Han stirrede over sten-gjærdet hen paa Maren Ragna, droges mod hende, som med tusinder af baand:

Herregud, der sidder hun — jeg er gal af jalousi, og hun forstaar det ikke. Lad mig

hamre og banke det indi mig, at al den slags er forbi for mig — jeg er for gammel — det er for sent.

14 — Zwilgmeyer: Maren Ragna.Ingen spør efter en — ingen trænger en —-til syvende og sidst blir en glad, at livet ikke er saa langt endda.

Og kaptein Horten gik stille videre opover den solhede vei.I alle boglader faaes følgende bøker av